

**Міністерство культури України
Управління культури і туризму Рівненської облдержадміністрації
Громадська Рада директорів обласних центрів народної творчості
КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» РОР**

Незалежній Україні – слава нині і вовік!

***Збірник сценаріїв тематичних культурно-мистецьких
заходів до державних свят та пам'ятних дат***

Рівне, 2014

«Незалежній Україні – слава нині і ввік!»: Збірник сценаріїв тематичних культурно-мистецьких заходів до державних свят та пам'ятних дат, підготовлений співробітниками установ культури України / передмова заступника начальника управління, начальника відділу регіональної політики Міністерства культури України Оксани Іонової. – Рівне: КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» Рівненської обласної ради, 2014 – 270 с.

У даному збірнику вміщено сценарії, підготовлені співробітниками установ культури України. Сценарії подані за Календарем свят чи суспільно-політичних подій, що відзначаються в сучасній країні.

Друкується за рішенням Ради директорів обласних центрів народної творчості і культурно-освітньої роботи (протокол № 8 від 14.12.2013).

Упорядники: провідні методисти КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» РОР Валентина Терещук, Лариса Посільська, Вікторія Боднарчук, Юрій Мельничук.

Редактор: завідувач кафедри культурології і музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету, к. п. н., проф. Володимир Виткалов.

Відповідальний за випуск: голова ради директорів обласних центрів народної творчості України, директор КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» Рівненської обласної ради Феодосій Васечко.

© КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» Рівненської обласної ради, м. Рівне, 2014.

Передмова



Від Міністерства культури України та від себе особисто я рада привітати колектив Рівненського обласного центру народної творчості під керівництвом директора, голови Ради директорів обласних центрів народної творчості України, створеного при Мінкультури – Васечка Феодосія Феодосійовича з виходом Збірника сценаріїв присвячених державним святкам України.

Національна пам'ять формує національну свідомість. А вшанування та збереження традицій державних свят України має надзвичайне значення у формуванні національної свідомості, яка є фундаментом для майбутнього українського народу. І задля цього регіональні Обласні центри народної творчості та, відповідно, клубні заклади проводять різноманітні культурно-мистецькі заходи.

Вшановую та розумію, що для створення Збірника було проведено потужну роботу та вкладено душу і час багатьох людей не байдужих до збереження нашої національної культури.

Видання такого збірника – непересічна подія, що стане новою віхою сплеску творчих задумів, додасть наснаги і сил для подальшої творчості що послугує нашій державі.

Подібні Збірники допомагають працівникам культури закладати в душі підростаючого покоління паростки добра, порядності і благородства, зароджуючи та плекаючи в них почуття любові до своєї Батьківщини і гордості за неї, наповнюючи серця світлими і добрими намірами.

Як ми всі розуміємо – важливу роль у культурному розвитку регіонів, налагодженні співпраці між регіонами у сфері культури, підвищенні ролі української мови та україномовних культурних практик у повсякденному житті відіграє розвиток аматорського мистецтва, збереження і популяризація народних традицій.

Обласні центри – є потужною творчою лабораторією, діяльність яких спрямована на вивчення та координацію процесів культурного розвитку регіонів, збереження й розвиток народної творчості, впровадження нових технологій і методик культурно-освітньої роботи та організацію дозвілля, активізацію роботи з впровадження заходів спрямованих на вдосконалення типів клубних установ.

Саме завдяки їх зусиллям примножуються та зберігаються дивовижні скарби народної творчості, відроджуються та втілюються в життя безцінні зразки самобутньої спадщини українського народу.

Складне становище галузі культури на селі – це віддзеркалення загального незадовільного стану соціальної сфери в сільській місцевості. Адже рівень життя в селах та малих містах України в цілому суттєво нижчий, ніж у великих містах, так само нижчий рівень доступу селян до культурних послуг. Як свідчить фінансова статистика, сільська родина на культурні потреби витрачає в середньому в 3,5 рази менше коштів, ніж міська, зокрема на культурні послуги – в 7 разів менше.

Усе це гостро ставить проблеми забезпечення належного функціонування сільських закладів культури (в першу чергу клубів, будинків культури, як майже єдиних осередків культури), а також державного забезпечення надання культурних послуг жителям сіл та малих міст.

Нажаль, Мінкультури України не має можливості кардинально вплинути на негативну тенденцію, оскільки відповідно до чинного законодавства питання про створення, ліквідацію, реорганізацію та перепрофілювання підприємств, установ та організацій належить виключно до компетенції місцевих органів державної виконавчої влади.

Разом з тим, проблеми забезпечення належного функціонування сільських закладів культури, а також державного забезпечення надання культурних послуг жителям сіл та малих міст вирішуються шляхом втілення положень Закону України «Про культуру» від 14 грудня 2010 року №2778-VI, який визначає правові засади діяльності у сфері культури, регулює суспільні відносини та вперше законодавчо закріплює базову мережу закладів культури.

Основним завданням на даний час є:

- забезпечити подальший розвиток закладів культури, запровадити нові форми їх діяльності, сприяти широкому доступу до зазначених закладів сільських жителів з наданням пільг малозабезпеченим верствам;
- сприяти збереженню та активному пропагуванню історико-культурної спадщини;
- поліпшити кадрове забезпечення закладів культури;
- забезпечити виконання державних, регіональних та місцевих програм у сфері культури в частині обслуговування сільського населення.

Всі ці нагальні питання можуть бути вирішені тільки у тісній співпраці між Міністерством культури України, як центрального органу виконавчої влади та місцевих органів виконавчої влади – з іншого.

Але я вважаю, ні, цілком переконана що потужними та результативними усі наші дії можуть бути тільки тоді, коли ми зможемо безпосередньо залучати, а головне, дослуховуватися до думки усіх тих, хто безпосередньо своєю душею та болем у серці відчуває потребу у розвитку та підтримці національної культури.

Глибоко переконана, що видання вже третього Збірника сценаріїв дасть новий поштовх в діяльності Обласних центрів народної творчості, сприятиме підвищенню їх значущості в сучасному інформаційному суспільстві та допомагатиме утвердитися багатьом талановитим колективам і виконавцям.

Низький уклін та подяка усім вам, хто в такий скрутний для нашої Держави час продовжує робити велику справу в ім'я розвитку культурного потенціалу нації, збереженню духовності та самобутності України.

Переконана, що Ви не зупинитесь на досягнутому, та надалі продовжуватиме свою добру і таку необхідну працю.

Тож, бажаю всім невичерпної енергії, творчого натхнення, доброго настрою в ім'я добробуту України!

З повагою, щирою вдячністю
та сподіванням на подальшу спільну співпрацю
заступник начальника управління -
начальник відділу регіональної політики
Міністерства культури України

О.В.Іонова

22 СІЧНЯ – ДЕНЬ СОБОРНОСТІ ТА СВОБОДИ УКРАЇНИ

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Звучить музика

Диктор: Тобі, Україно, мій мужній народе,
Складаю я пісню святої свободи,
Усі мої сили і душу широку
Й життя я віддам до останнього кроку
Аби ти щаслива була, Україно
Моя Батьківщино!

Звучить «Козацький марш».
Завіса відкривається. Сцена святково вбрана.
Музика маршу стихає

Ведучий: Шановне зібрання! День 22 січня 1919 року ввійшов до національного календаря як велике державне свято – День Соборності України. Саме тоді, на площі перед Київською Софією, відбулася подія, про яку мріяли покоління українських патріотів: на волелюбному зібрані було урочисто проголошено злуку Української народної республіки і Західноукраїнської народної республіки.

Шановні земляки, урочисті збори, присвячені Дню Соборності України, оголошуються відкритими.

Звучить Гімн України.
Звучить «Козацький марш».
До зали з обох сторін входять учасники в українських костюмах.
Музика стихає

Ведучий: Велична і свята, моя ти Україно,
Лише тобі карать нас і судить.
Нам берегти тебе, Соборну і єдину,
І нам твою історію творить!

Ведуча: Рідна матір, Україно!
Подивись, твої сини
Вже посіяли Свободу,
Вже колосяться лани.
Ті, із кого кепкували,
Насміхались, як могли,
Знов народом гордим стали,
Більш вони вже не хохли,
Не лакузи, не примари,
А герої та борці.

Ведучий: Маєм сонце, маєм море,
Маєм Київ і Дніпро,
Маєм землю неозору,
На якій росте добро.
Синьо-жовтий прапор маєм
Й Володимирський тризуб,

Дон і Сян їх обіймають.
Ми – народ-великолюб.

Ведуча: Боже-Отче всемогутній,
Захисти коханий край!
Дай нам вийти у майбутнє,
Мужність і сміливість дай!
Захисти нас від свавільних
Хижаків жорстоких, злих,
Захисти від божевільних,
Від Чорнобилів нових!

Ведучий: Хай собори на руїні
Стануть там, де Ти прорік.
Незалежній Україні –

Діти в залі разом з ведучими

Разом: Слава нині і повік!

«Пісня про Україну», муз. А. Жданова, сл. О. Горобця

Ведуча: Я співаю про тебе, прекрасна країно,
Де хлібами духмяними вкриті поля
І про шлях твій до волі, моя Україно!
Незалежна та славна слов'янська земля!

Муз. А. Пашкевича, сл. В. Яремчука «Моя ти, земле калинова»

Ведучий: Рідна земле моя,
Я листок твій зелений,
Пісня в шелесті трав,
Промінь сонця в росі.
Я з грудей твоїх п'ю,
Україно, натхнення,
Я спішу до землі,
Що цвіте у красі.

Ведуча: Скільки світлих доріг
Ти для мене відкрила
До високих зірок у широкі поля,
У мені твоя кров,
У мені твоя сила,
Найдорожча з усіх
Рідна земле моя!

Муз. А. Бай, сл. П. Манойка «Земле моя»

Ведучий: Земле рідна, з чим тебе зрівняти
Від любові серцю в грудях тісно
Допоки суцї – будем хліб творити,
Допоки і щасливі будуть діти!

Хореографічний колектив, «Український танок»

Ведуча: Я україночка від роду
Землі цієї я краплинка,
Я – доля рідного народу,
Його дитина – українка.

*Сл. Т. Чеснокова, Л. Галій, муз. Г. Роман «Україночка».
І. Шамо «Києве мій»*

Ведучий: Радіймо сонцю й днині мирній
І вальсу гарному, що нас всіх згуртував
Дарує він усім нам згоду
Й на добрі справи надиха.

Хореографічна композиція – урочисто-святковий «Вальс»

Ведуча: Хай сонце сяє в нашій пісні
І світом котиться луна,
Ми в чомусь може трохи різні
Та Україна в нас одна.

Пісня з репертуару М. Поплавського «На Україну повернись»

Ведучий: Благословенна будь, земля моїх батьків
І щедра нива степових просторів,
Що пам'ятає славу козаків
Своїх захисників, своїх героїв.

*Сл. та муз. О. Сичова «Пам'ятай».
За сценою, на музичному вступі пісні:*

Ведуча: Ми дуже любимо свій край
І любим Україну,
Її лани, зелений гай,
В саду рясну калину.
Там соловейко навесні
Співає між гілками,
Там ми співаємо пісні,
Змагається він з нами.

Сл. Т. Ліщинської, муз. О. Сичова «Україна моя»

Ведучий: Нехай цвітуть про тебе співи
Тебе люблю без краю я,
Мій край веселий і щасливий, –
Вкраїнська зоряна земля.

Ведуча: Моя Україна – широкі простори,
Поля і левади, долини і гори
Молитва і пісня, і слово натхнення
Наш труд і талант,
Україно, для тебе.

Сл. і муз. Т. Петриненка «Україна»

Ведучий: Ми вірим в майбутнє твоє, Україно!
Говорять сьогодні дорослі й малі,
Бо ти в нас – найкраща, бо ти в нас єдина,
Немає такої, як ти на землі.

Звучить музика

Диктор: Молюсь за тебе, Україно,
Молюсь за тебе кожен час,
Бо ти у нас одна-єдина
Писав в своїх віршах Тарас.
Молюсь, – казав він, щоб у тебе
Не було між людьми війни,
Щоб завжди було чисте небо
На нашій стомленій землі,
Щоб завше у садку смерека
Весняним квітом під вікном цвіла
І прилітали з вирію лелеки!
Щоб гомін хвиль послухати Дніпра!

Ведучий: Шановне зібрання! Урочисте дійство, присвячене Дню Соборності України, оголошується закритим.

*На сцену виходять всі учасники концерту.
Виконується пісня «Боже! Україну бережи».*

Рівненська область

«СОБОР СВОБОДИ НАМ СЕРЦЕ ЗІГРІВА»

Сценарій тематичного свята, присвяченого Дню Соборності та Свободи України

Звучать позивні, до мікрофону підходять ведучі

Ведучий: Україно моя, у нас ти одна,
Київ наш золотий,
Львів усім дорогий,
Крим, Карпати, Дніпро
Кажуть нам: «Ми одно».
І молитва одна: «Ми – українська сім'я»
І не впадемо ми – вірні доньки й сини,
Бо молитва свята дасть нам силу іти.

Ведуча: Шановна громадо, нас сьогодні зібрала історична подія – Акт Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської народної республіки в єдину Україну, яка увійшла до національного календаря як велике державне свято – День Соборності України.

Ведучий: Одна з головних сторінок нашої історії – боротьба українського народу за соборність своїх земель. Так вже розпорядилась історія, що упродовж століть наш народ та землі України були розрізнені, належали до інших держав: Російської імперії, Польщі, Австро-Угорщини. Тож споконвічною мрією українців було об'єднання розрізнених частин України в межах однієї держави.

Ведуча: Урочисте зібрання, присвячене Дню Соборності та Свободи України, оголошується відкритим.

Звучить Гімн України

Ведуча: Гордо воля постала, повергнувши зло.
Освятивши промінням добра Україну.
На живлющих вітрах синьо-жовте крило
Уособлює нині і небо, й хлібину.

З січня 1919 року одностайно було прийнято ухвалу про злуку Західноукраїнської Народної Республіки з Українською Народною Республікою.

Об'єднавчий рух, який наприкінці 1918 – початку 1919 року охопив майже всю Україну, досяг свого апогею і в двадцятих числах січня перемістився до столиці УНР.

Київські видання друкували численні статті, інформації, інтерв'ю, присвячені об'єднанню українських республік.

Ведучий: Директорія і Рада Народних Міністрів призначили урочисте святкування об'єднання УНР і ЗУНР на 22 січня. Мабуть, це було не випадково, бо вказаний день збігався з річницею історичного IV Універсалу Центральної Ради, згідно з яким УНР проголошувалась самостійною, незалежною державою.

Ведуча: І ось настав день, за який українці боролись упродовж багатьох століть. Уранці 22 січня біля святої Софії було велелюдно. Вхід із Володимирської вулиці прикрашала тріумфальна арка з гербами історичних земель України. Під звуки оркестру крокували військові підрозділи.

«Віднині зливаються в одно віками відділені одна від одної частини України – Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна – в одну Велику Україну.

Ведучий: Віднині український народ, звільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної незалежної Української Держави на добро і щастя українського народу».

Усвідомлюючи суспільно-політичне значення цієї події, керівництво Директорії подбало, щоб прийняття Акту Злуки стало величною маніфестацією єднання східних та західних українських земель, днем народження єдиної незалежної соборної держави.

Ведуча: Це була велика, урочиста, єдина в своєму роді історична маніфестація братерства українського народу. Вона не лише справила велике враження на всіх учасників, але й почала нову добу в житті народу. Ця заява єдності всього народу назавжди знищила штучно збудований фізичний і духовний кордон між його гілками.

Таким чином, вперше за шістсот років був зроблений черговий крок до об'єднання більшості етнічних українських земель в єдину державу.

Ведучий: Україно! Ти одна наша рідна мати,
Духом мудрості віків, святістю багата,
Від зелених гір Карпат до степів без краю
Вірно, щиро, мов дитя, я тебе кохаю.

І нехай в ці світлі та величні дні Вифлиємська зірка сяє над кожною українською домівкою, над кожною родиною, над нашою прекрасною Україною.

Виступ дівчинки - україночки

Дівчинка-україночка:

Тихо біля хати схлипує криниця
І скрипить до мене довгим журавлем:
- Покуштуй, дитино, чистої водиці
І скажи по-правді, як-то ми живем?

Півсела щоранку з мене носять воду,
А ніхто не знає, хто мене копав.
Як же зберегти нам пам'ять родоводу,
Щоб не всох наш корінь, марно не пропав?

Хто копав криницю?
Може, мій прадід?
Може, рідний батько чи по батьку дід?
Пролітає вітер до моєї хати,
Замітає давній до криниці слід.

Вже не раз куштую із криниці воду,
Соромно не знати, хто її копав.
Зберігаймо, люди, пам'ять родоводу,
Щоб не всох наш корінь, марно не пропав!

Ведуча: Хто не знає свого минулого, не вартий свого майбутнього. І це дійсно так, бо так само, як дерево тримається на землі своїми коріннями, так людина тримається на

землі своїм минулим. Саме тому ми повинні знати історію. А історія наша полита кров'ю і сльозами. Однією з найтрагічніших її сторінок є бій під Крутами.

Ведучий: 29 січня 1918 року назва невеликої станції, що розташована на Чернігівщині уздовж лінії Бахмач – Київ, ознаменувала відлік нового духовного злету нації, який уже протягом майже століття є національним символом для десятків поколінь борців за свободу та незалежність.

Ведуча: Жертовний Хрест під Крутами стоїть
Людською пам'яттю приречений стояти
Холодний вітер з верховіть
Цілує Хрест, як сина мати.

Ведучий: Тут понад триста полягло
За честь, за волю, Україну,
Щоб вільно, радісно жилось
На цій землі донечці й сину.

Ведуча: Триста юнаків – це гімназисти та студенти, що вчилися в старших класах української Кирило-Мефодіївської гімназії, українського народного університету та Київського університету Святого Володимира. Проти них було кинуте шість тисяч добре вишколених робітників і матросів Муравйова. Двадцять проти одного.

Ведучий: Супроти чужої навали,
Супроти смерті – в стужу, сніг,
Ось тут вони, ось тут стояли
І всього жменька – триста їх.

Ведуча: Безжальні кати навіть заборонили селянам поховати безстрашних захисників. Лише 19 березня 1918 року в Києві відбувся урочистий похорон на Аскольдовій горі 28 полеглих бійців у бою під Крутами.

Згадаймо в пісні славу Крутів,
Найсвятіше з наших бойовищ!
Крути! Крути! – смолоскип в майбутнє,
Піднімімо наші душі в виш.

Ведучий: Це немеркнучий подвиг українського юнацтва, що захищали українську державність, поклавши на її вівтар найцінніше – власне життя.

І слава їх встає не вмерши,
Ятрить крізь відстані і час.
Було їх триста. Триста перший –
І ти, І я, І кожен з нас.

Ведуча: Минуть роки, століття та пам'ять про юнаків, які полягли під Крутами, не зникне. Не має права зникнути. Адже без неї немає історії. Немає народу, немає країни.

Нема любові понад ту,
Що окропила кров'ю Крути
І ту гарячу кров святу
Народам світу не забути.

Ведучий: О Боже, наш добрий
З високого неба,
Молитву сьогодні
Приносим до Тебе,
За тих, що боролись
При станції Крути
За нашу державу
Із ворогом лютим,
Що в битві цій впали
В цю зиму криваву,
Прийми їх до себе,
Прийми в свою Славу.

Ведуча: Ніби звертаючись до нас, один з творців Акту Злуки, державний секретар ЗУНР Лонгин Цегельський, говорив про день 22 січня: «Це така дата, що її виучувати будуть напам'ять українські діти грядущих поколінь побіч таких дат, як дата Хрещення Русі, як битва над Калкою, як битва під Полтавою або зруйнування Січі». Його слова стали справді пророчими.

Ведучий: 22 січня 1973 року в Чорткові на Тернопільщині гурт молоді під орудою Володимира Мармуса вивісив жовто-блакитні прапори (за що хлопців ув'язнили в радянському концтаборі).

Ведуча: 22 січня 1978 р. на знак протесту проти російської окупації біля могили Тараса Шевченка в Каневі спалив себе Олекса Гірник із Калуша.

Ведучий: Справжню єдність народу у боротьбі за державну незалежність продемонструвала світові Україна 22 січня 1990 року. Так, знаменним етапом піднесення духу свободи став «живий ланцюг» між Києвом і Львовом, коли тисячі українців взяли за руки на згадку про проголошення Акту Злуки.

Ведуча: Сини України! Ставаймо в ряди!
Ставаймо в незламну лаву,
Стяг Волі і Правди ми будем нести
Вільній Україні на славу!

Нехай же від Дону до сивих Карпат
Живе нероздільна родина,
Без рабства, без панства, насильства і ґрат
Вільна, незалежна Вкраїна!

Ведучий: Ніщо нас не спинить, лунає наш клич,
Хай буде Вкраїна Соборна навік,
Велика і вільна. Соборна, міцна,
У світі поважна, для нас дорога!

Ведуча: Дякуємо за увагу.

*Світлана Рогова,
провідний методист
Здолбунівського районного Будинку
культури Рівненської області*

СЦЕНАРІЙ ДО ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Дата проведення: 26 січня

Місце проведення: ЦРБ

Час проведення: 11⁰⁰ год.

Урочисто прибрана зала, на видному місці Герб та Прапор. На столах стоять вази з екібанами, вода і стакани.

Звучать позивні «За Україну».

Ведучий: Україно! Дорога моя Батьківщино!
Люблю тебе всією душею.
Мені над оце більш нічого не треба.
Домівка матусі, волошки в житах,
Вишневий світанок, полив'яне небо
І сиза роса на траві при шляхах...

Ведуча: Добрий день, шановні добродії! Сьогодні ми зустрілися в цій залі, в дні відзначення Соборності України, щоб ще раз пригадати історію українського народу, вшанувати тих, хто розбудовував, відстоював незалежність України, боровся за її волю. Від них і тепер, як і від їхніх нащадків залежить соціально-економічний та духовний розвиток держави.

Ведучий: І сьогодні з нагоди цієї знаменної події, на зустріч із кращими людьми нашого краю, які зробили особистий вагомий внесок у розбудову нашої держави, прибули

Ведуча: Чому саме сьогодні? Тому, що в січні завершується цикл важливих історичних дат України. У січні 1918 року було видано IV Універсал Центральної Ради, який проголосив незалежність України. 22 січня 1919 року в Києві на Софіївському майдані було об'єднано всі українські землі в єдину соборну українську державу. Цей день увійшов в історію як День злуки.

Звучить Гімн України

Ведучий: Живи та міцній, Українська державо!
Вмирили у битвах мільйони бійців,
Щоб стяг синьо-жовтий піднявся величаво
Й над Києвом стольним віки майорів.

Як данину пам'яті ці квіти великому Кобзарю, генію українського народу від вас, присутніх, а у Вашій особі від всієї громадськості _____.

Звучить музика «Реве та стогне...». На її тлі дівчата в українських костюмах беруть корзину і несуть її до пам'ятника Т. Г. Шевченка

Ведучий: Живемо ми з вами у непростий час. І за щоденними турботами часто не помічаємо, скільки прекрасного і святого знаходиться поруч з нами. Тож давайте сьогодні доторкнемося серцем і душею до людей, які утверджують державність України. Поділитися своєю думкою сьогодні по праву одним із перших просимо Голову районної державної адміністрації _____. Для оприлюднення розпорядження та вручення нагород, запрошуємо Голову районної ради _____.

Виступ. Нагородження відбувається під музичний супровід

Ведучий: Ми йшли до тебе, незалежність,
Через віки, через роки!
Цей шлях пролили й застелили
Дочок й синів кров і кістки.
Не вправі ми забудь події
Тих бурних літ – Жовтій Води,
Корсунь, Крути, їх окропив нації цвіт.

Вас вітає народний ансамбль козацької пісні. Українська народна пісня «Стоїть козак на чорній кручі».

Ведуча: Для свідомого українця, для українця-патріота є два найсвятіших слова Бог і Україна. Багато людей доля закинула за межі України. Але вони ніколи не забувають рідну Вкраїну і думками завжди линуть до неї. Туга за всім, що є рідне, але водночас і далеке неосяжне – це є чи не найтяжчий камінь на душі.

Щасливий той, хто народився в Україні, дихає, працює, творить, прославляє її натхненою працею та творчими здобутками. Запрошуємо до слова наших земляків, славних борців за волю України – _____.

«Кленова балада»; співає _____

Ведучий: Україно моя! Ти не символ, а доля.
Доля надто гірка, доля дуже солодка.
Смерть Івана Сірка, каземат Полуботка,
Соловки і поразки Мазепи,
І козацькі хрести на могилах в степу,
І стрілецькі тіла біля Бродів у полі,
І вояки УПА, що померли за волю.

Запрошуємо до слова _____

Стрілецька пісня «Подай, дівчино, руку на прощання». Для Вас співає народний ансамбль козацької пісні.

Ведуча: Берестечко, Базар,
Бережани і Крути
Все це доля твоя – усього не забути.
Через тюрми ГУЛАГу,
На кривавій Голгофі
Пролягав хресний шлях молодих патріотів.
Україно моя, ти не символ, а доля.

У виконанні чоловічого ансамблю козацької пісні звучить повстанська пісня «Ой там у лузі, при дорозі».

Ведучий: І якщо є у наших думках хоч краплини віри, щедрості й милосердя примножимо їх, зглянемося над собою і кожним, віддаймо більше, ніж беремо, згляньмося перш, ніж відвернутися, виконаймо раніше, ніж просити.

Запрошуємо до слова _____

Ведуча: В ім'я добра і справедливості нехай у славній нашій Україні збудеться воля творця, святиться ім'я і пам'ять живущого, насититься спрага шукаючого і повернеться вдячність перемагаючого, кріпиться сила і воля недужого. Нехай єдність, сила і воля утверджують державність нашої єдиної України.

Ведучий: Боролись ми довго за волю, за право,
Щоб нині твій час, Україно, настав
Живи та міцній, наша юна державо,
У дружному колі незалежних держав!

Для Вас співає _____ . «Вольная воля».
У виконанні дуету _____ звучить пісня «Моя Україно!»

По закінченню звучить музика

*Методична служба Дубенського
районного Будинку культури
Рівненської області*

СЦЕНАРІЙ УРОЧИСТОСТЕЙ З НАГОДИ ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Звучать позивні. Відкривається завіса

Ведучий (текст за кулісами):

Гей! Понад краєм луна
Пісня дзвінка, чарівна
Про Україну Соборну, єдину
Про Волю, про Долю вона.

На сцені народний аматорський гурт виконує пісню на слова і музику Віктора Зданюка «Пісня про Україну».

Ведучі виходять на авансцену

Ведучий І: Велична і свята ти, Мати-Україно,
Лише тобі карать нас чи судить,
І берегти тебе, Соборну і єдину,
Історії твоєї славу возродить.

Ведучий ІІ: В тобі надія, віра й сила
Як зір незгасні янтарі,
Як птиць своїх сталеві крила
В промінні ранньої зорі.

Ведучий І: Від Чорного моря до синіх Карпат
Одна нероздільна родина, –
Без панства, без рабства
Насильства і зрад –
Одна самостійна Вкраїна.

Ведучий ІІ: Урочистості, присвячені Дню соборності України, оголошуються відкритими.

Звучить Гімн України

Ведучий І: Вікопомний Акт Злуки – об'єднання в єдину соборну державу Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки – було проголошено 22 січня 1919 року. Для віками поділених кордонами українських земель то було довгоочікуване свято єднання. «Схід і Захід разом!». Віднині зливаються в одно віками відділені одна від одної частини України – Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну Велику Україну.

Ведучий ІІ: Сповнилися відвічні мрії, для яких жили й за які вмирали найкращі сини України. Віднині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Віднині український народ, звільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі зусилля свої синів для створення нерозділеної незалежної Української держави на добро і щастя українського народу», – проголошено в Акті Директорії. Відтоді, вже ніщо не могло знищити оце усвідомлення єдності народу.

Ведучий І: ____ років тому на Софіївській площі під дзвони й радісні вигуки тисяч киян Україна стала єдиною державою.

Ведучий II: На Софіївськiм майданi – снiг i холоднеча,
Але нас не налякає нiяка хуртеча
Поєднала наші землi вiкопомна злука
Кров замучених героїв
Нам у груди стука.

Ведучий I: Наш Унiверсал Четвертий –
Честь народу й слава.
Нехай живе Українська
Дорога держава!

Ведучий II: До слова запрошується Голова

Ведучий I: На жаль, молода держава не змогла довго протистояти зовнiшнiй агресiї. Ворожi навали зi сходу й заходу розiрвали єднiсть соборної України. Та Акт Злуки став символом боротьби за державну незалежнiсть України.

У 1989 році знамено боротьби за державну незалежнiсть України пiдхопив Народний Рух України. Вшановуючи Акт Злуки, 21 сiчня 1990 року було організовано живий ланцюг вiд Івано-Франківська до Києва, що продемонстрував усьому свiтовi монолiтну єднiсть українцiв у прагненнi до державної незалежності.

Ведучий II: Акт злуки став правово-політичним пiдґрунтям возз'єднання українських земель; ним було скріплено та пiдтверджено вiковiчну мрію українського народу бути єдиним i незалежним.

Ведучий I: День соборності України, який ми вiдзначаємо з 1999 року на державному рiвнi, – це символ нової доби в iсторії України, коли вона пiднялася з колiн для волi, правди i добра.

Ведучий II: Доволi нам руїни i незгоди
Не сміє брат на брата йти у бiй,
Пiд синьо-жовтим прапором свободи
З'єднаєм весь великий нарід свiй!

Без оголошення виходить на сцену фольклорно-етнографічний гурт

Ведучий I: У виконаннi фольклорно-етнографічного гурту прозвучала пiсня «Тиша за селом».

Ведучий II: Гей рiдний краю, Україно,
Про новий день твiй вiчний спiв.
Дзвени пiснями солов'їно
У сонячнiм вiнку садiв.

Ведучий I: На те з нас кожен i людина,
Щоб у життi правдиво йшов,
Щоб зiгрiвала триєдина –
Надiя, Вiра i Любов!

О. Білаш «Чарівниця» – виконує ансамбль скрипалів

Ведучий II: Поглянь, Україно, ми – діти твої.
На вірність тобі присягаєм.
Любов і свобода не мають ціни,
Як землі вишневого краю.
На сцені народний аматорський ансамбль танцю.

*Сл. Г. Сокола, муз. М. Корейчука, виконує жіночий вокальний ансамбль.
Танець – Український жартівливий у виконанні хореографічного ансамблю.
Соліст.*

Обробка Романа Стельмащука «Поліські мелодії», виконує ансамбль народної музики «Полісяни»

Ведучий I: Благословенна історія твоя, Україно!
Ти явила світові немало великих постатей.

Ведучий II: Нам є від кого успадкувати прагнення до волі,
Ми маємо пам'ятати і славу твою, Україно.

Ведучий I: Козацький рід – початок тої слави,
Яку б нам повернути, воскресить,
І гордість незалежної держави
Нас повертає в глибину століть.

Ведучий II: І встане слава, де трава буяла,
Вона прорветься крізь розор і тлін,
Аби довіку серце пам'ятало,
Хто перед лихом не згинав колін...
Зустрічайте, на сцені народний ансамбль української пісні.

Ведучий I: _____ виконає пісню «Квітка-Душа» з репертуару Ніни Матвієнко.

Ведучий II: Хореографічна композиція «Обід косарям» виконує хореографічний ансамбль.

Ведучий I: Єднаймося, браття, духом, завзяттям,
Як скарб, зберігаймо кожна родину.
Не даймо заплутатись в чварах лататтям,
Бо згубим, на лихо, себе й Україну.

Ведучий II: Єднаймося, браття, Захід зі Сходом,
Бо ми є велика етнічна родина.
Відчуймо себе ми єдиним Народом,
Бо Доля одна в нас, одна Україна!
«Колір сонця». Виконують солісти районного Будинку культури

Шамбір В.,
м. Костопіль Рівненської області

«УКРАЇНО, СОБОРНА ДЕРЖАВО»

Сценарій урочистої академії, присвяченої річниці Соборності України

Сцена Будинку культури тематично оформлена. На авансцені – декоративні та живі квіти. Встановлена звукотехнічна апаратура. У виконанні народного аматорського хору звучить духовний гімн України – «Боже, Великий, Єдиний»

Ведуча: Доброго дня, шановна громадо, гості, запрошені! Раді вітати Вас на урочистій академії «Україно, соборна державо», приуроченій – ___- річниці Соборності України.

Ведучий: В Україні, за давнім звичаєм, кожна добра справа починається з Божого благословення. Отож, запрошуємо всіх присутніх отців благословити наше святкування.

Благословення священика

Ведуча: Дорога громадо! В ці дні весь український народ відзначає ___- річницю Акту Злуки українських земель в Єдину Українську Соборну державу. 22 січня 1919 року у Києві під золотими куполами святої Софії відбулося підписання Акту Злуки – воз'єднання українських земель. Того далекого зимового дня з доброї волі Західноукраїнської Народної Республіки вперше в нашій історії воедино злилися століттями відірвані одна від одної частини великої України – Західна та Східна.

Ведучий: Здійснилася віковична мрія, якою жив і за яку боровся багатостраждальний народ. У новітній історії нашої держави ця подія посідає особливе місце, адже вона стала першим виявом становлення сучасної української нації, її прагнення єдності. Ми пишаємося тим, що саме наші земляки – галичани в 1919 році виступили ініціаторами возз'єднання, що саме на цій землі був збережений факел української свободи.

Виступ науковця

Ведуча: До вітального слова запрошуємо гостей

Виступи голів райдержадміністрацій

Ведучий: Ніщо не спинило порив той жагучий,
Всіх людей, що за руки взялися в ту мить.
Шикувалися лави народні, єдині,
На землі нашій рідній, святій.

Сл. В. Мацюка, муз. В. Хлистуна «Україні»

Ведуча: Народна пісня, зоряна, незгасна,
Горить в моєму серці повсякчас.
І променистим закликом, і гаслом,
І променем, що будить сівача.

Ведучий: Вона мене виводить на дорогу,
Вона мені просвітлює віки,
Де радість і печаль мого народу,
Вросли в древа вічного гілки.

Сл. С. Чарнецького «Ой у лузі червона калина»

Ведуча: Сонце волі пливе в золотому zenіті,
І у серці буяє квітуча весна.
Українці – брати, ви у всьому є світі,
Але мати у нас, Батьківщина одна.

Сл. Р. Купчинського, муз. Л. Лепкого «Зажурились галичанки»

Ведучий: І Дніпро, і Дністер пливуть в море,
Бо єднає їх кровна земля.
Україно, державо соборна!
Сонценосна колиско моя!

«Танець Подільський»

Ведуча: О, краю мій, моя колиско,
Мого серця оберіг.
Моя душа до тебе лине
На крилах з далечі доріг.

«Імпровізація на теми українських народних пісень», виконує народний аматорський ансамбль

Ведучий: Пісня – незбагненна. Пісня – Дар Господній.
І від неї стане серцю в грудях тісно.
Бо така від Бога українцям доля:
В щасті чи в недолі – все життя у пісні.

Українська народна пісня «Карі очі, чорні брови»

Ведуча: О пісне народна! Одна ти мене,
Лиш одна ти мене не лишаєш,
І куди тільки доля мене не жене,
Ти за мною, як пташка літаєш.

Українська народна пісня «Розпрягайте хлопці коней»

Ведучий: Україно!
В просторі надій,
Із широкою, як степ, душею,
В думі сивій, в волі молодій,
Переймаюсь долею твоєю.

Обр. Є. Козака «Гей ви хлопці, хлопці молодці»

Ведуча: Як згода в родині, то згода в громаді,
На поміч прийти один одному раді.
Бо кожна одна українська родина –
Це корінь, з якого росте Україна.

«Українська родина», виконує солістка

Ведучий: Як люблю я пройтися стежками твоїми,
Напитись смачної з джерельця води.
Щасливою бачить тебе, Україно,
І бути з тобою сьогодні й завжди.

«Ти у серці моїм, Україно», виконує солістка

Ведуча: Тебе, наш Боже, просимо уклінно:
На грішних нас не май у серці зла.
Ти в танці подаруй нам Україну,
Щоб вольною, соборною була.

Танець «Гопак», танцює народний ансамбль танцю

Ведучий: Нинішнє святкове дійство добігає до свого завершення. Сподіваємося, все, що прозвучало нині на цій святковій сцені торкнулося Ваших сердець і примножило любов до рідного краю.

Ведуча: Шановне товариство! Дякуємо усім хто був із нами і від усієї душі бажаємо в першу чергу міцного здоров'я, великої наснаги в житті.

Хай Ваша життєва дорога засівається зернами добра і любові. Хай у ваших домівках завжди панує мир і злагода, у серці – доброта, а у справах – мудрість і виваженість. Нехай доля завжди буде прихильною до Вас і Ваших родин, даруючи радість життя.

Ведучий: Лети, пісне слави, високо лети,
Клич всіх українців до згоди.
Ставай у ряди під Тризуб золотий –
Єднайсь й обіймись український народі!

«Обіймись, Україно», виконує соліст. На сцену виходять усі учасники концерту

Світлана Умриш,
провідний методист театрального
жанру Тернопільського обласного
методичного центру народної творчості

29 СІЧНЯ – ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ

«НА АСКОЛЬДОВІЙ МОГИЛІ УКРАЇНСЬКИЙ ЦВІТ»

Літературно-історичний репортаж до Дня пам'яті героїв Крут для дітей середнього шкільного віку

Оформлення зали: *карта України, схема бою під Крутами, книжкова виставка
«Крути – смерть у борні за волю».*

Плакат: *«Ви ще йдете крізь хвилі революцій,
верховних зрад і згарищ поколінь,
Щоб рабський дух навіки побороти
в прийдешніх днях незламних воскресінь!»*

Звучать у фонограмі позивні до початку заходу

Ведучий: Юним героям Крут, чий подвиг немає аналогів, присвячується наш літературно-історичний репортаж.

Читець: З безнадії, здавалося, сміливці звелись,
Всім вітрам відкриваючи груди.
Молодечою кров'ю сталеву клялись
Українську Державу здобути.

Час всесильний – та й він не усе поглина,
Затягає у вирви криваві.
Пригадаймо сьогодні святі імена
Тих, хто перші очолював лави.

Тих, хто першими йшов у страшну круговерть,
Заступаючи інших: ми перші!
Час жертвних офір – і дивується смерть
Невмирущості зоряних звершень.

Ми рушали до бою страшної пори
В палахтінні кривавої слави.
Хай все вище у небі шумлять прапори
України – святої Держави!

(Микола Петренко)

Звучить пісня «Буде нам з тобою що згадати», Тарас Чубай, гурт «Плач Єремії»

Ведуча: На Чернігівщині, поблизу невеличкої залізничної станції Крути, що неподалік Бахмача, в буремному 1918 році відбувся бій між українськими студентами і вдсятеро більшою армією російського більшовицького генерала Муравйова, в якому полягло смертю хоробрих майже 300 молодих українців.

Ведучий: Спогади про ті події в Україні до початку 90-х років минулого століття надрукувати, звичайно, не могли. Обмаль фактичного матеріалу не давало можливості

донести до читачів правдиву картину тих подій. І це породжувало легенди, міфи про Крути, давало підстави для протилежних оцінок того, що відбулося.

Ведуча: Одні газети і політики писали про загиблих з українського боку високопарно: «Лицарськи склали свої буйні голови». Інші вважали смерть підлітків та юнаків даремною жертвою, що «вийшла зайвою і дорогою, нікого і нічого не врятувала».

Ведучий: У ті буремні роки було багато битв і багато жертв, то чому ж саме цей бій залишився не лише на сторінках історичних досліджень, а й в пам'яті багатьох поколінь українців? – з таким запитанням ми звернулися до читачів нашої бібліотеки, які захоплюються історією нашої країни.

Історик 1: Коли в Петрограді стався Жовтневий переворот, радянська Росія 17 грудня 1917 року визнала право України на самостійність, в надії на те, що Україна і надалі зостанеться в складі Російської імперії. Та Україна не захотіла знехтувати шансом стати вільною. Фінляндію та Польщу довелося Росії відпустити, а от Україну – нізащо.

Історик 2: У той час Уряд молоді української держави очолювали соціалісти на чолі з Володимиром Вінниченком. Вони щиро вірили, що російські більшовики підтримають незалежність нашого народу. І тому не тільки не подумали про те, що Свободу потрібно боронити, а й своїм Декретом 16 січня 1918 року розпустили українські війська, що поверталися з фронтів Першої Світової війни.

Історик 1: На непокірну слабку і юну державу, за наказом Леніна, рушила добре озброєна 30 тисячна армія російських більшовиків. Їхнє військо йшло на нашу столицю – Київ. Москалі знали, що мусять узяти Київ, бо він був серцем України і там була Центральна Рада – український Уряд.

Історик 2: Російська армія стала наступати на українські землі з трьох боків: із заходу – більшовицькі частини, що верталися з фронту, з півночі – через Брянськ, зі сходу – через Харків.

Ведучий: Про той час Аверкій Гончаренко, командир куреня першої юнацької військової школи, з гіркотою зазначив у своїх спогадах «Серед шаленіючої анархії десятки тисяч озброєного, випробуваного в боях вояцтва безжурно демобілізувалося – тепер лише ідейні горстки стали до боротьби за рідний край».

Звучить пісня «Ідем, ідем», Тарас Чубай, гурт «Плач Єремії»

Історик 1: Тож у Києві ідейна молодь, гімназійні учні, студенти університету з власної ініціативи організували військову сотню і зголосилися захищати рідну країну.

Читець: У княжім Києві старім
З могили встала давня слава:
Воскресла в саяві золотім –
Своя держава.
Але із Півночі вже йшов
Відвічний ворог України,
Кайдани ніс, неволю, кров,
Руїни.
Три сотні хлопців-юнаків
Пішли у бій у сніговії –

Спинити наступ ворогів
На Київ.
На лицарський сміливий чин
Їх повела душа героїв,
На десятиох пішов один
До бою.

Історик 2: Українська армія скоро знищила більшовицькі загони, які йшли із заходу. Але тих, які йшли із півночі і сходу, так легко знищити не вдалося. Наша армія була розкидана по всій Україні. З Києва вивели кращі частини, щоб зупинити ворога біля Харкова. Московські війська скористалися з того, прорвалися на Чернігівщину і підійшли до станції Крути, недалеко від Києва.

Треба було утримати Крути і не пустити більшовиків до Києва, поки підійде наше військо. Під Крути (від Бахмача) відступила Перша, імені гетьмана Богдана Хмельницького, Юнацька Військова школа. На допомогу юнакам уряд вислав із Києва найкращу військову частину – Київський Студентський Курінь. Цей курінь був призначений для охорони столиці. У бойових діях брали участь і чотири сотні гайдамаків. Тож майже 600 українських бійців виступили проти чотирьох тисячної російської більшовицької армії.

Історик 1: Бій відбувся 29 січня 1918 року.

Читець: Сніги, сніги... Вихрять завія.
Над Києвом вітрюга віє,
Мов дихає пільма сторіч...
Та світиться майдан Софії –
Юнацтво, сповнене надії,
Іде до Крут в січневу ніч...
Пішли... І задрижало поле...
Ударив бій – і крик, і кров,
Героїв кров, щоб ти, монголе, у славен Київ не пройшов!...
...Там, над Дніпром, де б'ється хвиля,
Де слава їх вінками вкрила, відважних лицарів-синів,
Сія Аскольдова могила,
І душі їх – незрима сила –
Благословення до боїв!

Ведучий: Червоні розпочали наступ зімкнутими колонами рано-вранці. Аверкій Гончаренко розповідав про деякі успіхи юних захисників рідної землі. Рельєф місцевості маскував посланців киян. Тож, як тільки червоні наблизилися на відстань пострілу, по них ударили влучні залпи гвинтівок та 16 кулеметів. Через три години червоноармійці нібито знайшли слабе місце й посунули на студентську сотню, та решта бійців зупинила їх перехресним вогнем. А тут ще й сотник Семирозумов з'явився з невеликим підкріпленням. Попервах удало діяла й єдина гармата захисників позицій, установлена на платформі.

Ведуча: Та чим далі, тим сильніше відчувалася перевага наступаючих. Дослідники говорять, що росіяни мали на своєму озброєнні кілька тисяч добре навчених вояків проти чотирьохсот початківців, 60 гармат проти однієї, а крім того, 10 бронепоездів. У спогадах учасників бою з'ясувалися і помилки в тактиці командирів тих, хто оборонявся. Все це привело до трагічної загибелі 300 юнаків-крутянців, що вистріляли всі набої і зі штиками вийшли з окопів назустріч ворогові.

Історик 1: Вони не в силі були зупинити наступаючих, але оборонили честь рідної України.

Історик 2: Своїм подвигом крутянці підтвердили незалежність українського духу, вірність національній ідеї молодій державі.

Читець: І впали всі за Рідний край,
За народ свій в змаганні лютім...
В річницю смерті їх – згадай
Про Крути.
Та не сумуй! Хай не тече
У тебе з ока слізка-перла –
Умерли ж бо за Ту, що ще
Не вмерла!

Ведучий: Дух геройства і лицарства згодом передався і молодому поколінню сьогоденної незалежної України. Львівському військовому лицю було присвоєно назву Героїв Крутів. Його лицейсти прибули на місце, загибелі студентів і звели земляний пагорб слави.

Ведуча: На меморіальній дошці зроблено напис: «Тут береже Україна вічний сон своїх молодих синів, які загинули геройською смертю в борні за її волю під Крутами 29 січня 1918 року».

Історик 1: Бій во славу України неодноразово висвітлювався в художніх творах. Тож прошу звернути увагу на книжкову виставку «Крути – смерть у борні за волю».

Історик 2: А цей день став знаменною датою календаря в нашій нинішній українській державі.

Звучить вірш Б. І. Антоновича «Крутянська пісня»

Ситник Н. М.,
бібліотекар Богодухівської РДБ
Харківської області

15 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ

СЦЕНАРІЙ УРОЧИСТОСТЕЙ, ПРИСВЯЧЕНИХ УЧАСНИКАМ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ

У фойє 1 поверху театру та по обидві сторони сходів розташовуються ліцеїсти ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою.

У фойє 2 поверху розташована тематична виставка.

Сцена оформлена за тематикою.

Головна завіса сцени закрита.

12⁰⁰ – Звучать урочисті фанфари у виконанні військового духового оркестру, який розташовано на сцені.

Головна завіса відкривається.

На сцені, перед «французькою» завісою, розташовано військовий оркестр.

«Марш десантників» виконує військовий духовий оркестр.

На останніх акордах маршу із-за куліс на сцену виходять 5 десантників із Державним Прапором України.

Десантники займають визначені місця на сцені.

По закінченню виступу оркестр залишається на сцені.

На сцену виходять ведучі.

Ведучий: Добрий день, шановні друзі! 15 лютого в Україні відзначають день воїнів-інтернаціоналістів – день пам'яті учасників бойових дій на території інших держав.

Ведуча: Украинские воины-интернационалисты во имя доблести и чести совершили подвиг, который по сей день помнят во многих странах мира.

Ведучий: Президент України підписав Указ «Про проведення в 2014 році в Україні Року учасників бойових дій на території інших держав». Це рішення Глава держави ухвалив на підтримку ініціативи ветеранської громадськості із числа учасників бойових дій на території інших держав, та з нагоди 25-ї річниці виведення військ колишнього СРСР з Республіки Афганістан.

Везуча: Того, кто служил в Афганистане и в других горячих точках, мы узнаем не только по орденским нашивкам на штатской одежде... Мы узнаем их по спокойным твердым лицам и делам. Это люди, на которых всегда можно положиться. Каждому хотелось бы иметь таких друзей. Очень верно кем-то подмечено, что человеческая жизнь измеряется не продолжительностью ее, а тем, что ее наполняет.

Ведучий: Сьогодні у Збройних Силах України проходять службу офіцери і прапорщики, які брали участь у бойових діях на території інших держав. Їх бойовий досвід є цінним надбанням вітчизняної армії. Він використовується у підготовці особового складу.

Ведуча: Говорят, время залечивает раны, но без прошлого нет настоящего, и не может быть будущего. Ведь пока мы помним – мы живём. Память о тех событиях увековечена не только в обелисках и памятниках, она живёт в наших сердцах и в таких вот встречах.

Ведучий: І ми запрошуємо на сцену...

Керівники області піднімаються на сцену

ПРОТОКОЛЬНА ЧАСТИНА

(за окремим сценарієм управління протоколу та масових заходів)

*По закінченню виступу керівники області повертаються до глядацької зали.
5 десантників з Державним Прапором України залишають сцену.
«Французька» завіса відкривається.
«Військовий марш», виконує військовий духовий оркестр.
На останніх акордах маршу оркестр залишає сцену.*

Диктор: Военный духовой оркестр _____.

На сцену виходять ведучі

Ведучий: Віват усім, хто повернувся з поля брані
З Єгипту, Сирії, Анголи, Сомалі,
Хто бачив смерть в крутих горах в Афгані,
І тим, хто не прийшов до рідної землі,
Кого не стріла рідна мати на порозі...
І хай торочать злії язики,
Залишитесь Ви в пам'яті народу
Синами рідної Вітчизни навіки!

Ведуча: Тяжёлый, печальный итог этих войн. Много матерей и отцов не дождались своих сыновей, и не сказали они «Мама, я жив...».

Ведуча залишає сцену.

«Был пацан и нет пацана...», исполняет _____.

*По окончанию песни голос **диктора:** «Минута молчания».*

*После минуты молчания на сцене _____ исполняет
песню «Пропавшим без вести»*

Ведущая (после исполнения песни): _____.

Ведущий: Перенестись мне стоит в те огненные года.
Сумел бы я стать героем? Не знаю, но верю, что да.
Сумел бы в горячем пекле выдержать столько дней,
Не дрогнуть, не растеряться, и не предать друзей?

Ведущая: Спасибо вам воины-интернационалисты, что выдержали, смогли
Ценою собственных жизней жизни других спасти.
Пусть больше не будет ада, пусть больше не будет огня,
Солдатам вечная память и низкий поклон от меня.

Хореографическая композиция «Пламя», исполняет ансамбль эстрадно-спортивного танца, руководитель _____.

Ведущий: _____.

Ведущая: Народная мудрость утверждает: «Не купишь ни за какие деньги, не одолжишь, не возьмёшь напрокат человека, который бы любил тебя, волновался за тебя, оберегал и молился, был готов отдать за тебя жизнь так, как самый близкий и дорогой для каждого из нас человек – наша мама».

Ведущий: Они ждали и ждут своих сыновей... И не только с той афганской войны, а со всех горячих точек планеты.

Ведущая: Довольно часто можно было услышать: «Да, нам довелось служить на чужой земле, нам приходилось трудно. Но наши трудности несравнимы с теми, которые выпали на долю наших матерей».

Ведущий: Здравствуй, милая мама, шлю тебе я привет.
Самый нежный, сердечный, даже слов в мире нет.
Ты тоскуешь по сыну? Мама, вытри слезу,
Я домой ведь, приеду и тебя обниму...

Ведущая: Для вас поет _____.
«Чорнобривці», исполняет _____

Ведущая: Качается рожь несжатая.
Шагают ребята по ней.
Шагаем и мы – девчата,
Похожие на парней.

Ведущий: Женщины: матери, сестры, жены, любимые... Сколько лишений и трудов выпало и на их долю. Ждать с войны сына, мужа, любимого... Но при этом растить детей, выращивать хлеб, стоять до изнеможения у станка. А многие были и в военных точках.

Ведущая: И мы знаем, что во все века женщина отвергает смерть, она призвана любить и продолжать Жизнь. Не случайно почти во всех произведениях о войне прослеживается любовь, как будто писатели хотят сказать нам: «Жизнь сильнее войны!»

Ведущий: Поет _____.
«Адажио», исполняет _____

Ведущий: Каждое время рождает своих героев. Но ратный подвиг во все времена стоял на высоком нравственном пьедестале, венчая собой лучшие качества человека-гражданина, патриота, интернационалиста. В наше время в украинских парнях не иссякли верность долгу и традициям старших поколений.

Ведущая: Подтверждают эти слова показательные выступления воспитанников

«Козацькі забави», исполняют воспитанники _____

Ведущий: Я как-то спросил у своего друга-афганца: «А что тебе больше всего хотелось на той, чужой земле?». И он ответил, что больше всего хочется домой. Где тишина, покой, отсутствие выстрелов и взрывов. Конечно доброты и тепла человеческого. Семьи. Кота пушистого, чтобы об ноги терся. Горячего чая с печеньем на уютной кухне. Цветов на клумбах. Короче, мира хочется. И желательно во всем мире. И конечно хорошей душевной песни.

Ведущая: Для вас, воины-интернационалисты, поет вокально-хореографический ансамбль.

«Обернитесь», исполняет ансамбль _____
«Там где клен шумит», исполняет ансамбль _____

Ведущая: Между добром и злом существует линия, хотя и не всегда заметная обычному человеку. Эта линия исключительно тонка. Как говорят, что белое и черное идут так на протяжении нашего пути, но существует некая определенная точка, где они встречаются и пересекаются, а добро обязательно всегда побеждает зло.

Ведущий: Солдаты и офицеры, наши соотечественники, вы, продолжая традиции отцов и дедов, делали добро, проявляя при этом мужество и героизм, выполняя свой долг и воинскую присягу.

Хореографическая композиция «Афганский сон».
После хореографической композиции на сцене остается «женщина с ребенком, в руках- земной шар»

Ведущий: Над нашей головой мирное небо. Какая же мудрость, сила, какие слова могут заставить людей понять, что лучше мира может быть только мир?

Ведущая: Уважаемые земляки, воины-интернационалисты! Над вашими головами свистели пули. Каждая минута вашей жизни могла стать последней, но вам посчастливилось выжить, возвратиться домой. Пусть никогда не знают войны ваши сыновья, дети ваших близких и знакомых! Пусть все живут в мире и согласии!

Ведущий: Так сбережем же этот мир для наших детей!

Ведущая: И для детей из ансамбля _____.

«Наш мир», исполняет образцовый вокальный ансамбль.
Ансамбль остается на сцене. Выходят все участники концерта и ведущие

Ведущий: Спокойны будьте, матери-отцы,
Невесты-жены, сердцу дорогие.
Храним мы свято честь родной страны,
Мы, верные сыны твои, родная Украина.

Ведущая: Люди, перестаньте барабаны слушать!
Люди, будем живы в море и на суше!
Самоистребление участь не из лучших!
Зачехлите пушки! Расчехлите души!

Занавес закрывается.
В зале звучит песня (в записи) «Если бы парни всей земли»

Кітасва І. М.,
*директор Дніпропетровського обласного
методичного центру клубної роботи та
народної творчості*

21 ЛЮТОГО – ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ

«ДУША НАРОДУ БРИНИТЬ У СЛОВІ»

Сценарій конкурсno-розважальної програми

Ведуча: Щасливі ми, що народилися і живемо на такій чудовій, багатій, мальовничій землі – в нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, діти, тут живуть наші батьки – тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини. І де б не були, скрізь відчуємо поклик рідної землі, хвилюємося до сліз, зачувши рідне слово.

Найбільша цінність в кожного народу – це його мова, ота багата скарбниця, в яку народ вкладає і своє давнє життя, і свої сподівання, розум, досвід та почуття.

Отож, до вашої уваги конкурс «Прислів'я». Для проведення цього конкурсу на сцену запрошуємо своїх добрих приятельок – кумоньок Мотрю та Параску. Вони так люблять плескати своїми гострими язичками, що не уявляють свого життя без пліток та пересудів. Але, загалом, вони добрі і щирі.

А розмова їхня, як і годиться, сповнена різноманітних приказок та прислів'їв. Ну, щоб сказати влучно, коротко та повчально. Зараз ці дві кумоньки будуть тут! А глядачам – увага! Ви маєте дуже уважно послухати їх розмову та запам'ятати з неї якомога більше народних прислів'їв та приказок. В цьому і полягає завдання нашого конкурсу. Слухайте уважно, запам'ятовуйте, занотовуйте. Переможцем буде той, хто назве їх найбільше і, забігаючи наперед, я лише зможу підказати вам, що їх має бути 12. Тож підготувалися? Розпочинаємо!

На сцену виходять дві кумоньки Мотря та Параска

Мотря: Здорова була, кумонько! А що це ти *ні світ, ні зоря встала*?

Параска: Та на базар збираюсь: ось яблук продам. Хоч якусь копійку зароблю.

Мотря: А де ж чоловік твій Микола?

Параска: Відомо, де – на печі, ще й не вставав. Воно ото як вродилося: *ні Богові свічка, ні чортів кочерга*, – таке й до скону буде. Та й господар з нього абиякий: *як їсть, так упріє, а як робить, так замерзне*. Тільки ото й того, що має чорні брови та чуб кучерявий.

Мотря: Так. Та з личка *не пити молочка*. Воно і батько його, царство йому небесне, були ледачі. А яблуко від яблуні *недалеко падає*.

А я, кумонько, ось нову хустку собі купила (*красується*). Дивись, яка гарна. Чи личить мені?

Параска (жартівливо): Дуже вже наквацьована. Я люблю, щоб темна була.

Мотря: Та чи мені в черниці подаватися?

Параска: Та хай тобі *риба й озеро*! Не можна вже й пожартувати. Хустка, як хустка. А я от хотіла попитати, кумонько, як же син Явдошин, Василь? Одружився, кажуть.

Мотря: Е, не питай. Попав ото в прийми до тестя з тещею, як курка в борщ. Недарма кажуть – як *мати рідненька, той сорочка біленька*. А він зараз ходить якийсь пошарпаний... як сиротина. Сусіди пліткують, що Явдоха Оксану до себе жити не пустила.

Параска: Але *рот – не город, не загородиш*. Ну, та вона не зважає. Каже «*Смола к дубу не пристане*». Усі ж знають, що він пішов до Оксани жити, бо вона багата.

Мотря: Еге ж, *хоч у голові пусто, аби грошей густо*. (Заглядає у кошик) А що, кумонько, гарні яблука вродили?

Параска: Так. *Восени, кажуть, і горобець багатий*, а ця осінь видалась щедрою. То бувай, кума, поспішаю ж дуже!

Мотря: Щастя тобі!

Ведуча: Прошу глядачів назвати прислів'я, що запам'яталися.

Ведуча визначає переможця

Ведуча: Привітаймо переможця оплесками.

Пропоную ще один веселий конкурс. Ви всі пам'ятаєте з дитинства таку гру: «Ти котись, котись, веселий м'ячик, до веселих та й до рук». У нашому конкурсі це веселий кошик. Поки звучить музика глядачі в залі передають кошик із рук в руки до тих пір, поки музика не затихне. Той у кого в руках залишився кошик, дістає з нього цукерку на свій смак, на кожній з яких фант із загадкою. Якщо загадку відгадали, забираєте цукерку, якщо ні – віддаєте цукерку тому з глядачів, хто дав правильну відповідь.

Ведуча сходить до зали і проводить гру

Примірні загадки

1. Без очей, а сльози ллє. (*Роса*)
2. Коло вуха завірюха, а у вусі ярмарок. (*Вулик*)
3. Що дістане зубами потилицю? (*Гребінець*)
4. Як потрібне викидають, непотрібне підіймають. (*Якір*)
5. У піч положи – мокне, на воду пусти – сохне. (*Віск*)
6. Має ноги й роги, а держиться підлоги. (*Стіл*)
7. Не горить, а гасити доводиться. (*Ванно*)
8. Вдень з ногами, а вночі без ніг. (*Взуття*)
9. Кинеш в гору – біле, кинеш на землю – жовте. (*Яйце*)
10. Сімсот соколят на одній подушці сплять. (*Соняшник*)
11. По соломі ходить, а не шелестить. (*Тінь*)
12. Якої пряжі нема в продажі. (*Павутини*)

Ведуча: Наша зустріч добігає кінця. Ми були б дуже раді, якби від сьогоднішньої зустрічі ви залишили в своєму серці хоча б одну краплину любові до рідної мови.

Не цурайтесь мови, люди,
Рідного джерельця.
Хай вона струмочком буде
Хай дійде до серця.

Хай вона в піснях лунає
Кожен день і в свято.
Соловейком хай співає
В українській хаті.

Бо ж вона така багата,
Українська мова,
Неповторна і крилата
І така чудова.

Дякую всім, хто взяв участь у конкурсах.

*Центр народної творчості та
дозвілєвої роботи с. Федорівка
Гоцанського району Рівненської області*

«ЖИВИ, СЛОВО РІДНЕ!»

Сценарій літературно-музичної композиції, присвяченої Міжнародному дню рідної мови

«Народ без мови – це обмова,
Народ без мови – не народ»
(П. Перебийніс)

*До початку свята звучать мелодії українських пісень.
Звучить позивний.
Вихід ведучих*

Ведучий: Мова – краса спілкування,
Мова – як сонце ясне,
Мова – то предків надбання,
Мова – багатство моє.

Ведуча: Доброго дня, шановні друзі! Сьогодні, 21 лютого, відзначається Міжнародний день рідної мови. За нетривалий час свого існування це свято стало традиційним, адже це один із тих днів, коли кожен має змогу відчути себе частиною великого народу.

Ведучий: Мова – духовний скарб нації. Це не просто засіб людського спілкування, це те, що живе в наших серцях. Змалечку виховуючи в собі справжню людину, кожен із нас повинен передусім створити в своїй душі світлицю, в якій зберігається найцінніший скарб – мова.

Хор (або вокальна група) виконує пісню «Мови рідної краса», музика П. Майбороди, слова О. Юценка

Ведучий: Ми дуже щасливі, що народилися на такій чудовій, багатій, мальовничій землі – в нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, діди, живуть наші батьки – тут коріння роду українського. І де б ми не були, скрізь відчуваємо поклик рідної землі, хвилюємося аж до сліз, зачувши рідне слово.

Ведуча: Кожен народ розмовляє своєю мовою, створює наукові, культурні, мистецькі цінності. На сучасному етапі розвитку людства є велика кількість відмінних одна від одної мови, які належать різним націям, народностям, племенам.

Ведучий: Українська мова – це мова численного народу. Наша мова має свою лексику, свої барви, свої відтінки, що передають почуття і відтворюють бурхливе життя і розвиток народу.

Ведуча: Привітаймо сьогодні тих, хто володіє мовними скарбами, хто збагачує їх, хто дарує мовні багатства іншим.

Ведучий: До слова запрошуємо _____.

Виступ офіційних осіб, представників громадських організацій.

Ансамбль бандуристів виконує пісню «Звучи, рідна мово», слова А. Демиденка, музика О. Семенова.

На сцену виходять читці. Звучить фонограма ліричної мелодії. Читці виконують «Молитву до мови» К. Мотрич

Читець 1: Мово наша! Пресвятая Богородице мого народу!

З чорнозему, з любистку, м'яти, рясту, євшан-зілля, з роси, з дніпровської води, від зорі й місяця народжена!

Мова наша! Мудра Берегине, що не давала погаснути земному вогнищу роду нашого і тримала народ на узвишші волелюбності, слави і гордого духу.

Читець 2: Мово, ти стояла на чатах коло вітваря нашого національного Храму й не впускала туди злого духа скверноти, а висвячувала душі козацького роду Словом, щоб не змалів і не перевівся народ наш.

Сідай над нами сонцем життєдайним, окропи живою водою душі наші, зміцни дух народу рідного і утвердь у світі нашу державу Україну.

Виконується пісня «Мово моя», слова Г. Булаха, музика В. Волощука

Ведучий: Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого...
А серце б'ється, ожива,
Як їх почує!

Ведуча: Наше свято неможливе без тих, хто народжує Слово, живе ним, творить його, бо має високе поетичне слово як іскру Божу, як дарунок Неба.

Ведучий: Запрошуємо до слова _____

*Виступ письменників, поетів, представників літературних об'єднань.
Виконується пісня «Вишиванка», слова М. Сома, музика О. Сандлера*

Ведуча: Любіть Україну, як сонце любіть,
Як вітер, і трави, і води.
В годину щасливу і в радості мить,
Любіть у годину негоди.

Ведучий: Без неї – ніщо ми, як порох і дим,
Розвіяний в полі вітрами.
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми думками.

Ведуча: Україна-мати пригортає до себе усіх, хто до неї горнеться, хто душею є її сином чи донькою.

Ведучий: Ми – українські! Так вважають діти різних народів, для яких рідною мовою є українська земля.

Ведуча: Зустрічайте на нашій сцені представників національно-культурних товариств _____.

Виступ представників та колективів художньої самодіяльності національно культурних товариств.

Ведучий: В уяві моїй мова завжди живе поряд з піснею – сестрою її рідною. Навічно злитими, здруженими уявляються мені, як дві вільно крилі птиці, – мова і пісня.

Ведуча: Бо ж наша мова – як чарівна пісня, що вміщує в собі і палку любов до Вітчизни, і ярий гнів до ворогів, і волелюбні думи народні, і ніжні запахи землі. А пісня – це найдобріша, найвиразніша мова.

Хор виконує пісню «Гей, шуми, Великий луже», слова П. Ребра, музика Є.Пасічника

Ведучий: Вивчайте, любіть свою мову,
Як світлу Вітчизну любіть,
Як стягів красу калинову,
Як рідного неба блакить.

Ведуча: Нехай в твоїм серці любові
Не згасне священний вогонь,
Як вперше промовлене слово
На мові народу свого.

Ведучий: Як сонця безсмертного коло,
Що креслить у небі путі,
Любіть свою мову й ніколи
Її не забудьте в житті.

Мороз І. В.,
*завідувач відділу культурно-освітньої
роботи Запорізького обласного
методичного центру культури і мистецтв*

23 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ЗАХИСНИКА ВІТЧИЗНИ

«ЗАХИСНИКІВ ВІТАЄМО ЗІ СВЯТОМ»

Сценарій до Дня захисника Вітчизни

*Демонстрація фільму про українську Армію.
Виходить ведуча, читає на тлі мелодії*

Ведуча: Ти – чоловік, чоло, думки і розум,
Ідеї, втілені в життя, – твій козир.
Ти – чоловік, ти – батько, брат, ти – син,
Ти – в праці, у кар’єрі, у підкоренні вершин.
Ти – чоловік, колега, друг, натхненник,
Ти – вчитель, ти – поет, творець, письменник.
Ти – чоловік, ти – сила, міць, ти – захист,
Ти – воїн, ти – борець, ти – відповідь на запит.
Ти – чоловік, такий коханий і єдиний,
Такий потрібний, ніжний, добрий, сильний,
Ти – чоловік, із плоті й крові...
Хай вік твій буде прожито в любові.
Хай щастям і здоров’ям повниться твій дім,
Ти ж чоловік, ти – цар й володар в нім!

Доброго святкового дня вам, шановні друзі!

Сьогодні ми зібралися у цій затишній залі, щоб засвідчити свою повагу всім чоловікам і відзначити свято – день Захисника Вітчизни.

Ви знаєте, що б не говорили про жіночу емансипацію, про рівність чоловіка і жінки, та все ж історія нашого життя засвідчує, що чоловік завжди був на щабель вищий від жінки. Саме представники сильної статі мали супроводжувати жінок як у різних походах, так і на балах.

Ось і мені сьогодні на цій сцені якось незатишно одній, без підтримки свого колеги – ведучого, справжнього чоловіка, _____. Тож я, під ваші оплески, запрошую його на сцену.

Виходить ведучий

Ведучий: Дякую, _____! І вітаю усіх, хто завітав сьогодні до нас на свято!

Ти знаєш, _____, мені здається що саме напередодні чоловічого свята, дивлячись на чарівних жінок ми, чоловіки, відчуваємо прихід весни. Чому це? Адже ще на вулиці лежить сніг і температура повітря не обіцяє нічого весняного...

Ведуча: Так було завжди: адже саме жінка надихала чоловіків на подвиги.

Ведучий: Але саме через жінку відбувались всі війни на землі.

Ведуча: Традиційно 23 лютого – свято мужніх чоловіків, що присвятили себе справі захисту Вітчизни, сивочолих ветеранів, юнаків, які відслужили в армії і тих, хто в майбутньому буде служити.

Ведучий: І в наш час, кожне молоде серце повинно берегти пам'ять про всіх, хто відстояв державу в тій страшній війні 1941-1945 років і завдячувати тим, хто і сьогодні на сторожі, оберігає кордони рідної України.

Ведуча: Хай завжди будуть мир, спокій, натхнення праця на нашій благословенній землі!

Ведучий: На сцені дебютний виступ дитячого хореографічного колективу _____ керівник _____ Український танець - «Подільський вітальний».

Ведучий: Сьогодні в кожному домі віддають данину шани і поваги тим, хто в лиху годину війни мужньо боронив українську землю. Низький уклін вам, ветерани.

Ведуча: А ще 23 лютого – свято чоловіків, які захищають спокій наших домівок, а також лицарів здатних завжди підставити своє мужнє плече чарівній половині людства.

Захисників вітаємо зі святом
Хай щедро доля вас добром осипле,
Хай усмішок в цей день буде багато,
Хай наше небо буде мирне й світле!

Ведучий: Українська народна пісня «Ой, у лузі по долині», «Черешенька». Для всіх вас співає народний аматорський жіночий вокальний ансамбль _____, керівник _____.

Ведуча: Яким би кремезним, відчайдушним, вольовим та сильним не був наш війн-захисник, а зустріне дівочий погляд, ніжну і тендітну постать, веселий сміх, і все – він в полоні... в полоні кохання.

Свій ніжний голос вам дарує солістка _____.

Ведучий: Українська народна пісня «Ой, устану ранесенько». Вас вітає квартет _____, керівник _____.

Ведуча: Символ вічного життя на землі – діти! Тож знову на сцені дитячий хореографічний колектив _____, керівник _____. Танець «Веселі гномики».

Ведуча: Усіх чарівних, сильних, мужніх, чоловіків зі святом вітає солістка _____ зі своїм «Баяністом».

Ведучий: Шановні глядачі! А ще сьогодні ми хочемо привітати жінок, тих, які з тривогою і гордістю чекали на повернення з лав Збройних сил своїх синів, братів, коханих. І саме для них звучить соло на баяні у виконанні баяніста-віртуоза _____.

Ведуча: Коли ми вітаємо друзів зі святом, то зазвичай бажаємо їм здоров'я та довголіття, а можливо потрібно побажати їм більше сміятися, адже сміх – це здоров'я і він продовжує життя. Отож, смійтеся на здоров'я разом з учасниками театру мініатюр.

Ведучий: Ще з давніх часів Османської імперії жінки вчилися зачаровувати мужніх повелителів своєю красою, отож, мабуть, саме з тих пір чоловіків захоплюють східні танці полонянок.

Ведуча: Сьогодні лише для вас, завойовники сердець жіночих, на сцені східний танець у виконанні _____, керівник _____.

Ведучий: Очима повними любові
На тебе, друже мій, дивлюсь
Я твої очі волошкові
Назавжди втратити боюсь
Усіх юних захисників вітає дует у складі _____.

Ведуча: Коли міцне коріння є у дуба
Його не вирвуть бурі й вітри злі.
Ми щиро Вас вітаєм, наші любі
Захисники української землі.

Ведучий: Шановні друзі! Ми ще раз щиро вітаємо вас із Днем захисника Вітчизни!

Ведуча: Зичимо вам міцного здоров'я!

Ведучий: Щастя і кохання!

Ведуча: Миру і спокою!

Ведучий: Благополуччя та впевненості!

Ведуча: І дай нам Бог прокидатися кожного ранку з усмішкою на вустах!

Ведучий: І на завершення для всіх вас – «Білий вальс», керівник _____

Ведуча: Зі святом Вас! На все добре! До нових зустрічей!

*Марія Дукач,
методист Володимирецького районного
Будинку культури Рівненської області*

«МИ ЩИТ І МЕЧ ТВІЙ, УКРАЇНО!»

Сценарій тематичного вечора

У визначений час у простому, святково прикрашеній залі збираються ветерани Великої Вітчизняної війни, учасники партизанського руху в Україні, воїни-афганці, учасники Чорнобильських подій, вдови, молодь, діти.

У фойє оформлена фотовиставка «Захиснику Батьківщини – присвячується», виставка-куточок бойової слави, де розміщені місцеві архівні матеріали, художні твори місцевих авторів, листи, газети, картки, ордени та медалі, розповіді учасників та свідків подій, вітальні листи, поздоровлення.

У записі звучить урочиста музика. Сцена святково прикрашена. В оформленні має бути використана різноманітна символіка та атрибутика: державний Прапор та Герб України, рушник, хліб, калина.

На сцену виходять ведучі

Ведучий: Кожна людина завжди з великою любов'ю і душевним трепетом згадує місце, де народилася, де промайнуло її дитинство. То родинне вогнище, отчий край.

Ведуча: У кожного є родинне вогнище, є дім, у якому, крім тебе живуть наші тато, мама, дідусь, бабуся, брати, сестри. І якщо скласти такі маленькі батьківщини, – вийде наша держава Україна!

Ведучий: Україна – це історія народу, який протягом багатьох віків боровся за свою свободу і незалежність. Це його славні лицарі – Петро Сагайдачний, Іван Сірко, Богдан Хмельницький, Максим Залізняк, Іван Мазепа, Устим Кармелюк, Олекса Довбуш та ін. Вони віддали життя за щастя та свободу українського народу.

Ведуча: Нашу землю, рідну домівку Україну, що здобула Незалежність і буде новою державою, ми повинні любити і берегти. Любов і повага до неї – це найсвятіший обов'язок!

Ведуча II: Виростай, дитино, й пам'ятай:
 Батьківщина – то найкращий край!
 Де зелені хмари яворів,
 Зупинила неба синій став,
 На стежині сонце я зустрів,
 Привітав його і запитав:
 - Всі народи бачиш ти з висот,
 Всі долини і гірські шпилі.
 Де ж найбільший на землі народ?
 Де найкраще місце на землі?
 Сонце усміхнулося здаля:
 - Правда, все я бачу з висоти,
 Всі народи рівні, а земля
 Там краща, де вродився ти!

Ведучий: ____ мирних років всміхається наша рідна Україна. Безхмарне і спокійне сьогодні. Але коли вдарять дзвони на сполох, наша ненька Україна, її сини та дочки від наймолодших до найстарших пліч-о-пліч встануть на її захист. Саме про них думав

Президент України Леонід Кучка, коли своїм Указом проголосив 23 лютого – Днем захисника Вітчизни.

Ведуча: І саме в цей день, як нам не згадати тих людей, які зуміли пережити лихоліття війн, захиститись, вистояти, перемогти і знову будувати щасливе майбутнє. Їх мужність і героїзм – вічний взірець для підростаючого покоління.

Звучить фонограма пісні «Пам'ять»

Ведуча II (на тлі музики): 1941, 1942 рік. Йде Велика Вітчизняна війна. Під фашистською окупацією вся Україна. Але вона не стала на коліна. На її території діють не лише партизанські загони, але й ОУН, що бореться за створення УПА. По селах і містах розсилаються патріоти, які закликають народ до боротьби.

Звучать позивні, виконує трубач

Ведучий: Вставай, народе, в святу годину,
Та не для помсти за рідний кров,
Вставай за правду, за Україну,
Вставай, народе, твій час прийшов.

Ведуча: Вставай народе, в єдину лаву
Шикуй братерства всіх наших мов.
Вставай творити свою державу,
Вставай, народе, твій час прийшов.

Ведучий: Вставай, народе, возз'єднуй сили,
Зламай залізо старих заков.
Вставай з лежанки, вставай з могили,
Вставай, народе, твій час прийшов.

Звучить фонограма пісні «Червона калина»

Голос диктора: Я, воїн УПА. Взявши в руки зброю, урочисто клянусь своєю честю і совістю перед великим народом українським, перед святою землею українською, перед пролитою кров'ю усіх найкращих синів України, боротися за повне визволення всіх українських земель і українського народу від загарбників та здобути Українську Самостійну Соборну державу. В цій боротьбі не пожалію ні крові, ні життя, і буду битись до останнього подиху і повної перемоги над усіма ворогами України.

На сцені солдат у формі воїна УПА

Солдат: Браття! Ми стали на страшну боротьбу з лютим ворогом. Німці хочуть нашу Україну сплюндрувати і зробити колонією. Ми взялися за зброю, щоб боротися за свій рідний край, як колись боролися наші прадіди і гетьмани. І ми по їхніх слідах складали присягу, що будемо боротися до загину, доки наші серця будуть битися, доки в наших жилах кров текти буде, за права українського народу, ми маємо право жити так, як живуть всі народи світу. Ми хочемо, щоб наші онуки і правнуки знали славу історію України, щоб знали за що загинули діди і прадіди на полях – за те, що любили свій рідний край. Немає кращої любові, як любити свій край, і немає кращої смерті, як віддати життя за рідну землю!

Ведуча II: Сьогодні тут зібралися люди, які прожили чималий відрізок життя, але ніхто не може сказати, що прожив багато, що все бачив і все знає, що досяг всього, чого хотів.

Ведуча: Швидкоплинний час легкокрилим птахом проносить нас через бурхливі роки життя, а допитливий розум і невгамовні думки ніби підлаштовують, ніби підштовхують, ніби шепочуть: «Мало, ще зовсім мало прожив, ще мало зробив, а що там далі? Як житимуть мої діти, онуки? Що чекає їх на життєвому шляху?»

Ведучий: А озирніться і ніби вчора безтурботним, босоногим хлопчиськом бігали по росяній траві, гралися зі своїми ровесниками. І голодно, і холодно бувало, та це було веселе, незабутнє дитинство. Якщо ж глянути глибше то не простим і безтурботним було дитинство і юнацькі роки наших ветеранів.

*Виступає старожил, учасник Великої Вітчизняної війни.
Виконується пісня «Доле моя»*

Ведуча: Ваші скроні посріблила сивина, груди увінчали нагороди, зморшки порізьбили роки, але очі... які молоді вони, завзяті. Вони бачили війну, бачили її кінець, бачили щасливі і радісні посмішки і сльози переможців.

Ведучий: Планета наша, села і міста,
І вічне небо, і вода пречиста,
Моря величні і земля свята –
І пісня наша рідна, урочиста.

Ведуча: Аби народ мій похитнувся, не встояв,
І випустив із рук свій меч і стяг,
І 20 мільйонів поховавши,
Не повалив до ніг своїх рейхстаг.

Разом: Яким воно було б сьогодні наше?

Ведучий: Ото ж не треба велемовних слів?
Братів згадаймо, поцілуймо матір,

Ведуча: І пригорнімо воїнів-батьків,
І вчимось їхні рани шанувати.

Разом: Бо нас би з вами просто не було,
Ми не топтали б ряст на цьому світі...

Ведучий: Сини солдатські, повоєнні діти,
Схиліть перед солдатами чоло.

Ведуча та інші учасники вечора запалюють свічки

Ведучий: Давайте встанемо і пом'янемо тих, хто залишився в полум'ї війни...

Хвилина мовчання

Ведучий: Помолімося великому серцю нашого народу, здатному вміщувати в собі і святість пам'яті про своїх синів, і порив у майбутнє, і твердий розум, і мужність та

відвагу. Помолімося Незалежній Україні, пам'ятаючи, що перемога над фашизмом не тільки наблизилася їй Незалежність, а й урятувала її народ від знищення.

Ведуча: Два покоління наших людей не чули гуркоту війни, але ті, про кого ми хочемо сьогодні розповісти, пройшли випробування її вогнем. Афганістан... Країна, яка в один із грудневих днів 1979 року болючою отрутою увійшла в життя нашого народу. Багато розмов велося навколо афганських подій. Визнано за велику помилку присутність наших військ на сусідній території. Але, як ми можемо залишитися осторонь долі тих, хто пройшов дорогами Афганістану, хто навечно залишився на афганській землі.

Ведучий: Тисячі молодих хлопців пройшли через Афганістан. Роки, проведені на чужій землі, виховали покоління молодих воїнів, які, повертаючись на Батьківщину, відчують себе відповідальними за військово-патріотичне виховання молоді України. Ці люди пережили те, що більшості їх ровесникам не довелося пережити. Вони знають як свистять кулі, коли прицільно б'є ворог, вони рятували від смерті побратимів, траплялося, і не встигали їх зберегти. У багатьох хлопців на грудях бойові нагороди. Ті ж нагороди, що у батьків, дідів – творців перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Виступає афганець.

Здала чути удари дзвонів. На їх тлі – голос диктора

Голос диктора: 26 квітня 1986 року. У свідомість людства, як символ трагедії, входить слово «Чорнобиль». І знову вкотре на вахту заступають наші захисники.

Звучить музика А. Грабовського «Симфонічні фрески», ч. IV «Хіросіма», середина.

На тлі музики:

В останнє ліс заголосив,
У небі пісня обірвалась,
Тоді без сина, як без крил,
Упала материнська старість.
Торкнулась вічної землі,
У дзвони почорнілі біла,
Мов чорна птаха на селі,
Луною в темні вікна билась.

Пахла весною зорана земля. Гралися на сонечку діти. Мати виглядала, чекала сина, а він на вахті – горів, як свіча.

17 пожежників рятували тоді нас з вами. Сотні тисяч людей, мільйони завдячують їхньому пориву. Ніхто з них у ті важкі часи навіть не підозрював, що це їхня остання пожежа, останній бій.

Тож пам'ятаймо тих, хто ризикуючи життям, був поруч з бідною в ту трагічну хвилину. Герої Чорнобиля відомі всьому світові. Вони лишилися в пам'яті і серцях людей. Це політ у вічність, в полум'я. Це навіть не смерть, – це блискучий лет у вічність. Так умирають герої і залишаються живими. Їх не жаліють. Над ними не плачуть – вони над нами. По них не дзвонять – до них не долітають погребальні дзвони. Слава одягає вінок на їхні достойні чола і їхньою кров'ю на кожному серці записує їхні імена.

Знову звучать дзвони, які поступово стихають. Голос диктора продовжується:

О, Боже, Всемогутній, Отче – приходимо до тебе з покайаннями. Прости нам гріхи наші, І заступися за нас, Спаси нас, Боже. Спаси нашу землю, нашу Україну, приходимо до Тебе, благаєм! Слава тобі, Отче, душею і серцем будемо любити і славити Тебе.

Дзвони дзвонять на всю потужність

Ведуча: На сьогоднішній день важко знайти людину, яка б не знала, що таке Армія і яку б не хвилювала її доля. Старіють діти та батьки, підрастають сини. Ви, мабуть, не раз

помічали, як впевнено і браво крокують солдати, складається враження, що саме вони господарі всієї землі.

Ведучий: У наших солдатів одна мета.
Їх землю захищать на кожному кроці,
В їх серці заповітна висота,
Вони Вітчизни справжні запорожці.

Ведуча: Історія України, її державність і збройні сили йшли разом, боронили, плекали одне одного... Ще Київська Русь, як одна з наймогутніших та найцивілізованіших держав світу, не могла існувати без власних збройних сил. Могутні постаті, перші київські князі-завойовники створили велику і сильну військову організацію.

Ведучий: Зі зброєю в руках починали ми і тоді, коли організовували вперше державу над Дніпром. І надалі ми завзято боронили власну свободу, не минаючи жодної нагоди створити свої Збройні Сили. У грізному 41-му майже з кожної хати хтось ішов на фронт.

Афганістан, Чорнобиль... Верховна Рада проголосила Україну Незалежною демократичною державою. У 1992 році українські юнаки вперше пішли до свого війська.

Ведуча: І ось уже ___ роки поповнюють ряди Збройних Сил України згідно Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу». Наші сини – йдуть служити рідному українському народу.

Ведуча: Ми народ, що вийшов із неволі,
Клянемося в благословенну мить, –
Всі свої тисячолітні болі
У славу України перелить.

Ведуча II: Клянемося хлібом України,
Що вмеремо та не підемо в ярмо.
Дух воскреслий з темної руїни,
На наругу в рабство не дамо.

Перший: Бути гідним тих, хто бився проти фашизму, захищав нашу землю від вогню, боровся за Незалежність України.

Всі: Клянемося!

Другий: Вітчизну нашу берегти!

Всі: Клянемося!

Третій: Мир відстояти!

Всі: Клянемося!

Четвертий: Життя захищати!

Всі: Клянемося!

П'ятий: Бути вірним Золотому Тризубу і прапору нашому жовто-блакитному!

Всі: Клянемося! Клянемося! Клянемося!

*Звучить пісня «Боже Великий, Єдиний».
Зал встає і співає разом з усіма учасниками вечора.*

*Ірина Бабак, провідний методист КЗ
«Рівненський обласний центр народної
творчості» Рівненської обласної ради*

8 БЕРЕЗНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ

«ЖІНКА РОКУ»

Сценарій проведення конкурсу з нагоди відзначення Міжнародного жіночого Дня – 8 Березня

Сцена святково прикрашена. Звучать весняні мелодії. Повільно гасне світло. На екрані демонструються слайди про пробудження весняної природи. В цей час звучить голос диктора

Диктор: Воістину небесна і земна,
Заквітчана і терном і барвінком,
Свята і грішна, рідна, чарівна,
Повіки будь, повіки слався жінко!

*Без оголошення виконується пісня про кохання.
По закінченні, під звуки весняної мелодії, на сцену виходять двоє ведучих*

I ведучий: Жінки! Сьогодні ваше свято!
І на зорі, ще в ранній час,
Йде славний березень вітати
Живими пролісками вас.

II ведучий: Іде він молодю і дзвінко,
Світ осяває у цвіту.
Сердечне вам спасибі, жінко,
За щедрю вашу доброту!

I ведучий: За колискову ніжну казку,
Що зачаровує дітей,
За щиру усмішку і ласку,
З якими йдете до людей.

II ведучий: Ви – наше березневе свято,
Що освятить любов'ю світ.
Живіть же гордо і крилато
Багато довгих і щасливих літ.

I ведучий: До вітального слова запрошуються Голова районної державної адміністрації _____ та Голова районної ради _____.

Разом із ними, з двох сторін із-за куліс виходять по п'ять дівчат із букетами квітів. Голови вітають жінок. Після привітання, на сцену виходить ведучий

II ведучий: Вам найчарівніші, наймиліші, найдобріші, найкращі, щирі, кохані, найелегантніші жінки квіти від чоловіків _____.

Звучить музика, дівчата зі сцени спускаються до глядацької зали і вручають квіти жінкам, вітаючи їх зі святом. Включається весняна мелодія. На сцену виходять ведучі

II ведучий: Квіти від Народного депутата України _____.

Хлопець і дівчина із-за сцени виносять на сцену корзину з квітами

I ведучий: Свята і грішна,
Ніжна і жагуча,
Цнотлива й пристрасна,
І сильна, і слабка,
Ви – жінка неповторна і чарівна,
Ви – жінка, вічно мудра й молода.

II ведучий: М'яка і владна,
Віддана і вільна,
Близька й далека,
Світла й потайна.
Ви – жінка, жінка – мати і дружина,
Безмежне море доброти й тепла.

I ведучий: П'янка і чуйна,
Ліки і отрута,
Земна й небесна,
Горда і проста,
Ви – жінка, королева, берегиня,
Мінлива, непізнанна, дорога.

II ведучий: Сьогодні, за підтримки районної державної адміністрації та районної ради ми вдруге проводимо конкурс «Жінка року».

I ведучий: Переможниці конкурсу – справді достойні, такі різні і неповторні жінки нашої _____, які своєю долею, своєю працею, своїм життям створюють колективний портрет жінки-сучасниці.

II ведучий: І сьогодні ми вітаємо наших милих, чарівних жінок, які вибороли достойне звання у конкурсі «Жінка - 2014 року».

I ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації: «Жінки – громадські діячі, керівники громадських організацій, профспілок» запрошуються голова районної державної адміністрації, голова районної ради.

На сцені в цей час двоє дівчат виносять конверт з результатами голосування конкурсної комісії, статуетку. Трохи пізніше – грамоту, квіти. Голова облдержадміністрації бере конверт, розкриває його і оголошує переможця.

Звучать фанфари

I ведучий: Шановна _____ Запрошуємо Вас на сцену.

Переможниця піднімається на сцену, де їй вручаються відповідні нагороди. Потім всі спускаються до зали. Виключається світло. Демонструються кадри відеоролика. Процедура нагородження повторюється з кожною переможницею. При потребі ведучі говорять: Шановна _____ запрошуємо Вас зайняти місце в залі

II ведучий: Здоров'я міцного зичимо до віку,
Щастя та радості повнії ріки.
Берег спокою нехай зігриває,
Горе завжди вас нехай обминає

I ведучий: Для вас та всіх присутніх жінок звучить чарівна мелодія «Вальсу» у виконанні _____

II ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники органів виконавчої влади та місцевого самоврядування» запрошуються заступник Голови райдержадміністрації та депутат районної ради.

I ведучий: Шановна _____. Запрошуємо вас на сцену.

II ведучий: Для вас співає _____.

I ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники охорони здоров'я» запрошуються головний лікар Центральної районної лікарні, заступник головного лікаря з експертизи тимчасової непрацездатності, депутат районної ради.

II ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

Після відеоролика піднімається екран

I ведучий: Вітаємо вас зі святом жіночим,
Зі святом щасливим, чудовим та ясным.
Зі святом весняним і променистим,
Світлим, бадьорим, радісним, чистим,
Зі святом любові, уваги, тепла.
Міцного здоров'я вам, шани й добра!

II ведучий: Для вас танцюють учасники народного аматорського ансамблю танцю.

I ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники освіти і науки» запрошуються заступник голови райдержадміністрації, голова ради профспілки працівників освіти і науки.

II ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

Опускається екран

I ведучий: Хороший настрій усім жінкам створить душевна пісня у виконанні ...

II ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники культури, творчих професій» запрошуються керуючий справами виконавчого апарату районної ради, директор музичної школи.

I ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

II ведучий: До вашої уваги музичне вітання від жіночого вокального квартету районного Будинку культури.

І ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – берегині (багатодітні матері)» запрошуються заступник Голови районної ради, начальник управління соціального захисту населення райдержадміністрації

ІІ ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

І ведучий: «Пісню про матір» вам, і всім жінкам-берегиням дарує _____.

ІІ ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники органів прокуратури, суду, податкової інспекції, управління юстиції, Міністерства внутрішніх справ України» запрошуються начальник районного відділу управління Міністерства внутрішніх справ України в Рівненській області, начальник служби цивільного захисту в районі.

І ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

ІІ ведучий: А зараз запрошуємо наших чарівних жінок прийняти ще один дарунок від _____.

І ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки – працівники торгівлі та побутового обслуговування населення» запрошуються - перший заступник Голови районної державної адміністрації, директор райкоопзаготпрому споживчого товариства _____.

ІІ ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

Після відеоролика піднімається екран

І ведучий: Від нас прийміть у подарунок:
Троянди у рясній росі,
Палкого сонця поцілунок
Весну у всій своїй красі.

ІІ ведучий: Вітаючи зі святом, щиро бажаємо вам, і всім жінкам весняного настрою і кохання і даруємо танцювальну композицію у виконанні солістів ансамблю народного танцю.

І ведучий: Для оголошення та нагородження переможця у номінації «Жінки, які зробили значний внесок у соціально-економічний розвиток району» запрошуються начальник відділення міжрайонної державної податкової інспекції, заступник начальника управління Пенсійного фонду в районі _____.

ІІ ведучий: Шановна _____. Запрошуємо Вас на сцену.

Опускається екран

І ведучий: Жіночого щастя, любові і добра зичить вам і всім жінкам _____.

І ведучий: Жінку – віншуємо знову,
Що непідвладна часу.

II ведучий: Жінку-владарку слова!
Жінку – життя окрасу!

I ведучий: Жінку – кохану й матір!
Жінку – сестру і бабусю!

II ведучий: Жінку – життєве свято!
Жінку, що вічно у русі!

I ведучий: Жінку, талановиту, зоряну, поетичну!
Мрією оповиту! Лагідну, симпатичну!

II ведучий: Жінку-думу співучу!
Жінку, що має крила!

I ведучий: На найкрутішу кручу,
Їй би злетіть під силу!

II ведучий: Так, як Господь звелів нам.
Друзі мої! Панове!

I ведучий: Жінку уславмо гідно!

II ведучий: Жінці – вклонімось знову!

«Многая літ» – капела, або «Квітка – душа» (вокально-хореографічна композиція)

*Методичний кабінет комунального
закладу «Районний Будинок культури»
Березнівської районної ради Рівненської
області*

«ЖІНКИ, ЯКИХ МИ ЛЮБИМО»

Сценарій концертної програми до 8 Березня

На сцену виходять троє ведучих: два чоловіки – молодший і старший та жінка

Жінки бувають різні, як квіти весняні,
Як хризантеми пізні і як п'янки пісні,
Як спогади мрійливі, як мандри крізь літа,
Чарівні, мудрі, вічні, як юність золота.

Ведуча: Доброго дня усім, хто прийшов на наше свято.

Ведучий 1: Ми щиро вітаємо найпрекраснішу половину людства – наших милих, коханих жінок і дівчат із цим гарним весняним днем, який по праву належить тільки вам.

Ведучий 2: Сьогодні ми будемо вітати вас з 8 Березня (*Говорить сухо*).

Ведуча: О, ти дуже красномовний. А ти і мене вітаєш?

Ведучий 2: Так, авжеж, я ж тобі за кулісами уже зробив комплімент.

Ведуча: Так-так, я пригадую, ти щось сказав, що я якась не така сьогодні і непогано виглядаю. Але ж учора я виглядала не гірше. Добре, що ти не єдиний чоловік на землі. Бо я сьогодні отримала багато чудових поздоровлень, подарунків, уваги на роботі і в сім'ї. І це чудово (*Пауза. Далі говорить з відчаєм*). Але чому тільки сьогодні, тільки 8 Березня? Ну подивись мені прямо в очі і скажи, що я не заслуговую отримувати компліменти кожного дня?

Ведучий 2: Ти знаєш, коли чоловік дивиться жінці тільки в очі, це означає, що їй пора уже попідкнутися про фігуру.

Ведучий 1: Ой, пробачте, я дещо забув (*Йде за куліси*).

Ведучий 2: Дорогенька моя, ще одного 8 Березня я не переживу і думаю, що більшість чоловіків зі мною погодяться. Спочатку всі мізки зламав, поки придумав, що подарувати, потім всі ноги стер поки знайшов де продається, вистояв чергу – купив, ніс до дому – розбив, пішов знову купив. От якби я вмів співати, то не мав би таких проблем і головного болю, а подарував би пісню, як це зараз зробить _____.

Концертний номер

Ведучий 2: Оксано, а ти бачила, яка сьогодні гарна погода?

Ведуча: Так би і сказав, що зарплатня завтра і до ресторану ти мене сьогодні не поведеш.

Перший ведучий повертається з букетом квітів і дарує ведучій

Ведучий 1: Це тобі.

Ведуча: Дякую. До речі, ви знаєте, що рівень культури кожного народу визначається, серед іншого, і ставленням до жінок. З огляду на це, можна сказати, що українці належать до висококультурних народів світу. Бо ще з давніх-давен на слов'янських землях чоловіки дослухалися до своїх жінок і відносилися до них лагідніше і гуманніше ніж наші сусіди. Отакі раніше були чоловіки!

Ведучий 2: Раніше, за часів СРСР, не було реклами і сексу. А тепер немає СРСР. Природа все одно бере своє.

Ведучий 1: Ну не скажи, наші жінки так і залишилися дуже горді та волелюбні. Якщо не любі ми їм, то не заманиш їх ні хаткою, ні сіножаткою, ні ставком, ні млинком, ні вишневим садком.

*Концертний номер «Ой під вишнею, під черешнею».
Виходить другий ведучий та ведуча, сперечаються*

Ведучий 2: Ти ще скажи мені, що жінки розумніші від чоловіків.

Ведуча: Я не скажу, а от ще історичні джерела свідчать, що українська жінка завжди відзначалася самостійністю характеру, розсудливістю і розумом. Часто могла і чоловіка провчити. Приблизно так, як це зробила жінка з гуморески Павла Глазового «Як Кузьму провчила жінка його мила».

Повернувся Кузьма з роботи, освіжився в ванні,
Одягнув нову піжаму та й ліг на дивані.
Лежить собі, проглядає журнали й газети,
А дружина варить, смажить, готує котлети.
Пообідав Кузьма смачно, запалив «Казбека».
– Ну чого ти, – пита жінку, – така недалеко?
Тільки в тебе і балачки про борщ й олію
І ні слова про театри, про драматургію.
А є жінки! Збоку глянеш – ходить, як Аїда.
Драматургів усіх знає аж до Еврипіда.
Так і сипле: Тіто Гобі, Карузо, Фелліні,
Есамбаєв, Магомаєв, Кобзон, Паганіні...
А ти яка? Ти ж не тямиш в цьому ні бельмеса.
Ти ж не можеш відрізнити Брамса від Бернеса.
Давно тебе не бачив я в хорошому платті.
Тиняєшся у тапочках, в дешевім халаті.
Ти забула, що є в світі жіночі принади –
Перманенти, манікюри, духи та помади.
Я хотів би бути мужем культурної дами,
А ти чавиш помідори, бряжчиш друшляками,
Що побачиш – вишні, сливи – пхаєш у консерви...
Я не можу, розумієш? Здають уже нерви.
Через добу повернувся наш Кузьма додому.
Зустрічає його жінка в платті голубому.
Очі чорним підведені, на губах помада.
Закрутило Кузьмі в носі від духів «Еллада».
Плаття модне, вузесеньке, облягає форми,
Ще й коліна не прикриті – такі тепер норми!
Посадила Кузьму в крісло, сіла проти нього.
Як французька кінозірка, виставила ноги.

У Кузьми від здивування потилиця змокла.
А дружина запитує: – Ти читав Софокла?
Тобі, може, до вподоби п'єси Еврипіда? –
Сопе Кузьма: – Відчепися! Подавай обідать.
Нащо мені Еврипіди? Нащо їхні п'єси?
– А ти ж казав, що у мене дрібні інтереси,
Що немає шику-блиску, манери негарні.
Я сьогодні простирчала півдня в перукарні.
Перукар просив, між іншим, щоб прийшла я знову.
Запевняв, що я похожа на Любов Орлову.
Не було у мене часу возиться з обідом,
Так я тобі й замінила обід Еврипідом.

Ведучий 1: Шановне товариство, мені приємно оприлюднити вість, що до нас на славне свято завітали гості. І я з радістю запрошую до слова цінителя жіночої краси та розуму _____.

Привітання від керівництва

Ведучий 1: Наші українські жінки в усі часи славились своєю чарівною вродою, ніжністю, тендітністю. І я знаю, що їм дуже хочеться, щоб це помічали і цінували ми – чоловіки.

Ведучий 2: А я і помічаю, і ціную. І дякую матінці-природі за те, що збереглися до нині жіночі чари та неповторна врода наших українок. І на підтвердження цієї істини я запрошую на сцену _____.

Виступ жіночого колективу

Ведучий 1 (звертається до ведучого): А давайте-но ми відкриємо пляшечку і піднімемо келихи за здоров'я наших жінок.

Ведучий 2: Та я б із задоволенням, але останнім часом у мене на спиртне якась алергія – сині плями на тілі з'являються.

Ведучий 1: Розумію. Мій тато теж кажуть, що у мами тяжка рука. Але як кажуть у народі: «краще тяжка рука аніж доля». Пісню про жіночу долю виконує _____.

Концертний номер

Ведучий 1: Я гадаю, що ти зі мною погодишся, що коли дивишся на глядацьку залу, то із задоволенням відмічаєш – прикрасою її є жінки. Бо саме вони освітлюють залу розмаїттям кольорів своїх очей, вбраннями та посмішками. Недарма у всі часи представниці слабкої статі розбивали чоловічі серця, а кохання до жінки надихало чоловіків на безумства і великі справи.

Ведучий 2: Мене так точно надихає. Тільки-но жінка в хату, як я підхвачуюсь від телевізора і починаю робити усі справи і великі, і не дуже. Як подумаю, що дружина через два тижні з відпустки повернеться...

Ведучий 1: А давно вона поїхала?

Ведучий 2: Та завтра їде! _____.

Концертний номер

Ведучий 1: А пам'ятаєш легенду? Створив Бог чоловіка. І було йому дуже нудно самому...

Ведучий 2: От дивак не розумів він свого щастя.

Ведучий 1: І тоді Господь вирішив створити жінку. Проблема була в тому, що весь людський матеріал пішов на чоловіка. Тоді Бог взяв кілька яскравих променів сонця, всі чарівні фарби зірок, задумливий смуток місяця, красу лебедя, грайливість кошеняти, граціозність газелі, ласкаве тепло хутра, притягуючу силу магніту. Змішав все разом...

Ведучий 2: А потім додав туди: впертість віслюка, в'їдливість мухи, зажерливість акули, ревнивість тигриці, войовничість пантери, кровожерливість п'явки, отруйність змії, дурман опіуму, безпощадність стихії... *(На сцену тихесенько виходить жінка з качалкою, чоловік втікає за куліси.)*

Ведучий 1: Все це змішав, оформив фігуру і вдихнув у неї життя. І вийшла Жінка... Цю жінку Бог передав чоловікові і промовив: «Бери її такою і не намагайся переробити, блаженствуй з нею все життя і терпи муки від неї до самої смерті».

Ведучий 2 *(Виглядає з-за куліс):* Отож бо терпи муки!

Ведучий 1: А я знаю принаймні декількох чоловіків, які ладні терпіти від жінок будь-які муки до безкінечності. _____.

Концертний номер.

На сцену виходять двоє ведучих, на старшому фартух, в руках качалка

Ведучий 1: Що це за маскарад?

Ведучий 2: На жаль, це жорстока реальність – 8 Березня, молодий чоловіче. Для нас, справжніх чоловіків, найважливіший в році день. І розпочатися він має зі сніданку в ліжку.

Ведучий 1: Це всі одружені чоловіки так зустрічають 8 Березня?

Ведучий 2: Це вже як кому пощастить. Одружишся, тоді і дізнаємось.

Ведучий 1 *(знітившись):* Та я ще поки не збираюся.

Ведучий 2: Більше оптимізму *(з сарказмом)*. А як же оте цінувати, помічати. Та не все так страшно, головне збагнути оте вічне «Чого хоче жінка?» і вчасно виконати її бажання.

Ведучий 1: А! Ну це я знаю «Чого хоче жінка – того хоче Бог». І я запрошую на сцену тих, хто віртуозно вміє виконувати жіночі бажання _____

Концертний номер

Ведучий 2: На мене так вплинула сьогоднішня атмосфера свята, що я навіть оду написав, і ти знаєш так ладненько все вийшло, що й настрої піднявся. Оціни.

О, свято жіноче, о хто і коли
Тебе запровадив – той гідний хвали!
Гей, хто там не радий, не хмурся, чудний,
Та це ж додатковий тобі вихідний!
Не знаю, як інші, я жду цього дня,
Є шанс на рибалку чкурнути зрання,
Приходиш до дому, стомився як віл,
А вдома чекають – сідаєш за стіл,
А там все парує і квіти цвітуть –
І де їх жінки у цю пору беруть?
А ти, щоб зробити приємність для них,
Бокал за бокалом – за них дорогих.
І хай подарунків не встиг ти купити,
Та любим увагу зумів приділити.

Ведучий 1: І другого ранку, не ясно тобі
Чого вони ходять у повній журбі.

Ну я не знаю кому сподобалась твоя «ода», але я знаю, що напевне настрій нам
підійме пісня (*танець*) у виконанні _____.

Концертний номер

Ведуча: Ти всіх світліша, моя ненько,
Моя ти квіточка біленька,
Моя маленька й неозора,
Моя ти втіха і опора.
Моя небесна і земна,
Моя, як білий світ, єдина,
Як білий світ, як білий квіт,
З якого створюється світ...

І я не випадково зачитала ці слова, адже кожна жінка – це у першу чергу матір. Материнська любов сама безкорислива, а сила материнської любові ще не пізнана до кінця, хоч оспівана у сотнях, а може, тисячах поетичних творів. Наші пращури прославляли Богинь-Рожаниць, Жінку-Матір, Берегиню. Любов і пошана до матері були настільки великими, що існував культ Матері, Землі-рожаниці. Древні слов'яни казали: «не обманюй – земля чує», «люби, як земля любить»... Археологи і донині знаходять вирізьблені з каменю древні жіночі фігури культового значення.

Ведуча: Ні на землі, ні в безмежному Всесвіті немає прекраснішого і коштовнішого дару ніж дар Життя! Дітей, яких жінки виношують під серцем, вони люблять понад усе на світі. У них вони знаходять радість, ними пишаються, ними живуть. А подарунки від дітей та виготовлені руками дітей є найдорожчими для матері.

Концертний номер дитячого колективу

Ведучий 1: Женщина с нежной своею душой
Сто тысяч грехов нам простит порой,
Простит может даже измену с другой
Но вот невнимания – не прощает...

Ведучий 2: А може так:
Душу жіночу збагнути нам треба –
Мусить з'явитися всяк чоловік.

Вибачить все – неувагу до себе
Жінка не зможе пробачить повік.

Ведучий 1: Дорогі чоловіки, не поскупіться на добрі слова і компліменти, трохи уваги і ласки – і ваші жінки будуть лагідні, веселі, запальні і повні жагучої нестримної енергії, як цей танець _____

Концертний номер

Ведучий 2: Я ніяк не можу збагнути чому жінки обожнюють, коли їм дарують квіти.

Ведучий 1: Тому, що жінка і квіти – нероздільні у своїй красі. А ніякі квіти не тішать жіноче серце, так, як троянди. Пісню про червону троянду вам дарує _____

Пісня «Червона троянда»

Ведуча: Астрологи сьогодні свідчать, що земля вступає в Еру Великої Жіночності. І саме ми, жінки зі своєю духовністю поведемо вас, чоловіків за собою в прекрасне майбутнє. А все тому, що тільки нам притаманні такі якості, як чарівність і елегантність...

Ведучий 1: А ще енергійність і гордість...

Ведуча: Лагідність і чуйність...

Ведучий 1: Працелюбність і витривалість...

Ведуча: Вірність і здатність прощати...

Ведучий 2: Турбота про нас і ... турбота про нас...

Ведуча: Зовнішня краса та бездоганний смак...

Ведучий 2 (з сарказмом): Ага, і ще скромність. Ніщо так не красить жінку, ... як гідроперит і перекис водню. І скільки ж оце тих гарних слів у світі існує для того, щоб описати вроду жінки! Чарівна, як осінь, тепла, як літо, чиста, як зима, а частіше всього її чомусь порівнюють із весною – така ж, мовляв, юна і граційна, ну як танок у виконанні _____.

Концертний номер

Ведуча: Кажуть, Господь створив жінку з ребра Адама. Не з ноги, щоб бути приниженою, не з голови, щоб бути вище. А з боку, щоб іти по життю бік о бік, з-під серця, щоб бути коханою, з-під руки, щоб бути захищеною.

Ведучий 1: Милі жінки, я вам щиро бажаю:
Будьте щасливі і в квітні, і в маю,
Сьогодні і завтра, і тисячу літ,
Бо на жінках тепер держиться світ.

Ведуча: Хай сонце гріє вам тепліше
І світять зорі золоті,
Хай 8 Березня частіше
Буває в вашому житті!

Ведучий 2: Чоловіки – «Кохайте жінку, поки вона не передумала!»

Музичний додаток

ЖІНКА – ТО КВІТКА ЖИТТЯ *Муз. О. Морцавки Сл. В. Хвостик*

Помірно рухливо

Бог – наймудріший у світі
Творець,
Жінку зробив, бодай, з ребра
Адама.
Вона і муза, і сівач, і жнець,
Мрія, кохана, і, звичайно, мама.

Жінка – то квітка життя,
Трепетне серця биття,
Часом – таємничка Жар-птиця,
Що усім закоханим сниться.
Жінка – то квітка життя,
Трепетне серця биття,
Душа її – стрімкі вершини
І моря найглибші глибини.

Всьому земному вона лад дає,
Всіх мудрістю своєю підкоряє.
І не тому, що вдосвіта встає
І всіх пізніше спатоньки лягає.

Коня стриожить й чоловіка теж,
Та захистить від кулі чи багнета.
Якщо кохає – віддана без меж,
І всі то є її земні секрети.

Бог – наймудріший у світі
Творець,
Жінку зробив, бодай, з ребра
Адама.
Вона і муза, і сівач, і жнець,
Мрія, кохана, і, звичайно, мама.

Приспів:
Жінка – то квітка життя,
Трепетне серця биття,
Часом – таємничка Жар-птиця,
Що усім закоханим сниться.
Жінка – то квітка життя,
Трепетне серця биття,
Душа її – стрімкі вершини
І моря найглибші глибини.

Всьому земному вона лад дає,
Всіх мудрістю своєю підкоряє.
І не тому, що вдосвіта встає
І всіх пізніше спатоньки лягає.

Приспів.

Коня стриожить й чоловіка теж,
Та захистить від кулі чи багнета.
Якщо кохає – віддана без меж,
І всі то є її земні секрети.

Приспів.

ОЧІ МАТЕРІВ

Муз. В. Волощука Сл. М. Пляцковського

переклад з російської Б. Списаренка

наспівно *p*

Впа-де, немов сльоза, крапли-на дошо-га, і вдаль покличе
вранішня до-ро-га, а о-чі ма-те-рів, а о-чі ма-те-
рів у-слід нам гля-нуть лагід-но і стрес-го. Пр. не
ма-ло є в жи-тті і ра-до-щів і гроз і скру-та ча-сом
стрінеться в доро-зі а о-чі ма-те-рів і в спеку і в мо-
раз за ва-ми всюду стежать у триво-зі а //
во-зі // ві-тні-ші й ніжні-ші. *кода*

Впаде, немов сльоза,
краплина дощова, і вдаль
покличе вранішня дорога.
А очі матерів, а очі матерів
У слід нам глянуть лагідно і
строго.

Приспів:

Немало є в житті і радощів, і
гроз
І скрута часом стрінеться в
дорозі.
А очі матерів і в спеку, і в
мороз
За вами всюди стежать у
тривозі.

За мріями йдемо, живемо без
адрес,
Листи в дорозі марно нас
шукають.
А очі матерів, немов у світ
чудес,
В дитинство нас щоразу
повертають.
Приспів.

Хлоп'ячі голоси грубіють од
вітрів,
Дівчатка рік у рік стають
стрункіші...
А очі матерів, а очі матерів
З роками все привітніші й
ніжніші.
Приспів.

МАМИН ВАЛЬС

Муз. В. Волощука Сл. Т. Мезенцевої

лірично, легко



Біла хусточка моя
Розцвіла квітками.
Вишиваю шовком я
Подарунок мамі.

Шию, шию я квітки
І малі, й великі.
Вишиваю залюбки
Сонячні гвоздики.

На стебельцях аж горять
Квіти в ніжнім листі.
Буду маму я вітати
З святом урочистим.

Люба мамо, золота,
Ніжна і привітна.
В щасті хай твої літа,
Наче весни, квітнуть.

Євгенія Коваль,
завідуюча відділом аматорського
мистецтва Херсонського обласного
центру народної творчості

26 КВІТНЯ – ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

«ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ»

Літературно-музична композиція

1 ведучий: Чи буде квітень, як завжди
Дарунком весняної згоди.
Чи власним іменем біди
Ми назвемо його Чорнобиль?

Чи може викреслим його
З календарів своїх допоки
Нас теплий грітиме вогонь
Ще не відкритих ізотопів?

Безмежна думка, немає меж
Її спинити годі!
І ти, Чорнобиле, ти теж
Не маєш меж сьогодні.

2 ведучий: 26 квітня! В пам'яті українського народу це день чорнобильського лиха, болю, суму, і забути це, й викреслити із нашої пам'яті – неможливо.

1 ведучий: 26 квітня!
В ніч із забуття
Йде страшне створіння – атомне дитя
Суть його безкровна і зиниць нема
І уста безмовні, і душа німа.

Вирвавшись на волю з мороку ночей,
Вже калічить долі і батьків й дітей.
Виродок – створіння ціль страшну таїть
Поглина сумління, душі нам двоїть.

Простяга до серця щупальця страшні
І вселяє муки, муки неземні.
Присипляє мозок посвистом глухим
Стронцієву дозу сипле, наче дим.

2 ведучий: 26 квітня!
Люди не проспять!
Атомне століття раною горить
Кличе кожне серце стати з злом на боротьбу,
Щоб зустріли внуки вранішню зорю.

І виростають покоління
Котрі не чули тиші.
Що зберегли ми, що надбали,
Що дітям в спадок передать?

Тепер тут зона, а була земля,
Тут був чорнозем, а тепер Чорнобиль.

1 ведучий: Чорнобиль. Це назва невеличкого районного центру, що знаходиться в 130 км від Києва. Заснований ще за часів Київської Русі, стародавній Чорнобиль дав свою гірку назву потужній атомній електростанції, будівництво якої було розпочато в 1971 році. В 1983 році вже працювало 4 енергоблоки цієї електростанції із запланованих шести.

Але в історію Чорнобиль увійде назавжди як місто, що дало назву одній з найбільших в історії людства катастроф.

2 ведучий: Для України, для всіх, хто прямо чи побічно причетний до трагедії Чорнобиля та її наслідків, час ніби розділюється на дві частини: до 26 квітня 1986 року і після нього. Цим частинам часу в народі вже дано назву – два кольори часу і тому недаремно пісня, яку ви зараз почуєте, стала символом червоного і чорного кольорів у долі України та її народу.

Виконується пісня

1 ведучий: Ту мирну весняну українську ніч на берегах Прип'яті люди ніколи не забудуть. Вона була, як зараз усім здається, найтихішою і найтеплішою. І не сповіщала про біду. Навпаки, всім жителям містечка атомників ще звечора, під вихідний, жадалося отримати від природи хорошу погоду. Проте, в ту саму ніч із 25 на 26 квітня відлік часу став уже не мирним, а бойовим і аварійним. Відлік пішов на хвилини і секунди. О першій годині 23 хвилини 40 секунд, коли всі спали безтурботним сном, над четвертим реактором Чорнобильської атомної станції несподівано велетенське полум'я розірвало нічну темряву.

Ось як це описує Володимир Яворівський у повісті «Марія з полином у кінці століття».

Учні, які читають вірші та уривки, виходять на сцену

1 ведучий: «З руїн реактора виривається стовп зловіщого вогню, палаючих шматків графіту. Стовп стрімко, як фантастична ракета, піднявся в небо, освітлюючи корпуси атомної, річку з верболозами. Вогняний стовп завмирає на висоті 1.5 км.

На вершині його утворилась світла куля, яка наче б засмоктує в себе цей примарний стовбур, всередині якого щось рухається, згорається, випростовується, але сам він стоїть над нічною землею, як ялинкова іграшка блідо вишневого кривавого кольору. Ніч безвітряна і стовп стоїть між небом та землею, наче вагається, куди ж йому пустити свій корінь».

2 ведучий: Зойкнула Земля чаїним криком
- Сину, вбережи і захисти!
Вийшла мати із іконним ликом:
- Йди, синочку, хто ж коли не ти?

Спалахнуло небо, впало крижнем
- Сину, вбережи і захисти!
Вийшла жінка з немовлятком ніжним:
- Йди, коханий, хто ж коли не ти?

1 ведучий: За покликом рідної землі на захист свого народу першими до палаючого реактора по тривозі прибули пожежники по охороні Чорнобильської АЕС на чолі з начальником корпусу Володимиром Правиком.

2 ведучий: 23-річний Правик, як потім було встановлено комісією, вибрав найбільш правильне рішення – направив свій загін із 14 осіб на дах машинної зали площею в 500 м². Адже в цій залі знаходились всі турбіни, через неї йшли численні кабелі високовольтної лінії, які від вогню могли б перетворитись на бікфордів шнур.

1 ведучий: Незабаром прибуло підкріплення з міста Прип'ять на чолі з лейтенантом Віктором Кібенком. Вступивши у вируюче полум'я, у смертельну небезпеку, якою дихав реактор, пожежники в ту ніч, не шкодуючи ні сил, ні самого життя, виконали присягу на вірність народу України.

1 учень: Вогонь і землю зріднили собою
І кипіла у них під ногами земля
Навіть небо двигтіло од вогненного болю
І тривога палюча долітала здаля.
А трагедія кожна мить наростала
Мов зібрала зі світу пожежі, розплати, війну.
І немов з Хіросіми, з безодні повстала
Перед людством, відкривши свою тайну
Як спинити її – гуртувало єдине бажання,
Не терпілось, не ждалось – загрожував згаслий час.
Невпокорене атомне випробування
Впало вперше, пожежники мужні, на вас.

4 учень: Через 2 тижні після аварії красивий юнак, відважний офіцер Віктор Кібенок помер у московській лікарні, так і не побачивши народженого вже після трагедії молодою дружиною первістка. Тепер про Віктора і його бойових соратників кажуть: був добрим, чесним, сміливим, принциповим, любив сім'ю, друзів, багато жартував. Його улюбленою приказкою була: «Тримайтесь ближче до життя, хлопці».

5 учень: Лейтенанти – хлопці непохитні,
Молоде, вогненне покоління.
Ви, як пам'ять у тривожнім світі
Раду незнищеного коріння.

Першим важко. Ви ж були найперші,
Із вогню та в полум'я шугали
Не до подвигів і не до звершень
Ви ж собою людство заступали.

Та серця, мов кремені, не вгасли
Залишались іскрами на тверді
Тільки жити – в нас бунтує спрага,
Та продовжить пісню родоводу.
А лишилась вірності присяга.
Батьківщині. Матері. Народу.

6 учень: Коли молоді пожежники, котрі першими вийшли на лінію вогню, отримавши смертельну дозу радіації були ще живими, журналісти запитували у них: «У вас була можливість повернутися? Ви могли відступити?»

Так, у даній ситуації вони могли тимчасово відійти до підходу підкріплення. Та про це ніхто з пожежників навіть і не подумав, тому що вони – воїни, бійці з пожежею, вони ступили в смертельну радіацію не за наказом командира, а за велінням совісті.

7 учень: Перший удар на себе
Перший вогонь на себе
Так відчайдушний Данко
Людям віддав своє серце.

Як же тут не згадати
Поруч з ним не назвати –
Вас, що уміли серцем
Грізний вогонь зупиняти.

І віддали – що мали
Життя – що одне в людини
Вірю, що врятували,
Долю моєї дитини.

Із вогню у безсмертя смерть поправши ступили вони.

Одразу за пожежниками приступили до роботи медики. Швидко зорієнтувавшись в обстановці, надавши першу медичну допомогу визначили межі часу перебування в радіоактивній зоні. Медики працювали цілодобово.

Люди в білих халатах, до землі вклоняюся вам!
В час біди – ви солдати! Чи ангели милосердя?
Це крізь ваші серця йде жорстока передова
Де незвично чатують порожні очиці смерті.

Скільки крапельок крові волає у мікроскоп
Про третину життя. Що тільки й встиг хтось прожити
І тривожно сьогодні, мов у горлі саднить волосок,
Слово не постигне пристрочує лейкоцити.

Одними із перших зустріли цю біду і працівники зв'язку. У ті напружені трагічні хвилини після вибуху і метал не витримав: пульт централізованого зв'язку «Київ – Прип'ять» замовк. Та вже через 20 хвилин він вже знову заговорив.

Міліціонери складали списки жителів Прип'яті і 27 квітня провели організовану евакуацію людей. Люди виїжджали з Прип'яті з надією на повернення до рідних домівок.

... йдуть колони, колони, колони.
Розминаються повні – порожні,
Незбагненна процесів болю,
У автобусах тих подорожні

Ідуть наче із доли в недолю
На вокзали, в лікарні, у безвість
Із Чорнобиля, з Прип'яті, звідки?
Розтривожено вуликів безліч
Невидимого стишені свідки.

9 учень: Шестеро із 20 чоловіків двох караулів невдовзі померли.

- Герой Радянського Союзу, лейтенант Володимир Павлович Правик;
- Герой Радянського Союзу, лейтенант Віктор Миколайович Кібенок;
- Сержант Микола Васильович Вашук;
- Сержант Володимир Іванович Тищура;

- Старший сержант Микола Іванович Тітенюк.

У вогні не згорів їх жертвний чорнобильський слід. Ще затужить по хлопцях
Земля і скорбота земна.

Хвилина мовчання

Світ з посивілим житом
З цвітом і гроном калини,
З вічним дитячим сміхом
Ще на вустах Батьківщини.

Світ – з лугами, лісами,
З ріками і зорею
З чистими небесами
Над скупаною землею...

І віддали все, що мали
Життя – що одне в людини
Вірю, що ви врятували
Долю моєї дитини.

1 ведучий: Доля нашої днини після Чорнобильської катастрофи сумна і нелегка, але все дається в порівнянні. Щастя нашої днини в тому, що ми живемо, що ті, що могли ніколи не народяться після 1986 року народились, живуть і вчаться творити прекрасне.

Танок учнів

2 ведучий: Наслідки вибуху четвертого реактора Чорнобильської атомної сколихнули увесь світ. У результаті аварії стався величезний викид радіоактивних ізотопів з активної зони реактора, які радіоактивною хмарою перенеслися на великі відстані.

1 ведучий: Йод – 131, цезій – 134, 137, стронцій – 90, плутоній – 239, плутоній – 240. Весь цей радіоактивний дощ розлетівся і висіявся на територіях України, Білорусії, Росії. Радіоактивного забруднення зазнало майже 50 відсотків території України. В життя мільйонів людей увійшли слова радіація, зона, ліквідатор, відселення.

2 ведучий: А на квітучий українській землі з'явилися пусті міста і села, мертвий ліс, в який не можна ходити, сади з яблуками, насиченими радіоактивною отрутою, вода, яку не можна пити, і навіть повітря, яким дихаємо, стало ворогом.

5 учень: На сьогоднішній день два з половиною мільйони людей проживає в забрудненій зоні, з них вісімсот тисяч дітей. Смерть 35 тисяч людей пов'язана з аварією на ЧАЕС та її наслідками.

2 ведучий: Радіація – невидимий і тому підступний ворог всього живого. Від неї важко вберегтися, захистити себе і природу.

Як відомо, і зараз у зоні відчуження проживають люди. Їх дуже мало. Та все ж живуть. Ось що побачили льотчики, пролітаючи над зоною.

7 учень: З вертольота її запримітили
Не одразу означиш словами
Бо тополі іржаві, як мітли,
Скрутно небо метуть головами.

1 ведучий: Чорнобильська біда торкнулась чорним крилом Житомирщини. Найбільше постраждали Народицький, Олевський, Лугинський, Коростянський райони. А в Новгород-Волинському районі в зоні підвищеної радіації опинились села Курчиця, Городниця, Дубники та інші.

Учень: Радіаційна днина б'є на сполох,
Радіаційні стогнуть небеса,
Двадцятий вік – як доля, а не спомин
Як хліб душі, як мамина сльоза.

Людство прагне Всесвіт досягнути
І себе у ньому зрозуміть.
А тривожне «бути чи не бути» –
Грізно над планетою висить.

*Анатолій Беліванцев,
заслужений діяч мистецтва України,
м. Хмельницький*

СЦЕНАРІЙ ВЕЧОРА ПАМ'ЯТІ ДО ДНЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

До початку заходу звучить у запису мінорна музика. На заднику – емблема вечора: лелеки летять над затемненою землею; над емблемою надпис «Чорнобиль – скорбота пам'яті людської». Ліворуч, на авансцені – похилений Державний Прапор України з чорною стрічкою, праворуч, на столику – живі квіти, свічка-пам'яті з чорною стрічкою.

Звучать тужливі дзвони

Диктор (на тлі дзвонів):

Чорнобиля гіркий полин
На серце ліг незримо й тяжко,
І пливе над землею дзвін
Із тихим стогоном протяжно.

Ведучі виходять на сцену, дзвони стихають

Ведучий: 26 квітня 1986 року на четвертому енергоблоці Чорнобильської атомної електростанції сталася найбільша катастрофа сторіччя. Це день, коли Чорнобиль став відомий усьому світу. Людство ще не знало техногенно-екологічної катастрофи таких масштабів.

Ведучий: Ця трагедія зачепила безпосередньо сотні тисяч людей. Полум'я з бурхливої пожежі висвітило кожного, хто там працював і хто там жив, хто був поруч з бідою у ту трагічну хвилину, хто першим і в числі перших, ризикуючи життям кинувся до реактора для боротьби з атомним спалахом.

Ведучий: Сьогодні ми вшановуємо тих, хто брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній станції і тих, хто був змушений залишити рідні домівки – евакуйованих та переселенців із зони відчуження, усіх тих, кого торкнулася чорним крилом ця страшна біда.

Виконується пісня «На Чорнобиль журавлі летіли», сл. Д. Павличка, муз. О. Білаша

Ведучий: До слова запрошується _____.
Виступ керівників місцевих органів влади

Ведучий: У нашій залі присутні безпосередні учасники ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції (*Називаються прізвища ліквідаторів*).

Ведучий: Запрошуємо до слова _____.
Виступ ліквідаторів аварії

Ведучий: Першим важко. Ви ж були найперші,
Із вогню та в полум'я шугали.
Не до подвигів і не до звершень:
Ви ж собою людство заступали.
Та серця, мов кремені, не згасли,
Залишились іскрами на тверді.
Першим важко. Ви ж були найперші.

Виконується пісня «Чорнобильська зона», слова та музика Т. Петрененка

Ведучий: У ті трагічні дні суровий екзамен тримали всі: пожежники, транспортники, будівельники, медики, електрики, спеціальні частини хімзаводу та інші підрозділи Міністерства оборони і Міністерства внутрішніх справ. Ризикуючи власним здоров'ям і життям, ці, в основному молоді люди, самовіддано щодоби несли ваhti біля розжареного реактора, рятували опромінених, очищали від радіації поля, сади, і житло.

Ведучий: Запрошуємо до слова _____.

Виступ ліквідаторів аварії.

Виконується пісня «Чорнобильські дзвони», слова та музика О. Ринді

Ведучий: Проходять роки після аварії на Чорнобильській атомній електростанції, але ще довго ми будемо відчувати на собі її наслідки, чути її дзвони. Вони лунатимуть за тими, кого вже немає, кого не стане завтра.

Ведучий: Доземно схиляємося в подяці перед ліквідаторами тієї страшної аварії. Перед живими, перед пам'яттю до часу померлих від радіаційного смерчу.

Ведучий: Вшановуємо хвилиною мовчання пам'ять тих, хто віддав своє життя під час ліквідації Чорнобильської катастрофи.

Хвилина мовчання, звук метронома

Ведучий: А думка людська пам'ятатиме вас,
А пам'ять людська повертатиме вас.
Безумство хоробрих – де вічність і мить,
Де згасли для вас і життя і блакить.
Де зір вам затьмарить скорбота земна.
Де нам, як набат, імена, імена...

Виконується «Пісня про Чорнобиль», слова М. Ткача, музика О. Осадчого

Ведучий: Чорнобильська аварія – перший дзвінок у ХХІ століття. Нехай у цей день, День національної скорботи, тяжкі дзвони Чорнобиля відгукнуться в душах кожного з нас співчуттям і милосердям.

Ведучий: Хай стане мир міцніший у стократ,
Хай над землею чисте небо буде.
Чорнобиль – попередження набат,
Його уроків людство не забуде.

Хор та всі присутні виконують «Молитву за Україну», слова О. Кониського, музика М. Лисенка

Драган О. В., художній керівник Запорізького обласного методичного центру культури і мистецтва;

Рушинець А. В., провідний методист з організації роботи установ культури клубного типу Запорізького обласного методичного центру культури і мистецтва

«ТРИВОЖНІ ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ»

Сценарій вечору-реквієму з нагоди Дня Чорнобильської трагедії

Напередодні проведення заходу рекомендуємо забезпечити його рекламу: розмістити оголошення в місцевих засобах масової інформації, друковану рекламну продукцію розташувати біля клубного закладу та в місцях масового відпочинку населення. Слід створити оргкомітет з підготовки вечору, розробити та узгодити з органами місцевого самоврядування його план проведення.

Художнє оформлення заходу має бути простим, лаконічним і, разом з тим, ідейно насиченим, виходячи з можливостей конкретного будинку культури. Бажано, щоб одяг сцени був темних кольорів. На заднику – екран. Краще, якби проекція слайдів чи кадрів з фільму йшла, по можливості, з глибини сцени. Це допоможе і під час проведення тіньового дійства.

Декорації можуть бути різними, на вибір: металева рамка (дзвін), в яку дзвонитимуть ведучі, може висіти на сухій гілляці з чорними стрічками або на перекладині між двох сухих стовбурів. На авансцені по порталах пропонуємо встановити аналої (підставки для читання книги стоячи, на зразок пюпітру), на яких лежать дві великі книги. В них – закладки з чорних смужок. Перед кожним монологом ведучі підходять до аналоїв, перегортають сторінки книг, так званого документу Чорнобильської трагедії, і читають їх.

Бажано, щоб усі учасники заходу (ведучі, вокальний ансамбль) були постійно на сцені, допомагаючи своїми діями емоційній атмосфері вечору.

Кількість ведучих може бути різною.

Велику роль у вечорі відіграють фонограми та вокальний спів. Деякі вокальні номери починаються зі слів ведучих і виконуються морморандо (спів із закритим ротом), як супровід тексту.

Звучить спокійний і величний дзвін. Гасне світло в залі. Затемнення. Жовте світло прожектора блукає по сцені, раптом зупиняється на металевій рамці. За сценою звучать голоси ведучих.

Ведучий 1: Всеволоден час посівами століть,
Бреде, не вибираючи дороги.
І що йому чиєсь життя убоге,
Як він і понад смертю гримить?

Ведучий 2: Лиш перед пам'яттю він пада лиць,
Бо вже давно на досвід перевірів,
Що в полотні її він тільки нить.
А пам'ять зрушивши – себе обірвем.

Світло поступово набирає силу. На сцену виходить вокальний ансамбль. Виконується веснянка. На фінальних акордах колектив відступає в глибину сцени і тихо продовжує пісню, супроводжуючи наступний текст ведучих.

Ведучі виходять по черзі.

Ведучий 1: Весна 86-го в Україні буяла первоцвітом садів. Оспівана в веснянках нашими предками, проходила по рідній землі, квітуча й рясна... Напевне, вона б і не запам'яталась нам нічим особливим, якби...

Ведучий 2 (*проходить повз металеву рамку, торкається її; чується дзвін*):

Підвладен лиш правді єдиній, оракул
Добувся до кореня віщого знаку,
Прорікши: «Не марно змертвіла вода.
Мужайтесь, люди: заходить біда».

Звучить колаж з пісень та ритмів середини 80-х років (Пропонуємо для використання: «Время, вперед!», «Марш энтузиастов», «Все могут короли!» з репертуару А. Пугачової, «Земля в иллюминаторе...» з репертуару ВІА «Земляне», «Один лишь раз сады цветут...» з репертуару А. Герман, «Куклы» з репертуару групи «Машина времени» тощо). Важливо, щоб фонограма контрастувала з текстом: наступна пісня м'яко перекривала попередню.

Ведучі говорять на тлі музичного колажу

Ведучий 1: У квітні 1986 року радянський народ відзначав першу річницю історичного Пленуму ЦК КПРС, який вніс у наш побутовий лексикон слова: «перебудова», «прискорення», «гласність».

Ведучий 2: Напередодні Першотравня трудові колективи країни брали підвищені соціалістичні зобов'язання, рапортували про дострокове виконання планів першого півріччя 1986 року.

Ведучий 1: Газета «Правда» від 25 червня 1984 року писала: «Ми живемо в атомній ері. Атомні електростанції виявляються зручними і надійними в експлуатації. Реактори готуються взяти на себе теплофікацію міст країни...»

Ведучий 2: «Завершальний рік одинадцятої п'ятирічки був для Чорнобильської АЕС незвичайним: тут діяли на повну потужність зразу всі енергоблоки», – рядки з газети «Известия» за 6 січня 1986 року.

Ведучий 1: Академік Стирікович М.О. в журналі «Огонек» стверджував: «Атомні електростанції – найбезпечніші з існуючих електростанцій. Іноді можемо чути, що на АЕС може бути вибух... Це просто фізично неможливо... Ядерне паливо на АЕС не може бути підірвано ніякими силами – ні земними, ні небесними...»

Музика фонограми-колажу затихає.

Колектив у глибині сцени або за екраном (тіні) виконує ліричну хореографічну картинку, наприклад, купальський хоровод дівчат.

Ведучі читають текст на фоні виступу. На екрані – панорама пейзажу (слайди або кадри з фільму)

Ведучий 1: Велике село Чорнобиль згадується в літописах вперше наприкінці XII століття.

Ведучий 2: У різні часи ці краї належали то Україні, то Польщі. Мешканці Чорнобиля займались судноплавством, рибальством, городництвом. У XIX столітті покладено початок розвитку підприємств, появи шкіл, медичних установ.

Ведучий 1: У 1970 році вирішено біля Чорнобиля будувати атомну електростанцію імені В. І. Леніна. Ця будова повинна була відрізнитись особливою ударною працею та достроковими здачами реакторів.

Екран гасне. Музика зупиняється. Танцюючі завмирають в позах

Ведучий 2 (підходить до рамки, вдаряє по ній; лунає дзвін):

Струсонуло цілим світом.
В Страхолісі перед світом
Брязнув дуб тисячолітній –
Охнула земля.

Ведучий 1 (вдаряє по рамці; лунає дзвін):

Тільки пилу мертва хмарка,
Та ще крук зловтішно каркнув:
– От і всі кінці,
Хлопці-молодці!

Ведучий 2: 26 квітня 1986 року... Чорний день в історії України...

Ведучий 1: Це день, коли Чорнобиль став відомий усьому людству. Гірка слава... Як полин...

Ведучий 2: Згадаймо лиш окремі епізоди цієї трагедії.

Звучить дзвін, як звук метронома. Вокальний ансамбль залишає сцену. Ведучі підходять до аналоїв, відкривають книгу, шукають потрібну їм сторінку, взявши у руку чорну закладку.

Ведучий 2: Протягом 25 квітня 1986 року були збої в роботі, які не дозволяли провести випробування четвертого ядерного реактора Чорнобильської АЕС. Була п'ятниця, кінець трудового тижня. Країна чекала вихідних.

Ведучий 1: 26 квітня 1986 року. Субота. Ухвалено рішення почати випробування. Одночасно виключена аварійна система захисту.

Ведучий 2: Перша година ночі. 22 хвилини 30 секунд. Електронно-обчислювальна машина видає інформацію, що потрібна термінова зупинка реактора, але оператори продовжують процес. Потужність реактора починає швидко зростати.

Ведучий 1: Перша година ночі. 23 хвилини 40 секунд. Натиснута кнопка аварійної зупинки реактора. Через кілька секунд – вибух.

Утворюється тиша. Звучить метроном. Світло – на металеву рамку. Звучить скорботна мелодія.

Ведучий 2: Радіація? Про радіацію ми не знали.

Ведучий 1: Пожежники разом з персоналом АЕС першими пішли на невидиму смерть. Вони зупинили вогонь, тим самим відвели ще більшу катастрофу, яка могла статися, коли б він перекинувся на інші реактори.

Вокальний ансамбль у глибині сцени виконує морморандо пісні «Чорнобильські дзвони» (слова і музика Надії Косяк) (додаток 1).

На тлі співу ведучий називає імена земляків-учасників ліквідації наслідків Чорнобильської аварії.

Ведучий 1: В цю квітневу ніч у хаосі пожежі вони і не думали про геройство. Ніколи було. Вони працювали... Рятували атомну станцію, рятували Прип'ять, Чорнобиль, Чернігів, Київ. Усіх нас...

Ведучий 2: Скільки імен є в списку жертв цієї катастрофи? А скільки імен ще поповнить його?

Ведучий 1: Ліквідатори – люди, які взяли участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

Ведучий 2: Це люди різних національностей, віросповідань, професій, різного віку. Їх об'єднала біда. І де б вони не народились, в яких краях не проживали – в їх життєвому паспорті значиться прописка: ЧОРНОБИЛЕЦЬ.

Морморандо пісні закінчується.

Слово для виступу-спогаду надається учаснику ліквідації наслідків атомної катастрофи.

Ведучі виходять.

Вокальний ансамбль, виходячи на авансцену, виконує пісню «Чорнобильські дзвони». У фіналі пісні ансамбль відходить у глибину сцени. Звучить тривожна музика.

Дзвін.

Ведучі підходять до аналоїв.

Ведучий 1: Ранком 27 квітня 1986 року шведські дипломати у Москві звертаються з запитаннями до радянського державного Комітету з використання ядерної енергії. Їм відповідають, що інформацією не володіють. О 21 годині телевізійна програма «Время» визнає: «На Чорнобильській атомній станції пошкоджений один реактор. Вживаються заходи по ліквідації аварії... Потерпілим надається допомога. Створена урядова комісія».

Дзвін

Ведучий 2: Уряд СРСР повідомляє: «Радіаційна ситуація покращується. Стан повітря над Київською областю та Києвом не викликає тривоги. Якість питної води і води в річках та водоймищах відповідає стандартам».

Дзвін

Ведучий 1: Із спогадів евакуйованих: «На неділю був запланований пробіг «Здоров'я». Педагоги не знали – чи буде він. Одна з учителів передзвонила до міського комітету комсомолу: «Я зранку збираю всіх дітей до школи». А коли їй сказали про евакуацію, вона промовила: «Яка евакуація, хлопці? Адже у нас сьогодні пробіг «Здоров'я»!»

Дзвін

Ведучий 2: Франція відкликає своїх громадян із Києва. В той же час фінське посольство направляє спеціальний літак для евакуації понад ста студентів та технічних спеціалістів. Великобританія також евакує студентів та викладачів із Києва.

Дзвін

Ведучий 1: Перше травня. В Москві на параді люди з прапорами та квітами заповнюють Красну площу. В телевізійних передачах підкреслено показують барвисті колони демонстрантів у Києві.

Дзвін

Ведучий 2: Через 40 років після закінчення Другої Світової війни на нашій землі знов прозвучало страшне слово «евакуація».

Учасники заходять за екран. Світло з глибини сцени падає на людські тіні, які відображують метушню збору.

Дзвін

Ведучий 1: Евакуація... Масовий вихід тисяч людей з насиджених місць поставило багато складних проблем – організаційних, побутових, моральних.

Дзвін

Ведучий 2: Евакуація... Вона випробувала на міцність ту систему, в якій ми тоді жили, показала, як під рентгеном, її сильні та слабкі сторони.

Дзвін

Ведучий 1: На початку травня 86-го була розпочата евакуація мешканців міста Чорнобиля та сіл в радіусі 30 км від Прип'яті. Уявіть, як важко було селянам, особливо старим людям, залишати свої домівки, землю, господарства, могили предків.

Дзвін.

Тіні за екраном зникають

Ведучий 2: Метушня і тривога панували в ті часи в Поліському краї. Батьки шукали дітей, дружини чоловіків з усіх кінців Союзу. Вже у неіснуючі відділення зв'язку летіли тривожні телеграми від рідних та близьких.

Ведучий 1: Чорнобиль схопив у смертельні обійми 786 населених пунктів Київської, Житомирської, Чернігівської, Брянської, Могильовської, Гомельської областей, які виявились в зоні відчуження.

Вокальний ансамбль виконує пісню «На Чорнобиль журавлі летіли» (музика О.Білаша, слова Д. Павличка) (додаток 2)

Ведучий 2: Для нашого слуху слово «Чорнобиль» багате змістом та значенням. «Чорний» і «биль» – два корені, які складають і одночасно змушують шукати асоціації та співзвучність.

Ведучий 1: При цьому слово «биль» звучить так схоже на «біль»!

Звучить трагічна мелодія.

Ведучі зачитують список земляків, померлих від наслідків Чорнобильської трагедії. Кожне ім'я відзначається ударом дзвону. З глибини сцени виходять учасники заходу з портретами загиблих і направляються на авансцену.

Ведучий 1: Схилимо ж голови перед героями Чорнобиля...

*Хвилина мовчання.
Велично звучить дзвін*

Ведучий 2: Відлуння Чорнобиля з часом не стихає. Лихе торкається людей, доля яких пов'язана з ліквідацією наслідків аварії на ЧАЕС: вони втрачають здоров'я, рідних, життя.

Ведучий 1: Могутність і безсилля людини продемонстрував Чорнобиль.

Ведучий 2: І застеріг: не упивайся своєю всемогутністю, не жартуй з нею.

Звучить уривок із «Всенощного бденія» С. Рахманінова «Благослови, душе моя, Господа». На екрані – лик Спасителя.

На авансцену виходять всі учасники вечору. На першому плані – діти.

Дитина 1: Коли б Він у вашому серці явивсь хоч на мить,
Ми б з жахом вселенським за чола порожні вхопились,

Дитина 2: Утямивши врешті, куди у падінні скотились
З вершин, до яких Він підняти вас прагнув людьми.

Дитина 3: Чи знаєш ти, світе, як сиво ридає полин?
Як тяжко, як тужно моєму народу болить?!

Дитина 4: Минуле, як рана болить,
Бо все це – моє:
Ні продать, ні купить.

Дитина 5: І самому собі не прощатися.

Дитина 6: І очищатися.

Фонограма набирає силу.

Дитина 1: Просимо, Боже, не тільки за себе ми –
Просим ще більше за всіх:
Вільного світу і цвіту яскравого –
Для молодих поколінь.

Дитина 2: Убережи їх від злого й лукавого,
Дай кращу долю. Амінь.

*Велично звучить музика.
Дзвін*

Чорнобильські дзвони

Музика і вірші Надії Косяк

Красне сонце вдивляється з неба,
Як чорнобильська плаче земля.
Радіацію зборкати треба,
Бо вона, як той ворон, кружля.
Мертва зона не зна, що робити,
Де і в кого пораду знайти,
Як себе і людей захистити
Від такої страшної біди...

Приспів:

Чорнобильські дзвони кричать всьому світу,
Що гине земля, що не можна тут жити.
Чорнобильські дзвони до неба волають,
Бо як рятувати цю землю – не знають...

Вмерло місто. Життя тут не буде.
Боже, Боже, який тільки жах!
Покидали його бідні люди
І бриніла сльоза на очах.
Їм казали: «Це скоро скінчиться,
Ви повернетесь знову сюди».
Та Чорнобиль і досі їм сниться,
А літає лиш вітер туди.

Приспів.

Вже лелека не в'є там гніздечко,
Не лунає там пісня і сміх,
Наче сироти, стали містечка
Без людей нерозумних своїх.
Плачуть дзвони, кричать край безодні,
А на серці тривога і щем.
Ой ти доленько, доле народна,
Що пошле тобі Боженько ще?

Приспів.

На Чорнобиль журавлі летіли

Музика О. Білаша, вірші Д. Павличка

На Чорнобиль журавлі летіли,
З вирію вертались навесні.
Як сніжниця попелище біле
Розвівалось в рідній стороні.

Там згоріли гнізда і гніздечка,
Поржавіла хвоя і трава,
Журавлина крихітна вервечка
Напиналась, наче тятива.

Не було ні стогону, ні крику,
Тільки пошум виморених крил.
Журавлі несли печаль велику,
Наче тінь невидимих могил.

Не спинились птиці на кордоні,
Де всякає атом у пісок
І дивився батько з-під долоні,
І ридала мати в небеса.

Романова А. В.,
*заступник директора Кіровоградського
обласного Центру народної творчості*

«ЧИ ЗНАЄШ ТИ, СВІТЕ, ЯК СИВО РИДАЄ ПОЛИН?»

Сценарій мітингу-реквієму

Дата: 26 квітня, 11⁰⁰

Місце: Пам'ятник Героям та
жертвам Чорнобиля

10³⁰ – До початку дії звучать пісні про Україну, рідний край.

10⁴⁵ – Почесна варта курсантів національної академії державної прикордонної служби ім. Б. Хмельницького займає місця обабіч пам'ятного знаку.

10⁵⁵ – звучать дзвони пам'яті, які переростають у мелодію

Ведучий: Мій крок – до пам'яті і слова,
Що забринить, мов засторога,
І скаже: небезпечна зона,
Де не ступить, не зупинитись!
Де на чорнобильських подвір'ях
Обпалить душу чуйна тиша:
Земля – і та не обізветься
Людським, ще незабутим кроком.
Усе обпалить і просвітить
Біда, немов рентген стосилий.
І все прожите-пережите
Засвітиться болючим смутком.
За тих, по кому дзвін клекоче,
За тих, кого нема вже поруч,
За тих, кого ми проводжали
В останню, наче креп, дорогу.

26 квітня 1986 року... Ця страшна дата розділила долі людей на «до» і «після». Чорною плямою стала на нашій блакитній планеті чорнобильська катастрофа. Вже двадцять третій рік слово «Чорнобиль» знає увесь світ. Чорнобиль – це мука і трагедія, це подвиг і безсилля, це пам'ять, це наш нестерпний біль...

Сьогодні, в цей день, наша глибока вдячність і доземний уклін всім тим, хто ризикуючи своїм здоров'ям і життям брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції, відроджував і продовжує відроджувати до нового життя спалену радіацією землю. А ще це день пам'яті та шани всім, хто сьогодні не з нами.

Хвилина мовчання. Метроном.

Ведучий: Із могилою поруч біля ЧАЕС,
Коло мертвої Прип'яті – дерево-хрест,
Тим, що впали у квітні, мов герої війни,
Просить дерево-пам'ять: «Пом'яни... пом'яни»...

Молебень проводить _____.

Молебень

Ведучий: Вони життям кричать до світу
І нам свої звіряють болі,

Що вже за мить душею стали
Всього народу і Вітчизни.
Щоб вийти з атомної ночі –
І все до крихти досягнути.
І стогін перелити в слово, –
Що людству стане – ЗАПОВІТОМ.

Без оголошення виконується пісня «Лелеки» Н. Загурська

Ведучий: До підніжжя пам'ятника «Героям та жертвам Чорнобиля» лягають квіти від обласної державної адміністрації, обласної ради, міськвиконкому, депутатів усіх рівнів, Чорнобильських громадських організацій, галузевих управлінь та громадськості міста.

Звучить «Мелодія» М. Скорика. Покладання квітів

Ведучий: Землю одну-єдину
З народження до загибелі
Ви заступили собою –
Неначе винесли з бою.

І не шкодуючи сили
Кликать мужність на чати –
Вбирати землю в обнову.
Обпалену та незнищенну.

... Хай земля зацвітає буйним цвітом на весні, хай повертаються з чужини журавлі, несучи на крилах радість. Хай кожен новий день сповнює ваші серця миром, спокоєм та вірою в майбутнє.

На цьому наш мітинг-реквієм завершений. Чистого неба та сонячних весен всім нам.

Звучать пісні про рідний край. Учасники мітингу розходяться.

Анатолій Бєлєванцев,
заслужений діяч мистецтва України,
м. Хмельницький

2-га НЕДІЛЯ ТРАВНЯ – ДЕНЬ МАТЕРІ

«МАМИНА КОЛИСКОВА»

Сценарій мистецького свята, присвяченого Дню Матері

Сцена закрита. Звучать українські мелодії. На екранах (на тлі мальов М.Приймаченко) слова: «Допоки сонце сяє нам вгорі, у кожного живе у серці мама».

Звучать позивні «Рідна мати моя».

Відкривається сцена.

На горизонті сцени – лелека, лавки, накриті ряднами, на лавках кошички з нитками, клубочки, вишиті рушники, колиска, ляльки-мотанки, мальви, маки, волошки. На одній із лавок сидять мати з дитиною, підходять до мікрофону.

В. Клімчук «Три наші Мами»

Мати. Травень розкинув квіти в діброві.
Килими стелить, трави шовкові.

Дитина. То не пташата щебечуть у гаю,
Хлопці й дівчата пісню співають.

Мати. Хлопці й дівчата прийшли із квітками
Пошанувати три наші Мами.

Дитина. Першу – нашу матусю рідненьку,
Добру, мов сонце, лагідну неньку.

Мати. Другу – Вкраїну – мрію-надію...
Третю – на небі Матір Марію.

Дитина. Рідна мати, Матір Божа, мати-Батьківщина –
Три цілющих вічних слова – вся моя родина.

Мати з дитиною вертаються до лелеки.

Виходить ведуча

Ведуча. Щороку в травні, після Великодніх дзвонів, коли неба блакить наповнюється пташиним співом, коли у трави і квіти вбирається земля, із весняним подихом приходить до нас найпрекрасніший день – Свято Матері.

...«Мама»... це слово росте з нами тихо і просто, як росте калина, як зацвітають мальви, як сходить сонце, як вимовляється вечірня молитва...

І відколи існує білий світ, німбом непорочної чистоти і небесної краси, сіяє над нами мамина колискова пісня...

На екрані світлини мами з дітям

Це від неї – тої одвічної і первозданної маминої колискової, що дає (таким маленьким ще діткам) твердий поступ у життя, мабуть, і бере початок люд увесь, мова рідна, земля...

По завершенню виступів дівчинка кожному виконавцю вручає ляльку-мотанку і веде «у світлицю».

На екрані: малюнки _____.

Ведуча (за лаштунками).

Заспівай мені, мамо,
Тиху колискову.
Я з тобою повернуся
У дитинство знову.
І нехай душі торкнеться
Пісня солов'їна.

Виконується старовинна українська колискова

Ведуча (за лаштунками).

На калині мене мати колихала,
Щастя й долю в чистім полі виглядала.
Ой, калинонько червона, не хилися,
Від землі ти сили й соку наберися...

Виконується колискова пісня

Ведуча (за лаштунками).

Крізь тумани і грози, крізь озорені дні
Уявилася мати зорею мені...
Крізь вечір'я і ранки, крізь тривоги земні
Уявилася мати, немов пісня, мені...

Виконується колискова пісня

Ведуча (за лаштунками).

І де б не були ми в безмежному краю,
Нас кличе додому дитинство святе,
Де кожна пташина, як мати співає,
Верба і калина у лузі цвіте.

Виконується колискова пісня

Ведуча. Вся гордість світу від матерів. Ймення матері освятилося і засяяло в духовності нашої відколи народжуються діти, відколи на світі є земля, що зветься Україною... І немає святішої любові, як материнська...

Заростуть споришами стежки у дитинство, повиростають діти, покинуть рідну домівку, розлетяться по далеких світах... Та тільки мамина любов завжди береже і благословляє їх на всіх життєвих дорогах.

Мама – це мить, і це – вічність... вона живе в дітях і онуках, у родові нашому.

«Пісня про матір». Виконує вокальний дует.

«Росте верба у мамі біля хати». Виконує чоловічий вокальний ансамбль

Ведуча.

Чуєш, колискова лине вечорами?
Це схилилась мама над своїм дитям...
А літа минають, а літа минають...
І тепер співаєм ми для наших мам.

Виконуються пісні для мами

Ведуча. Сьогодні празник дитинства, празник світанкової зорі і батьківської неньки (колиски). Одухотворені мамині колискові пісні дають дітям крила, піднімають їх до небес і дарують тепло з висоти дитячих сонячних орбіт.

У нас сьогодні диво-свято,
У весняну пору і красу...
Щаслива мати...
Діти, мов пташата,
Світлий танець нам несуть!
І нехай гордиться мати-Україна,
Бо вплелися у її вінок
Всі таланти рідної дитини,
Що дарують цей сонячний танок!

Хореографічна композиція «Люлі, люлі, мій синочку»

Ведуча (за лаштунками).

У хаті за віконечком спить тихенько сонечко...
Бачить сні дитятко, а в них маму й татка.
Рідний голосочок для синів і дочок,
Як молитва і душевний спокій,
Що веде дитину у світи широкі...

Виконується колискова пісня

Ведуча. Мама і тато – два крила любові, які несуть дитячу душу впродовж цілого життя...

Дні дитинства, як одвічне свято,
Пролітають, як яскравий день...
Над колискою схилився тато
Щирим доторком своїх пісень.

Виконується пісня «Татова колискова». Вірш і музика В. Судими

Ведуча.

І сотворив Бог небо голубе,
Родючі землі, і пахучі трави,
Цілющі води, жито золоте,
І райських птиць, що звемо солов'ями.

Яких людей Він світу дарував!
Він дав нам пісню, що в душі співає,
І вольним духом серце нарадив
І рай назвав цей Українським краєм...

Відкривається завіса. На сцені хоровий колектив

Ведуча (за лаштунками).

Вся Україна – колиска любові
Із явора й дуба, з горіхових віт,
У піснях материнських, у рідному слові
Шепоче молитву – душі заповіт.

«Молитва». Виконують хор та всі учасники свята

Ведуча. І де б не були ми в безмежному краю,
Нас кличе додому дитинство святе,
Де кожна пташина, як мати співає,
Верба і калина у лузі цвіте.
Хай нас окрилить колискова!
Нехай над світом вона лине від зоряних хорів!
Нехай примножується рід наш
З піснями матерів!

Зі святом вас, дорогі матері! Нехай нескінченним світлом і добром проростають у
душах ваших дітей і любов, і терпіння, і тепло!
До нових зустрічей!

*Рожнова Л. В., Клімчук В. П.,
Фурдило Н. А.
Обласний науково-методичний
центр культури Волині*

«МАТИ»

Сценарій літературно-мистецького заходу на відзначення Дня Матері

Сцена прикрашена вишиваними рушниками, квітами.

Над сценою образ Божої Матері

У записі звучить пісня «Хата моя, біла хата» (сл. Д. Луценка, муз. А. Пашкевича)

Читець І: З далекої тривалої дороги,
Через печалі й гіркоту розлук
спішу вклонитись отчому порогу
і доторкнутись материнських рук.
Ти вміла чекати. За те тобі спасибі,
за білі короваї на столі.
В дорогу ти мене благословляла хлібом,
щоб не цурався рідної землі.
Ділив з людьми і радощі, й тривоги,
не спотикався і не відступав,
щоб рідного батьківського порога
ніколи у житті не забував.
Чому мене так вабить рідна хата,
збадьорює, мов подихом весни?
Бо в хаті тій мене чекає мати
У світлому серпанку сивини.

Ведучий: Мабуть, немає нічого дорожчого для людини, як рідний дім. Додому повертаємось з далеких доріг, несемо свої радощі, сумніви і печалі. Рідна домівка повна родинної любові та доброти, а ще взаємними турботами двох дорогих над усе людей – Тата і Мама, «...Доброчесне життя яких – приклад благочинства для дітей, дзеркало для злагоди і взірець добрих справ» (Симеон Полоцький).

Ведуча: Саме у рідній домівці черпаємо любов, добро, тепло і ніжність від найдорожчої людини – Матері. Наше дитинство починається з Матері. Кожне її слово, мудрі поради, добрі діла, перший «добридень» людям і оте одвічне «не вкради», «не убий» – то Книга життя, з якого вирушаємо в далекі світи.

Ведучий: Мамина книга життя... Вона про радощі й тривоги. Про вміння творити Добро, любити людей, любити ближнього свого, шанувати старших, терпеливо приймати і зносити прикрощі й жалі. А серед усіх премудрощів материнської науки, найперша – пізнання і знання Божої науки, правд віри, справедливості і Милосердя.

У записі звучить пісня «Душі криниця» (сл. А. Демиденка, муз. О. Морозова)

Ведучий: Місяць травень – то найкращий місяць у році. Весна приходить зі своїм сонячним промінням і днями повної радості. І в один з таких весняних днів увесь культурний світ відзначає свято Матері. У ті величні дні пробудження природи усі думки до тієї, що нас у світ випроводжала, всі негаразди з нами ділила, поради давала, благала у Бога ревною молитвою опіки над нами і щастя для нас.

Ведуча: Це свято прийшло до нас із забуття і переживши нещадні заборони повертає нас душею до давніх традицій, щоб ми вміли проносити крізь життя шану до матері. А слово те для кожного українця символізує і рідну матір, і матір-Україну, і Матір Божу.

Ведучий: Хоч шана до матері була в нашого народу з правічних часів, свято Матері започатковане не в нас, а в США. Уперше його відсвяткували у Філадельфії 10 травня 1908 року з ініціативи молодої американки Анни Джарвіс на знак пошани й любові до її передчасно померлої неньки. У цей день ті, в кого були живі матері, носили на грудях рожеві квіти, а ті, чиї матері вже померли – білі. Так сирота прийшла до думки, що у всіх людей на земній кулі мусить бути хоча б один-однісенький день на рік, коли б вони всі разом вшанували і Матір-Неньку, і Матір-Землю, і Матір Божу.

Ведуча: Анна Джарвіс довго клопоталася, щоб свято Матері стало офіційним державним святом. Лише через шість років тодішній президент Америки Вудро Вілсон ухвалив постанову Конгресу, за якою свято Матері мало відзначатися щороку в другу неділю травня.

Згодом це свято прийняли жінки Європи, 1929 року його вперше відсвяткували у нас в Україні, в Галичині з ініціативи і підтримки Союзу українок, Товариства «Просвіта», «Рідна школа», «Пласту». Воно стало всенародним і улюбленим. У 40-ві роки свято Матері було заборонено комуно-більшовицьким режимом.

В наші часи його знову відроджено. Ми щороку чекаємо травня, щоб віддати поклін Матері-Берегині національних і людських ідеалів.

Ведучий: На цьому святковому вечорі вшановуємо всіх матерів:
Матір, котра нас на світ привела;
Матір кожної дитини, навіть сироти – велику Матір-Україну;
Матір усього світу – Божу Матір.

У цей день стає перед нашими очима постать української матері в усій величі, красі й славі свого високого посланництва на землі.

Ведуча: У травні і Церква щоденними вечірніми відправами складає поклін вдячності і любові Матері Божого Сина, що є для кожної жінки зразком матері. Божа Мати принесла в жертву свого Сина для спасіння людства. В День Матері даруємо їй квіти як символ доброти, любові й краси.

Читець І: Вечірній Київ затихає,
Софія Київська мовчить,
Лише Оранта прикликає
Із глибини віків гонців.
Ти купино неопалима,
Народ тобою завжди жив,
Моя Стіно ти нерушима,
Моє ти диво серед див.
До тебе йду щодень на прощу,
Тобою зачарована стою,
Тебе у серце своїм ношу,
Тобі всі думи віддаю.
Ти купино неопалима,
Який митець Тебе створив,
Моя Стіно Ти нерушима,
Моє ти диво серед див.
(Ірина Сеник)

Хор виконує один із церковних гімнів, присвячених Богоматері

Ведучий: Імення матері, хранительки роду, сяло німбом у духовності нашій. Імення матері святилось, відколи на світі та земля, названа Україною, і той народ, що виборов собі в тяжких битвах власне ім'я – українці. Мати і Україна – сестри-страдниці. Одна в них земля і одна доля, одні діти, які свою матір і свою Україну і люблять, і гублять. Тільки з жертвовної любові та зболеного крику, з синівського лицарства й сльози страдництва серцем припало до України святе імення – Мати!

Ведуча: В житті можемо мати щирих приятелів, але ніхто так беззастережно не пожертвує себе для нас з такою ніжною любов'ю, як мама.

Нема слів, щоб висловити посвяту материнської любові, бо та любов не має меж. Вона невимушена, безконечна і незмірна. Вона повна самопосягати і гідна подиву. Родина може відвернутися, друзі можуть стати ворогами, тільки в материнському серці знайдемо жертвовну любов і велику силу материнської турботи. Про це так висловився поет Роман Завадович у поезії «Серце мами».

Де серце мами тепле, голубине,
Там рай земний зоріє-променіє,
Там тихе щастя у душі дитини,
Там розцвітають срібні сні і мрії,
Її послав Господь на землю дітям
За ангела, за сторожа, за друга –
Вона одна, одна на всьому світі,
Її ніколи не заступить друга.

Ведучий: Для нашого Великого Кобзаря – Тараса Шевченка – не було кращого образу на світі, ніж матір із дитятком на руках:

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

А вислів «Слово «мамо» – великеє, найкращеє слово» став своєрідним прислів'ям у нашого народу.

Ведуча: Пантелеймон Куліш, Іван Франко, Леся Українка завдячували своєю любов'ю до рідного слова своїм матерям. Іван Франко писав:

Мамо, голубко! Зарання в могилі
Праця й недуга зложили тебе.
Пісня ж Твоя в невмираючій силі
В моєму серці ясніє, живе.

Ведучий: Мати – найдорожче слово, бо саме з мами починається все на світі. Папа Пій XII сказав: «Жінка й мати є серцем родини через жертвовність, посвяту і ніжність у всьому, щоб зробити милим життя чоловікові й дітям».

Можна у світі чимало зробити.
Тільки без мами – не можна нізащо.
Все найдорожче, що є тільки з нами,
Все починається з нашої мами!..

Ведуча: Слово «мати» – це сонцесайне слово в мові кожного народу. Це слово майже однаково звучить у багатьох мовах народів світу, як і в нашій рідній, українській починається літерою «М». Послухайте... У болгарській і сербській воно звучить «майка». В румунській, як наше та російське – «мама». Греки кажуть «матір». Норвежці – «мор». Шведи і Данці – «медер». Іспанці та італійці – «мадре». Англійці – «мазер». Німці – «мутер».

Ведучий: Та чи знайдеться доволі слів, щоб розказати про мамину мудрість, сердечність, самовідданість, працьовитість, дбайливість, терплячість, щедрість, ніжність? Слова то знайдуться, але завжди їх буде замало. Недарма Україна так щиро відгукнулася на неймовірні зусилля американки прославити матір, бо почуття до матері – то почуття вселюдські.

Ведучий: З пошани до матері починається Людина. Пам'ятаймо це, як хочемо, щоб наш рід не перевівся, щоб діти виростили милосердними, чуйними людьми. Бо власне, й рід і родина тримається з почуття до матері.

Учасники художнього аматорського колективу виконують «Пісню про рушник» (сл. А.Малишка, муз. П. Майбороди)

Читець II: Найбільше ім'я,
Найщасливіша сім'я,
Там, де мати в пошані і честі,
Там любов все горить,
Там Бог щастям дарить
Й помагає буденний хрест нести.
Увесь день це ім'я
Чує в хаті сім'я,
Зараз зранку й до пізньої ночі:
Мамо, їжу нам дай!
Нас молитви навчай!
У діток усміхаються очі.
Там пливуть в щастю дні
В християнській сім'ї,
У батьків все любов, добра воля,
Там маленькі дітки,
Мов в садочку квітки
З кожним днем щасливіша їх доля.
Ім чужа люта злість,
Спокій Божий гість;
Там все хочеться жити і жити,
Де мамине ім'я
У пошані щодня,
Можуть горе й нужду враз ділити.
Отож, всі ми в цей день
Наш віночок пісень
Принесімо для любові мами!
І просім, щоби Спас
Хоронив усіх нас,
Щоб нам бути живими квітками.

(Гр. Домашовець)

Виконуються пісні «Пісня про Матір» (сл. П. Пушика, муз. В. Їжака) і «Два кольори» (сл. Д. Павличка, муз. О. Білаша)

Ведуча: Шлях української матері був завжди тяжкий і тернистий. Матері творили велику частину нашої історичної минувшини, творять сучасність і майбутнє нації. Українка найдавніших віків не вагалася віддати життя за свою Батьківщину, як і її нащадки в цілій нашій історії аж до нинішніх часів.

Ведучий: Серце українки-матері було завжди відкрите для ідеалів і змагань молодих поколінь. Для прикладу погляньмо на роль матері у справі збереження та передання мови, віри, звичаїв, традицій, культури. Хто ж те все передавав від самої колиски впродовж довгих тисячоліть і століть, а особливо в часи, коли ми не мали своєї державності? Мати. Це вона брала на себе тягар життя, коли у боротьбі гинув чоловік.

Ведуча: Життєвий шлях української матері нагадує нам часто важкі переживання Богоматері. Як Божа Мати змушена була тікати від Ірода, щоб врятувати Ісуса Христа, так і українська мати часто була примушена покидати рідну землю, щоб зберегти своїх дітей. Тому Мати Божа така близька серцю для матері-українки.

Ведучий: В апостольські часи жінки багато трудилися поширюючи Святе Євангеліє, допомагали священикам утверджувати Христову справу і ширити віру в Ісуса Христа.

Ведуча: Образ матері княжої доби – то образ відчайдушної матері-виховательки в небезпеці і тяжкій праці, матері, яка мудро виховувала молоде покоління, а часто і зі списом чи мечем ставала на його оборону.

Ведучий: Епохи козацька, стрілецька, повстанська вимагали героїзму від своїх громадян та провідників. Мужність матерів, з якою вони зустрічали смерть, виховувала нове покоління. Ті героїні були звичайні люди, такі, як і ми з вами, тільки Україну любили, як себе, як своє життя. Вони не лише героїчно помирали, але й по-геройськи жили. Українська мати – це моноліт, твердиня Правди і Волі.

Ведуча: В історії наших визвольних змагань матері віддавали своїх синів для оборони прав нашого народу. Про всіх них можна сказати словами Олени Теліги з поезії «Сучасникам»:

Не треба слів!
Хай буде тільки діло!

Моїх ясних привітів
Не діставав від мене жодний ворог.

Ведучий: Українські матері, які під тиском насилля, прибули в далекі простори інших країн з маленькими діточками, у труднощах, без всяких засобів для виживання, без жодної опіки, заселяли незаймані, дикі простори, не тільки не зламалися, а ще й виховали своїх дітей в християнській моралі та національній свідомості, зберегли рідні традиції, мову і культуру.

Читець І: Це із Тебе митці малювали ікони.
І від Тебе дороги ішли і вели у життя.
До творців, мудреців, королівського трону.
А коли треба стати було до святої борні –
Боронити – відстояти честь Батьківщини –
Ти змогла наймужнішим дотримати крок нарівні.
Хто сказав, що Ти, жінко, мала і безсила людина.
(С. Кузьменко)

Читець II: Українська мати! Будь горда собою,
Підтримуй ту іскру, що в крові дитяти,
Ту іскру любові до свого народу!

І будь, як та Мати велика, святая,
Що сина одного вела на Голгофу,
А сльози скривала лиш думка у неї:
Він вмере для ідеї.
І будь, як русалка весняного ранку,
Що вквітчана сонця жде золотого,
А ти уквітчайся працею і трудом
І очікуй сонця Волі народу святого!

Ведуча: Нехай завжди надихають нас образи наших матерів!

Ведучий: Свято на честь Матері триває один день. Поступово, День Матері стає одним із найбільших традиційних свят у наших родинах. Адже Мати – завжди з нами. Так було. Так є. Так буде. Бо в кожного з нас – частинка її життя. Як писав Василь Симоненко:

Скільки б не судилося страждати,
Все одно благословлю завжди
День, коли мене родила мати
Для життя, для щастя, для біди.

Ведуча: Українська Мамо! Ти і я! Пізнаймо своє минуле і, як колись княгиня Ольга, гордо піднесім чоло, бо який інший народ має таких жінок-героїнь як ми? Який інший народ, переживши стільки лихоліть, далі прямує до світлих днів свободи?

Ведучий: Якщо українські матері здатні сьогодні виховати Василя Симоненка, Василя Стуса, Ольгу Басараб, Аллу Горську, то впевнено і сміливо ідімо в українське завтра.

Ведуча: Дорогі матері! Спільними зусиллями виховуймо нову українську людину, щоб як і ви, кожна дівчинка виростала Берегинею роду і народу України.

Ведучий: Шануймо матерів! Це найсвятіший обов'язок кожного і пам'ятаймо слова поета:

... Хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому.

(Тарас Шевченко)

Ведуча: У цей святковий День Матері даруймо глибокий поклін тим матерям, які стоять на сторожі всього українського, які переливають у молоді душі своїх дітей любов до України.

Хвала і слава Вам, Мамо! У Ваших руках і у Вашому серці квітне наша доля і наше майбутнє.

Ведучий: Сьогодні віддаємо Вам, Матері, шану за ваше піклування, за недоспані ночі, за всі страждання і турботи.

Читець І: Поклін вам, матері Великого народу!
Поклін і ділам Вашим, і недолі!
Із ним, тернистим шляхом, крізь негоду
Ви сміло йшли, святі без авреолі.
Поклін вам, матері,
Що очікували сина з лісу
В тривожні дні і ночі ще лютіші,
Аж поки гостре цокотіння крісів
Сказало вам: – Він вже не прийде більше!
Поклін вам, матері,
Що бій вели нерівний
За синьо-жовту стрічку в серці сина,
Що зберегли йому вогонь чарівний,
Хоч холодом морозила чужина.
Поклін вам, матері!
Вже близька та хвилина,
Що переможе сили всі ворожі,
Воскресить мертвого, спасе живого сина,..
І вам на шлях тернистий – кинуть рожі!

Читець ІІ: На поклик власної душі,
Що здатна нас карати грізно.
Спіши до матері, спіши,
Допоки ще тобі не пізно.
Допоки жде тебе вона,
Щоб потім боляче не стало,
Щоб материнська сивина
Тобі на совість не лягала.
Допоки ще не перейшов
У згадку образ рідний, щирий,
Свою їй ласку і любов
Даруй, не відаючи міри.
Важливі справи залиши –
Вони ще можуть почекати,
Спіши до матері, спіши,
Допоки є на світі мати!

Ведуча: Ми молитовно звертаємось до Божої Матері і благаємо у Неї кращої долі для Матері-України.

Читець І: Свята моя Ненько, я вдячний Тобі,
Що в хаті тепленько і сіль є, і хліб,
За те, що ще можу свій хрест я нести,
О Матінко Божа, спаси і прости.
Твори, Богородице, рідному сину
Молитву за нас і за всю Україну,
Молитву нехитру, святу і просту,
Неси її, Сину Ісусу Христу.
Помилуй нас Боже, гріхи нам прости,
І дай нам ще сили в гріхах не зрости.
Свята наша Ненько, ми вдячні Тобі,
Що діток своїх Ти борониш в біді.
(Г. Акулов)

Ведучі разом: Дорогі матері! Ми любимо Вас. Даруємо Вам свою шану і серце.

Хор і всі учасники вечора виконують «Многая літа».

Марта Грицик,
*провідний методист Львівського державного
обласного центру народної творчості і
культурно-освітньої роботи з питань
етичного та християнського виховання*

1 ЧЕРВНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

«ДІТИ, ДІТИ, ЛЮДСТВА ПЕРВОЦВІТ»

Сценарій свята, приуроченого Міжнародному дню захисту дітей

Зал святково прикрашений кульками, квітами. Звучать позивні свята

Ведуча: Як я люблю, як я люблю це свято,
Коли на вулицях дітей багато.
В червневий перший літній день
Святкуємо День захисту дітей.

Ведучий: Тож із святом вас великим і прекрасним!
Нехай усім нам світить сонце ясне,
Хай війни лихії з Землі зникають,
А люди у щасті, добрі проживають,
Хай посмішка дитяча злобу руйнує,
А мудрість і добро життя будує.
Хай світанки ваші щасливі будуть,
Хай в злагоді й мирі проживають люди.
Цей світ існує, щоб жити і радіти
Тож хай щасливо співають діти!

Вас вітає дитячий зразковий фольклорний ансамбль.

Ведуча: Щиро хочеться, щоб цей, воістину прекрасний літній день став справжнім святом, незабутнім дарунком для дітей та їхніх мам, що зібралися в цій залі. Бо ласки і магічне слово «мама» започатковується з людського народження. З отих миттєвостей, коли дитина починає розуміти, що навколо неї люди. І наймудріша, наймиліша, найрідніша серед них – мама.

Ведучий: Мамині очі – небо синє,
Мамині коси – літо вічне,
Мамині сльози – роси ранні,
Мамині губи – троянди багряні,
Мамине слово – голубить, навчає,
Мамине слово – благословляє.

Для своєї мами і для всіх мам, присутніх в цьому залі, співає _____.

Ведуча: Діти, діти – чиста в жилах кров,
Матерів і радощі, і муки,
Щоб у порох світ не перейшов,
Піднесіте над землею руки,
Незнищенні пагони весни,
Квіти надглибинної любові,
Навівайте кольорові сни,
Світові співайте ви пісні!

«Про що співають діти України». Так називається пісня, яку виконує _____.

Ведучий: Співають діти – серце радіє. Бо це співає Україна – струнка, тонкостанна, Широколиста, із засинілою далиною, рожевими світанками, зоряними ночами і піснею попід небеса, яка звучить у виконанні _____ «Одна калина».

Ведуча: Мабуть, даремно Всесвітнє свято Дитинства припадає на перший день літа. Відкриває двері літечко веселе з іграми, мандрівками. Попереду стільки пригод і стільки незвіданого. А потрібно заглянути в усі потаємні закуточки світу.

Ведучий: Уявіть собі, якби люди відразу з'явилися на світ дорослими, якою б була наша Земля? Чи здавалися б моря такими синіми-синіми, гори високими, ліси чарівними та таємничими? Чи шумів би так затишно дощ, а сонце тішило своїм теплом та світлом? Не можна уявити собі землю без дітей, без цих маленьких квіточок і зірочок. Нещодавно маленька зірочка з'явилася на нашому творчому небосхилі. Це _____ і їй ваші щирі оплески.

Ведуча: 1 червня – як перша сторінка чарівної казки. В ній буде все, що хочеш: походи, розваги, подорожі. Якщо і не на край землі, то хоча б до своєї річки.

А що для цього треба?
Прозоре й чисте небо,
І сонце променисте,
І неодмінно – пісня!

Яку виконує дует _____. «Біля мене сядь».

Ведучий: Пісні не вигадуються. Вони трапляються, як травневий грім, приходять, наче неждані хмари, запалюються мов зірки. Щаслива та людина, яку вигодала рідна пісня і наділила талантом по-своєму відкрити пісенний світ.

Я запрошую на сцену автора і виконавця власних пісень _____.

Ведуча: Співає чисте джерело,
Навколо вквітчане барвінком,
І пісня людям на добро
Лунає радісно і дзвінко.

І виконує її _____.

Ведучий: Погодьтеся, яким би світлим і урочистим не було свято, без пісні нема в ньому тієї особливої і неповторної бентежності, що притаманна кожній святковій події.

Для вас співає _____ «Пшеничне перевесло».

Ведуча: Дівчина, яка зараз вийде на сцену, завжди усміхнена, щира, доброзичлива. Віриться, що вона подолає всі негаразди на своєму життєвому шляху. І хай їй в цьому щастить. Зустрічайте! _____.

Щастя – це вічна дорога земна,
Щастя – це літо, зима і весна,
Щастя – це сонце, злива і сніг,
Щастя – це пісню ділити, ділити на всіх!

Ведучий: Щоразу конкурс «Надія» відкриває нові таланти, і сподіваємося, що вони в майбутньому стануть зірками естради. Вони прагнуть цього і вони цього варті. «Зірка України» співає _____.

Ведуча: Конкурс молодих виконавців естрадної пісні «Надія» традиційно збирає в цій залі чимало поціновувачів, адже на сцені змагаються справжні таланти. І ви маєте змогу в цьому переконатися. Для вас співає _____.

Ведучий: Мені здається, може я й не знаю,
Було і буде так у всі часи –
Любов, як сонце, світу відкриває
Безмежну велич людської краси.
І тому світ завжди благословляє
І сонце, що встає, і серце, що кохає.

В музичний калейдоскоп зорепаду юних талантів вплітається _____.

Ведучий: На добру долю, на щасливі дні
Хай буде справді все найкраще дітям
У цьому світі, в нашому житті!

_____ «Пісня про добро».

Ведуча: Дорогі діти! Мабуть кожен з вас пам'ятає, як вперше за руку привела нас до школи мама. Хвилювалася за кожну поразку. Раділа і радіє кожному вашому успіху та завжди молилась за вас.

Пошли, Боже, діткам щастя і здоров'я, віру в завтрашній день, людяності їм пошли і милосердя, доброти їхньому серцю, світлого розуму чолові, дай їм бажання працювати, не зазіхати на чуже добро, примножувати багатство роду.

Танцювальний колектив

Ведучий: Живіть усі у злагоді і мирі
Хай здійсняться заповітні ваші мрії
Хай не трапляється тяжких пригод
І гордиться вами весь народ,
Святу молитву в серці пронесіть,
Живіть на користь рідної держави,
На благо всіх ви лиш добро творіть, –
Таким шляхом дістанетесь до слави!

*Денисюк Ж. А.,
художній керівник Корецького
районного Будинку культури і дозвілля
Рівненської області*

«МІСІЯ ЧЕСТІ, ЛЮБОВІ, ДОБРА»

Сценарій свята до Дня захисту дітей

Звучать святкові позивні, виходять ведучі-діти

Ведуча: Ось ми і дочекались літа,
Перше червня – наша втіха,
Бо цей день у всьому світі,
Приурочили вам, дітям!

Добрий день, дорогі діти, шановні батьки та гості свята! Щиро рада бачити вас - таких гарних, життєрадісних, усміхнених. Маю надію, що такий настрій буде панувати весь день, адже причина дуже поважна: 1 червня у всьому світі відзначають Міжнародний День захисту дітей. Його було проголошено ще в далекому 1949 році на сесії Міжнародної демократичної федерації жінок, а в 1959 році Генеральна Асамблея ООН ухвалила декларацію прав дитини.

Ведучий: А ще вітаємо всіх із закінченням школи і початком літніх канікул. Прийшла барвіста, завітчана чарівним цвітом, весела і грайлива пора року, яку ви всі полюбляєте. Яка це пора? Так, це літо.

Літня спека, грози, грім,
Літо, ти прекрасне всім!
Скільки в тебе є скарбів:
В лісі – ягід та грибів;
У садках – смачна малина,
Агрус, яблука, ожина.
Фрукти й зелень соковита –
Це смачні дарунки літа.
Ген тече срібляста річка...
Ой і тепла ж в ній водичка!
Можна влітку засмагати,
Можна плавати й пірнати.

Ведуча: Так, це найкраща пора року, і не дивно, що в перший день літа ми відзначаємо дитяче свято. А зараз з великим задоволенням до вітального слова запрошую

Ведучий: День захисту дітей – чудове свято,
Тут стільки сонця, радості, пісень!
Любові, щирості й тепла багато...
І це для нас знаменний дуже день.
Яке це щастя – просто в світі жити,
Всміхатись щиро сонечку й хмаркам
І світові чарівному радіти
І дивуватись росяним квіткам

Ведуча: Дорогі діти! Життя дійсно прекрасне і треба тільки навчитися його любити і цінувати. Воно дарує нам безліч приємних днів, і сьогодні є саме такий день. Ви зможете не просто відпочити, а зробити це активно. Адже на нас чекає цікава програма.

Фестиваль за участю танцювальних колективів «Сузір'я», «Сонечко», «Смайлик», «Зірочки сходу», «Надія», «Непосиди», «Денс джем», ансамбль української пісні

«Здолбунівські дзвіночки», студія естрадного співу «Юність»; «Із книг я знаю все на світі» це святкова вікторина та виставка дитячої книги; «Новинки для книгоманів» - книжкова виставка для дітей.

Ведучий: Різні люди є на світі
 Різні гори, полонини,
 Різні трави, різні квіти...
 Та для нас одна країна
 Найдорожча нам усім –
 То прекрасна Україна.

Ведучий: Валентино, а якою була б наша планета, якби люди відразу з'явилися на світ дорослими?

- чи були б моря такими синіми?
- гори височенними?
- ліси – таємничими?
- чи шумів би затишно дощ, а сонце тішило своїм теплом?

Ведуча: Земля без дітей?... Ні, не уявити цього, так як і шкільні канікули без літа.

Ведучий: Прилетіло літо, як на крилах,
 Принесло нам літо дні щасливі,
 Літо кучеряве,
 Лагідне, як мама,
 Ось воно яке –
 Літо золоте.

Ведуча: А знаєш скільки справ у літа?
 Їх усіх не полічити!
 Треба нам підсмажить спини,
 Ніс убрати в ластовиння,
 Накупати нас у річці
 Наперед на три сторіччя,
 Та іще подарувати
 Лісу й лугу буйні шати
 Словом справ – не полічити.

Ведучий: Найбільше я хочу, щоб мир був на світі,
 Як небо – у зорях, а сад наш – у квітах.
 Найбільше я хочу, щоб сонце щоранку
 Зі мною віталось, присівши на ганку.
 А ще я хочу
 Зробити так, щоб діти
 Були завжди щасливими
 У всьому – всьому світі
 А для цього що треба?
 Прозоре й чисте небо,
 І сонце променисте,
 І неодмінно – пісню!

Ведуча: Події в Україні нікого не залишили байдужими. За Євромайданом спостерігав увесь світ! Саме під впливом таких подій патріоти-здолбунівчани, учасники

реп-школи Здолбунівського районного Будинку культури Сергій Мельник, Артем Пономаренко та Андрій Мацканіч створили свій творчу композицію, назва якої «Україна»; керівник Сергій Лех.

Ведучий: Сьогодні день дитинства – гарне свято!
Мирне сонечко згори нам шле привіт.
Пісень і радості, та щастя так багато...
Цей гарний день святкує цілий світ!
Бо що таке дитинство? Бантики, резинки,
Книжки і фарби, м'ячики, машинки.
Це щастя й радість, що довкіл лунає...
Чого дорослим так не вистачає...

Ведуча: Міжнародний день захисту дітей – прекрасне свято радості, одвічної надії та дитинства. А дитинство – це чудова пора сподівань та здійснення мрій.

Літо, літо миле, ви діти щасливі,
Пісня легкокрила лине до небес,
Літо, літо дивне, з ним живе надія,
Музика чарівна славить світ увесь.

Так хочеться вам показати діти
Чарівний світ у капельці роси
І ваше ніжне серденько відкрити
Для радості, любові для краси.

Ведучий: То ж дорогі діти вчіться робити добро людям і творити добро на землі. Запам'ятайте, що все починається з дитинства. Отож будьте лагідними, щедрими, щирими. А ми вам бажаємо міцного здоров'я, успіхів, радісного та змістовного відпочинку під час літніх канікул.

Ведуча: З любов'ю в серці, з радістю ростіть,
Учіться людям сонечком світити,
І доброту в своїй душі носіть,
У мирі й злагоді учіться, діти, жити.

*Світлана Рогова,
провідний методист Здолбунівського
районного Будинку культури
Рівненської області*

«НЕ ЖУРИСЬ»

Сценарій конкурсno-розважальної програми для учнівської молоді під час проведення дискотеки до Міжнародного Дня захисту дітей

Програма відбувається у дискотечній залі. Перед початком усім присутнім роздаються стрічки чотирьох кольорів (сині, зелені, жовті, червоні) та шпильки, щоб приколотися їх до одягу. Таким чином, молодь умовно поділяється на чотири команди для подальшої участі в іграх та конкурсах.

На сцену виходять ведучі.

Ведуча: Добрий день, дорогі друзі!

Ведучий: Всім привіт!

Ведуча: Раді вітати вас на нашій дискотеці!

Ведучий: Сьогодні ми визначимо найдотепнішу, найкмітливішу, найвеселішу команду, адже дискотека проходитиме під гаслом «Не журись!».

А зараз хочу представити членів журі, які протягом вечора будуть неупереджено й об'єктивно оцінювати старання учасників. *(Пауза)* Не дивуйтеся! Журі у нас незвичайне: це ви самі! Ваші гучні оплески і визначають переможців!

Ведуча: Тож не будемо гаяти часу! Для початку давайте знайомитись. Мене звати _____!

Ведучий: А мене _____! А як звати вас? Пропонуємо кожному вголос назвати своє ім'я. Але так, щоб ми почули! Всі разом: три-чотири!

Усі голосно називають імена

Ведуча: Щоб більше дізнатись один про одного, запрошуємо на гру-танець «Спритний знайомий». Спробуйте за невеличкий відрізок часу познайомитися один з одним!

Хлопці запрошують дівчат з команди і стають парами по колу. Один з них підходить до ведучого і заявляє, що розгубився і не знає, кого йому запросити. Просить підібрати йому дівчину для гри. Звичайно, такий учасник повинен бути підготовлений заздалегідь. Ведучий погоджується допомогти «невдасі» і запрошує із сусідньої кімнати Бабу Ягу чи який-небудь інший карнавальний персонаж. Лунає вальс. Усі танцюють. Тільки-но музика припиняється, хлопці міняються парами, у тому числі й танцюючий з Бабою Ягою. Дівчата в цей час залишаються на місцях. Той, хто не встиг зайняти місце у парі, продовжує танцювати з Бабою Ягою до наступної перерви у музиці. Гра повторюється 5-6 раз.

Музична пауза.

Ведуча: Впевнена, що вам знайоме ім'я Шерлока Холмса, головного героя книг англійського письменника Артура Конан Дойля. Пропонуємо юнакам з кожної команди уявити себе відомими детективами, шукачами пригод і взяти участь у грі «Детективи».

Учасникам роздаються картки-анкети. В них описані прикмети дівчат з інших команд: зріст, колір волосся і плаття, прикраси тощо. У ході танцювальної програми треба знайти серед інших володарку цих ознак. Переможцем стане той, хто першим виконає завдання. Він і запросить дівчину на наступний танець.

Музична пауза

Ведучий: Економна людина... Це словосполучення часто зустрічається сьогодні. Економна людина ощадливо витрачає гроші, вона може з будь-чого зробити незвичайне. Вона завжди рахує, рахує, рахує... І має сенс! Наш конкурс називається «Економна людина», він допоможе дізнатися, кого з вас можна так назвати.

На сцену запрошуються по два представники від кожної команди та отримують завдання знайти застосування старим, нікому не потрібним речам, які знаходяться перед учасниками на стільцях, та у формі дефіле надати їм рекламу. Серед речей можуть бути дірява шкарпетка, перегоріла лампочка, порожній стрижень від ручки, подертий кульок, ніжка від стільця, руль від старої машини, шланг від старого пилососа, відро без днища, ручка від дверного замка, стара пописана листівка тощо. Учасник конкурсу дефілює на сцені і розповідає про ту чи іншу річ.

Наприклад. «У мене в руках дірява шкарпетка. Її практичне застосування у господарстві: можна почистити взуття або утворити маску, зробивши прорізи для очей (демонструє), і з'явитися на дискотеку; можна заробити гроші, якщо брати плату за те, щоб показати своє обличчя; можна зшити платтячко для ляльки або виготовити абажур на лампу».

На підготовку завдання відводиться 5 хвилин. В цей час – музична пауза.

Ведучий: Просимо журі за допомогою аплодисментів визначити переможця конкурсу.

Музична пауза

Ведуча: Ви всі знаєте, хто така Терпсіхора? Так, це дочка Зевса, покровителька танцю у древній міфології. Наш наступний конкурс має назву «Терпсіхора». Як ви здогадалися – він танцювальний.

Запрошується по одному учаснику від команди. Кожен повинен зробити постановку танцю з одним із запропонованих предметів. Це можуть бути швабра, подушка, чемодан, чайник або каструля, сковорідка, лялька, стілець, віник тощо.

На підготовку завдання відводиться 5 хвилин. У цей час – музична пауза.

Ваші аплодисменти допоможуть визначити не тільки кращого танцівника на дискотеці, а й талановитішого хореографа.

Музична пауза

Здається, що ви вже заморилися і треба дати відпочити ногам. Зараз я задам вам запитання. Та команда, яка відповість на них швидко, правильно, а головне, голосно, і буде переможницею цього конкурсу. А називається він «Ерудит».

Тривалість раунду у боксі (3 хвилини)

Ведучий: Квітка, з якої народилася Дюймовочка (тюльпан).
Наречений Дюймовочки (кріт).
Неправильна бджола на думку Вінні-Пуха (оса).
Король танцю (вальс).
Спідниця для лампочки (абажур).
Батьківщина ікебани (Японія).

Ведуча: Бойовий візок у древніх греків (*колісниця*).
Предмет, який називають моделлю Землі (*глобус*).
Звір, який бігає найшвидше (*гепард*).
Хижак, слід якого схожий на слід людини (*ведмідь*).
Найменша пташка у світі (*колібри*).
Перша грошова одиниця України (*гривна*).
Сорочка, вишита кольоровими нитками (*вишиванка*).

Ведучий: Увага! Чи відомо вам, що слово «хустка» утворилося від слова «захищати»? З давніх-давен хустку носили на голові і на шиї, на плечах і у кишені. Дами дарували її на пам'ять лицарям, а у деяких народів кинута долу хусточка означала життя або смерть.

Ведуча: Хустку використовували, щоб підкреслити особливості одягу. Вона – обов'язковий елемент багатьох національних костюмів.

Давайте зараз на деякий час перетворимося у жителів різних країн. Для цього нам потрібна лише хустка. Так і називається наша гра-танок – «Хустка».

Ведучий запрошує у коло дівчат з чотирьох команд і роздає їм хустки. Завдання: затанцювати, тримаючи хустку на плечах – український танок, в руках – російську кадрили, на стегнах – «Циганочку», через плече – грецький «Сіртаки», прикриваючи обличчя – східний танець. Грає відповідна музика.

До кола запрошуються хлопці. Їм також потрібно затанцювати: тримаючи хустку за поясом – грузинську «Лезгінку», на шиї – ковбойський танець. Грає відповідна музика.

Команда-переможниця визначається за оплесками глядачів.

Музична пауза

Ведучий: Ви всі маєте уявлення про пантоміму. Це вид сценічного мистецтва, у якому художній образ створюється за допомогою міміки, жестів, пластики тіла тощо. І нашим наступним конкурсом буде конкурс «Пантоміма».

На сцену запрошуються по два учасника від кожної команди, яким необхідно зобразити: сумного пінгвіна, розлючене порося, хмурого орла, чайник, що кипить, комара-пискуна, ледачого кота, злу собаку, веселу мавпу. Демонстрація проходить під музику.

Музична пауза

Ведуча: Остання наша гра покаже, наскільки ваші команди вміють діяти злагоджено та швидко. За час проведення дискотеки ви, сподіваємося, знайшли спільну мову, можете зрозуміти один одного з півслова та допомогти порадою.

Ведучий: А ще командні змагання об'єднують учасників у мобільний, дієвий колектив. Запрошуємо на гру «Єднаймося».

Грають усі команди у рівній кількості учасників. Вони стають у лінію (хлопець, дівчина, хлопець, дівчина). Капітани команд одержують по невеличкій дерев'яній паличці, у яку просунута довга вовняна нитка, звита у клубок. За сигналом (музика) капітани починають «єднати» своїх гравців: ніби голкою «прошивають» їх одягу.

Виграє та команда, яку «об'єднують» швидше.

Ведуча: Настала важлива мить у нашому вечорі: ми оголошуємо переможців! Це учасники команди _____! Запрошуємо їх на сцену!

Нагородження переможців

Ведучий: Ну що ж, наш сьогоднішній вечір підійшов до кінця.

Ведуча: Ми прощаємося з вами! Але кажемо кожному: «Не журись! Життя прекрасне! Особливо, коли ти молодий і поруч завжди є друзі!»

Романова А. В.,
заступник директора
Кіровоградського обласного
Центру народної творчості

«ПОДОРОЖ НА ПЛАНЕТУ МИЛОСЕРДЯ І ДОБРА»

Сценарій до Міжнародного Дня захисту дітей

На авансцені напис:
«Крок за кроком, все далі і далі
Ми втрачаємо наше життя.
Чого варті ми без добра і моралі,
Без любові – найціннішого почуття?»

Звучить лірична спокійна музика

Диктор. Добро, милосердя... Ми часто чуємо ці слова і навіть вживаємо їх у мовленні, іноді не відчуючи всієї глибини їх змісту...

На сцену виходять ведучі в образах Феї Добра та Феї Милосердя

Фея Добра. Якщо вдуматись, то можна сказати, що добро і милосердя означають безцінні риси характеру, стан душі, певний комплекс реакцій, психологічний підхід не тільки до людей, які потребують допомоги, а й до всіх живих істот.

Фея Милосердя. Милосердна людина не залишається байдужою до чужого горя, вона обов'язково допоможе чи то матеріально, чи підтримає словом. На безкорисні вчинки, звичайно здатні не всі, але саме такі вчинки збагачують нашу духовну скарбницю і розвіюють сіру буденність страждальної душі.

Фея Добра. Любі діти! Сьогодні ми – а це я Фея Добра та моя подруга Фея Милосердя – завітали до вас, щоб разом із вами вирушити в подорож на планету Добра і Милосердя.

Фея Милосердя. На картах небесних тіл ця планета не позначена. Але вона, дорогі друзі, існує.

Фея Добра. Отже, вирушаємо в подорож.

Фея Милосердя. Першу нашу зупинку ми робимо у Країні Сирітства.

Не сцені діти різного віку у бідному одязі, з тугою в очах. Вони ставлять на авансцену вивіску «Притулок для дітей-сиріт». На сцені діти відтворюють елементи з буденного життя сиротинцю і по черзі виходять на авансцену, декламуючи слова.

Дитина 1. Сирота! Яке болюче слово
В нім серця біль дух перейма.

Дитина 2. Нема тепла, батьків нема.
Цей безкінечний пошук долі,

Дитина 3. Надії поклик кожному мить,
Шукають очі мимоволі,
Душа страждає і болить.

- Дитина 4.** А діти за вікном багаті,
В них найдорожче в світі є.
- Дитина 5.** І з ними поруч мама й тато,
Їм радість кожен день дає.
- Дитина 6.** І так вже хочеться без тяти,
Щоб тато в горі захистив.
- Дитина 7.** Послухать казочку від мами,
Любові відчувать приплив.
- Диктор.** Обділені, мов вирок грізний,
Ударив болем, як за гріх.
- Діти (разом).** О, люди! Поки ще не пізно,
Піклуйтесь про дітей своїх.

Фея Добра (*виходить наперед*). Не обминаймо їх увагою. Нехай їхній одяг не такий вишуканий, вони сором'язливі, але ці діти теж мріють жити щасливо.

Фея Милосердя. Для цих дітей важлива ваша, діти, щира допомога, а також психологічна підтримка. Вона вселяє в них надію і вони почуватимуться захищеними в нашій дружній родині.

Виконується пісня «Добро спішіть творити».

Хай твоя крапля щирості й тепла
Впаде у душу, бідну і страждальну.
Й розтопить холод, щоб душа могла
Ясніти в щасті злетом життєздатним.

Приспів.

Добро спішіть творити, діти,
Воно, як сонце, зігрівало.
В добрі нам всім зручніше буде,
Без нього затишку нема.

Уважним будь, хай шлях твій на землі
Злама байдужості холодні ґрати,
Є цінності великі і малі,
Багатий той, хто вміє віддавати.

На сцені – Фея Добра і Фея Милосердя

Фея Добра. Добро спішіть творити, люди! Як гарно звучить!

Фея Милосердя. Так! Але, на жаль, не всі вміють творити добро. Мабуть тому в нашому світі так багато обездолених.

Фея Добра. Країна Обездолених – наша наступна зупинка.

Звучить фонограма шуму вулиць міста.
На сцені – учасник драматичного колективу в образі Жебрака. Біля нього проходять люди хто кине копійку, хто пройде мимо.
На авансцені Читець.

Читець. Як вітер холодний хитає стеблину,
Так бідність принижує, кривдить людину.
Погляньте пильніше в знедолені очі,
Спитайте у себе, чого вони хочуть,
Чому так потухли і низько упали,
Чи, може, зовсім вони злету не знали.
Чому душа бідна тремтить і зітхає,
Про що вона мріє і Бога благає?
Стоїть на ринку чоловік,
Він ледве дожива свій вік.
Сорочка подрана, штанці,
І вітер свище в гаманці.
Рука простягнута дрижить,
Хоч би до вечора дожить.
Копійка впала, посміхнувся,
Мов до багатства доторкнувся.
А був же спритний він колись,
Ці роки сплинули кудись,
Надії вицвіли в очах,
Тепер звести кінці хоча б.

Диктор. Якщо кожен із нас буде небайдужим до чужого горя, то це полегшить життя багатьох знедолених.

Звучить музика.
На сцену виходить Читець

Читець. Як правило, він походжав по подвір'ю, засунувши руки в кишені. Руки були стиснуті в кулаки, і штани настовбурчувались, ніби в кишенях лежало по каменю.

Йому все так проходило. Розбиті шибки, зірвані уроки, бійки. До його матері завжди приходили вчителі й міліціонери. Вона мовчки вислуховувала. Потім говорила, що він відбився від рук, і починала тихо плакати.

Коли в школі загрожували йому виключенням, він, не моргнувши й оком, відповідав: «Нема такого закону, щоб людину виганяли на вулицю. Всеобуч! Обов'язкове навчання! У колонію беруть злочинців, а я не злочинець», – пояснював він у міліції.

Одного разу двірник застав його за вигвинчуванням лампочки в коридорі й ogrів його мітлою нижче спини. Він не кинувся бігти, а крикнув двірникові: «У нас немає тілесних кар! У нас за це – у тюрму!». Двірник нерішуче опустив мітлу, сплюнув і пішов геть подалі від гріха.

Одного чудового дня він з'явився у дворі з палкою. Палка була смугастою, схожа на міліцейський жезл, на шлагбаум, на шкіру зебри. І це приводило Мишка в захоплення. Він оперіщив хлопчика, який загавився, і той залився слізьми.

По дорозі йому зустрілася жінка з дівчинкою. Не слід було зупинятися і вступати в розмову. Тоді було б все гаразд. Жінка спитала: «У тебе дома хто-небудь осліп?» Він відповів: «Причому тут осліп? Ніхто й не думав осліпнути. Мені подобається – я ходжу».

- З такими палками тільки сліпі ходять. Сліпий палкою дорогу нащупує, а смуги на палиці для того, щоб всі знали: йде сліпий.

Жінка пішла. Він задумався. І думки перенесли його... на людне перехрестя.

Людина стояла на розі і дивилася в небо. На очах у неї були темні окуляри. А в руках вона тримала смугасту палку. Мишко опинився поруч. Палка манила, кликала, притягувала, дратувала. Він схопив палку і помчав вулицею. На бігу оглянувся й побачив, що людина, як і раніше, нерухомо стояла на розі.

Тепер він зрозумів, що вирвав палку у сліпого. Палка зіпсувала йому настрої. Він вирішив позбутися її. Замахнувся й закинув її за паркан.

А якщо сліпий усе ще стоїть на кінці тротуару, піднявши незрячі очі до неба, і не може кроку ступити від незрячої палки? Мишко поліз за палкою через паркан. Він умовляв себе не ходити до сліпого. Остаточо посварився сам із собою. Але йшов.

На перехресті сліпого вже не було. Що робити далі? Може, прохожі приймають його самого за сліпого, раз він тримає у руках смугасту палку? Мимо проходили дві жінки. Одна сказала другій:

- Знаєш, тут на перехресті людину задавили.

- На смерть?

- Не знаю.

Може це був його сліпий... Він побіг до жінок і спитав: «Він був сліпий?» Жінка здвинула плечима: «Не знаю».

Треба знайти сліпого. Якщо він живий, то, напевно, блукає містом, безпомічно виставивши вперед руки.

Мишко метався по вулицях, заглядав в обличчя прохожих. Він шукав підняте підборіддя, капелюх, зсунутий на потилицю, темні окуляри...

Одного разу йому зустрівся сліпий. Та це був не той сліпий. У нього ніхто не виривав палку, і вона, як маятник, ритмічно постукувала по тротуару; крокуй сміліш, крокуй сміліш.

Він пішов за сліпим – раптом якийсь хлопець подібно до нього вирве палку. Він вирішив охороняти сліпого. Мишко провів сліпого додому і знову залишився удвох із смугастою палкою. Він присів на лавочці, почав думати, що робити.

Безжалісний буравчик свердлив його свідомість, примушував думати про людину, для якої на землі завжди ніч і не допомагають ні зірки, ні ліхтарі... А Мишко бачить усе. І будинки, які відбиваються, як у річці, на мокрому асфальті. І метелика, який помилково залетів у місто. І листя, і хмари, і пташок. І сонце б'є йому в очі. Але яка від цього радість, коли через тебе, може, загинула людина.

Диктор. Каліці жити в світі цім нестерпно,
Та ще й як розуміння не знайти.
Ми їх не помічаємо всі вперто,
Байдужість випускаючи в світи.
Не ми каліки, то чому страждати,
Не нам болять і тіло, і душа.
Ніколи нам каліцтва не зазнати!
Пихата зверхність нас не полиша.
А все від Бога: і каліцтво, й сила.
Усе від Бога: щастя і біда.
Не відаєм, що доля сколотила,
Де лихо і кого напосіда.
І милосердю місця не лишаєм.
Часу на нього завжди не стає,
Лише десь при нагоді пригадаєм...
Біда ж образі жити не дає.
Усе: піду, та завтра, ось лишень...
А час летить, мелькнув – і вже нема.
А чоловік назавжди світ полишив,
І в душі нам закралася зима.

Виконується пісня «Приємно завжди поділитись».

Приємно завжди поділитись
Своїм багатством і теплом,
Ясним промінчиком світитись,
Щоб затишно усім було.

Треба гаряче серце мати,
Не черствіє душа – в турботі ми,
Я хочу на весь світ сказати:
О, люди! Залишайтеся людьми.

На сцені Феї

Фея Добра. Недавно від однієї жінки я чула таку оповідку.

Коли моя бабуся вирушала навідати свою маму, вона відводила на це три дні. Один день – ішов, щоб добратися туди на бричці, запряженій кіньми. Ще один, аби розповісти і послухати останні новини, посидівши трохи в кухні, а трохи в саду. І третій день – на дорогу назад.

Коли моя мати їздила до своєї мами, то їй потрібно було два дні. Вона добиралася потягом і, якщо їй щастило з пересадками, приїжджала того ж дня під вечір. Мама розповідала бабусі останні вісті, вислуховувала новини навзаєм і наступного дня від'їжджала.

Мені, щоб провідати свою маму, потрібно лише півгодини. Я приїжджаю на авто, затримуюсь у неї десять хвилин і поспішаю назад, бо діти нудяться. А я, як завжди, не встигаю зробити покупки в супермаркеті.

Коли моя дочка приїде мене відвідати, скільки часу їй це займе? – підсумувала свою оповідку жінка.

Фея Милосердя. Добре, коли поруч діти. Але діти швидко дорослішають, вилітають з батьківського гнізда на свої життєві дороги. Та матерям хочеться бачити їх, погладити по голівці, торкнутися їхніх рук і почути теплі слова любові.

Фея Добра. Отже, Країна Материнства.

Звучить музика.

На сцену повільно виходять мати із сином

Син. Розкажіть мені, мамо, про вишні, їх було так багато в саду.

Мати. Були, сину. Морози невітніші, а вони кого хочеш зведуть.

Син. Розкажіть мені, мамо, про зорі. Чи такими вони були колись?

Мати. А той, сину, хто виріс у горі – не часто на зорі дививсь.

Син. Розкажіть мені, мамо, про долю. Чи людині підвладна вона?

Мати. Наша доля, мій синку, як море, той пливе лиш, хто має човна.

Син. Розкажіть мені, мамо, про роки. Чи спливають помітно вони?

Мати. Роки, сину, помітні допоки... матерів пам'ятають сини.

Диктор (на вступі до пісні). На жаль, час невпинний. І наші рідні ідуть із життя. Заповідаючи нам жити по совісті.

Виконується «Пісня про матір».

На сцену виходять Феї

Фея Милосердя. Допомоги потребують і літні люди, які вже не мають сил працювати. Кожен із вас повинен зайняти таку життєву позицію, яка б приносила користь не тільки собі, а й людям.

Фея Добра. Проживає, скажімо, поряд із вами літня людина, допоможіть їй, просто, без всілякої винагороди, і ваше добро засвітить вогник вдячності, такий, що зігріє й вашу душу. І ви відчуєте, що день не пройшов марно.

Фея Милосердя. Але, на жаль, іноді ми навіть у своїй хаті не помічаємо, що увага потрібна близьким людям.

Фея Добра. Країна Старості. У свій час кожен із нас стає жителем цієї країни. Час там протікає повільно.

Фея Милосердя. Люди цієї країни сприймають життя по-іншому: живуть більше в минулому, ніж у теперішньому.

Фея Добра. Така вже доля зрілих людей – залишитися у чотирьох стінах зі своїми проблемами, хворобами, переживаннями.

Фея Милосердя. Знали б ви, як вони чекають, що хто-небудь завітав до них.

На сцену виходять читці. В музичному супроводі вони читають:

Читець 1. Виглядала мати із вікна,
Поглядала мати на дорогу.
Другий поверх.
Мовчазна стіна не розділить
Радість чи тривогу.

Читець 2. Старість подивляється на шлях –
Бо це зосталось тільки й світу...
Привезли сюди на «Жигулях»
Позавчора рідні її діти.
Тут, мовляв, їй буде веселіш
(От сиди стара, і веселись).

Читець 3. Від думок – полиново гіркіш:
Рідні діти матері зреклись.
Хворе серце плаче по ночах,
Та не шле проклін до їх порогу.
Озовись надією в очах,
Гомінка натруджена дорого!..

Пауза. Звучить музика. Після паузи – читці знову читають.

Читець 1. В одному селі жили собі чоловік і жінка. Був у них маленький син Сергійко. Був у чоловіка і батько – Сергійків дідусь. Жив він у комірчині, яку йому відвели. Наближались Сергійкові іменини: йому сповнювалось п'ять років. Батько і матір вирішили влаштувати вечір. Запросили багатьох людей, в тому числі й шанованих в селі. Запросили сусідів.

Читець 2. Тільки Сергійкового дідуся забули запросити. А він уже давно готував онукові подарок. Вирізав із дерева лелеку.

Читець 3. Ось уже й вечір почався, сходяться гості, подарунки приносять. Тільки дідусь сидить на ліжку в своїй комірчині. Перед ним на столі стоїть дерев'яний лелека, підняв голову і дивиться у вікно своїм чорним оком, немовби прислухається до музики, що лунає із сусідньої кімнати.

Читець 1. Так і знайшли його вранці... Схилюся на подушки, задивлений на лелеку, сумний, непорушний, а в очах – захололі краплини сліз.

Читець 2. А на столі стояв дерев'яний лелека і дивився у вікно.

Пауза. Звучить музика

Читець 1. У давні часи в одній країні німців заводили у неприступні гори і залишали там самотніми на смерть. Якось один молодий чоловік завів туди свого старого батька. Коли син шукав для нього місця на скелях, батько промовив:

Читець 2. Заведи мене трохи вище.

Читець 1. Чому? – запитав син.

Читець 2. Бо тут я залишив свого батька. Не хочу померти в тому самому місці.

Читець 3. Син зрозумів, що за якихось тридцять літ із ним станеться те саме. Він обіпер батька на своє міцне плече і повів додому.

Читці виходять.

Кімната в сільській хаті. Звучить голосно музика, хлопчик витанцьовує з книжкою. Старенька бабуся лежить. Потім повільно встає з паличкою.

Бабуся. Сень, трішки приглуши,
Голова уже гудить.

Онук. Ой, лежиш собі й лежи,
В тебе завжди щось болить.
Скільки раз казати, я – Се
Ви, бабуню, вже совсем,
Не цікавить вас ніщо.
Зараз реп саме у моді,
Відчуваєте приплив?

Бабуся. Ой, прошу, онучок, годі,
Виключи вже цей мотив.
Вже весна співає надворі,
Чуєш пісню солов'їв?

Онук. Ви насправді, бабцю, хворі,
Це давно старі пісні,
В них ні кайфу, ні приколу,
Можна і коньки отдати.

Бабуся. Ой, не чула я ніколи,
Щоб коньки весною брать.
Вже пирій шумить в городі,
І осот, як біс, поліз.

Онук. Ой, бабан, ну досить, годі,
А то ще додавши сліз.
Тяпка – це у прошлом веке,
Современна жизнь бурлить,
Зараз мисль о человеке,
Вже пора перекусить.

Бабуся. Ось картошечка тепленька,
Солоненькі огірки...
Їж, прополомо гарненько
Й відпочинем залюбки.

Онук. Ой, наївсь, тепер поспати б,
Я люблю відпочивати.

Бабуся. Та, щоб їсти, треба мати,
Працювати й зароблять.

Онук. Йди вже, бабцю, на городик,
Поспілкуйся з бур'яном.

Бабуся. Спину ломить на погоду.

Онук. Ця гімнастика лікує
Й збереже твоє лице.

Бабуся. Може, й правда розімнуся,
Хай дитина ще поспить,
(бере паличку)
Боже ж мій, я не нагнуся
(виходить)
Ой, болить, болить, болить.

На сцені читці

Читець 1. До батьків Сергійка, до дітей бабусі з будинку перестарілих та до інших,
їм подібних, ми звертаємося із словами.

Читець 2. Не говори про доброту, коли сам нею не сяєш,
Коли у радощах витаєш, забувши про чужу біду.
Бо доброта не тільки те, що обіймає тепле слово,
В цій почутті така основа, яка з глибин душі росте.
Коли її не маєш ти, то раниш людяне в людині,
Немає вищої святині, як чисте сяйво доброти.

Читець 3. Доброта ніколи не старіє,
Доброта від холоду зігріє.

Якщо доброта, як сонце, світить,
Тоді веселі дорослі й діти.

*На сцену виходять Феї.
До них з усіх сторін підходять діти.
Звучить весела музика*

Фея добра. Який струмочок повсякчас співає ніжно коло вас?

Діти. Бабусин голос.

Фея Милосердя. А що солодше знаєш ти, чого в крамниці не знайти?

Діти. Вуста бабусі.

Фея добра. Яке колосся золоте униз вершечками росте?

Діти. Руки дідуся

Фея милосердя. Які сніги постійно йдуть, які сніги не розтають?

Діти. Сивина дідуся.

Фея добра. Які дві зірки знаєш ти, що завжди нам сяють із висоти?

Діти. Очі бабусі.

Фея милосердя. Які поля з кінця в кінець зорали зморшки навпростець?

Діти. Лице дідуся.

Фея добра. А що широкє, як земля, та не займа чужі поля?

Діти. Душа бабусі і дідуся.

Фея милосердя. Одного разу молода мама із дівчинкою їхали електричкою в село.
Поруч із ними сиділа літня жінка і запитала:

- Куди, доню, їдеш?

- По бабусині казки.

- А ти любиш свою бабусю?

- А хіба бабусю можна не любити?

Фея добра. Щасливі ті літні люди, які мають люблячих дітей та онуків і оточені їхнім піклуванням, увагою та любов'ю.

Фея милосердя. А зараз, дорогі діти, ми, нарешті, відвідаємо Країну Щастя і Добра.

Звучить музика. Діти виконують веселий танок.

Опісля у їх виконанні звучать пісні про бабусю й дідуся, маму і тата та інші. На закінчення на сцену виходять Читці та всі учасники заходу.

Звучить мелодія Е. Гріга

Читець 1. Я не прошу краси, ані щастя –
Дай мені сили, Боже.
Щоб не зламатись в бурі нещастя.
Дай мені сили, Боже.

Читець 2. Щоб не лякатись гіркої правди.
Дай незалежності, Боже.
І не стидатись слів своїх завжди,
Дай мені віри, Боже.

Читець 3. Щоб ніколи не стать на коліна,
Дай мені гідності, Боже,

І не зрадить у чорну годину,
Дай мені честі, Боже.

Читець 4. Щоб не мати на серці злого.
Прошу любові, Боже,
Не зробити нічого лихого –
Дай доброти мені, Боже.

Читець 5. Благословенні будьте, небеса,
І ясне сонце, будь благословенне.
Нехай панує на Землі краса
І не палає полум'я шалене.

Читець 6. Нехай панує на землі добро,
Співає мати пісню колискову.
Хай не міліє батечко Дніпро
І вільно лине в далеч світанкову.

У виконанні всіх учасників звучить пісня «Нам треба жити для добра».

Людмила Пітик,
*провідний методист з організації дозвілля
молоді та дітей Тернопільського обласного
методичного центру народної творчості*

28 ЧЕРВНЯ – ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

«МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ, УКРАЇНО»

*Сценарій святкування річниці Конституції України
за участю мистецьких колективів та майстрів мистецтв області*

*Сцена тематично оформлена. На авансцені – декоративні та живі квіти.
Встановлена звукотехнічна апаратура.*

*О 16⁰⁰ годині звучать позивні – фрагмент пісні Т. Петриненка «Україно».
Відкривається завіса.*

На сцені ведучі.

Ведуча. Доброго дня, шановні тернополяни, запрошені, гості! Висловлюючи суверенну волю громадян і спираючись на багатовікову історію українського державотворення, 28 червня 1996 року Верховна Рада України ухвалила Основний Закон – Конституцію України, яка стала реальною і дійовою основою розбудови незалежної, демократичної держави.

Ведучий. До цього ми йшли крізь віки з поразками і перемогами. Показовим правовим документом у 1710 році стала перша Конституція Пилипа Орлика, в якій задокументоване право України на самоврядування та незалежне існування.

Ведуча. Тож нехай демократичні засади, закріплені цим важливим документом, стануть реаліями нашого сьогодення, дух законності прийде до серця кожного громадянина, а мир і взаєморозуміння сприяють подальшій розбудові нашої держави. Зі святом Вас! З Днем Конституції України!

Ведучий. Тернова нам стелилася дорога,
Та ми на манівці не відійшли,
І пісню, подаровану від Бога,
Ми часто боронили від орди.

Ведуча. І поки буде сонце нам сіяти,
Вічно буде жити Україна-мати!
Самостійна, вільна, молода держава.
Слава Україні і Героям Слава!

Ведучий. Дозвольте урочини з нагоди святкування ____-ї річниці Конституції України «Молитва за Україну» за участю громадськості краю оголосити відкритими.

Звучить Державний Гімн України «Ще не вмерла України» (музика М. Вербицького, вірші П. Чубинського).

Ведуча. Ласкаво ніжна і чайна,
І чиста, як з-під гір, вода.
Молюсь за тебе, Україно,
Страждальна земле молода.

Ведучий. Схиляюсь до землі уклінно,
Життям Всевишнього клянусь.
Молюсь за тебе, Україно,
За тебе, матінко, молюсь.

Вірші Сергія Сірого, музика Романа Рудого «Молитва за Україну».

Ведуча. До вітального слова запрошуємо голову обласної державної адміністрації.

Ведучий. До вітального слова запрошуємо голову обласної ради.

Ведуча. До вітального слова запрошуємо міського голову міста.

Ведучий. Стаття 1 Конституції України. Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава.

Ведуча. Незалежна моя, Україно,
Залишайся такою довічно!
Правова й соціальна незмінно,
Суверенна і демократична!

Ведучий. Вас вітає солістка _____ та народний аматорський ансамбль танцю

Диктор. Ти сяєш сонцем, рідна Україно,
Стрічає новий день твоя зоря.
Цвіти у славі, вільна і єдина,
Благословенна Господом земля!

Музика Ігоря Яснюка, вірші Наталії Май «Україно моя», виконує народний аматорський гурт.

Ведучий. Стаття 11 Конституції України. Держава сприяє консолідації та розвиткові української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвиткові етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України.

Ведуча. Віки дарували гіркий нам полин,
Коріння життя збереглося.
Моя Україна – із сонця краплин,
З вінків золотого колосся.

Гурт «Тріода» міста Тернопіль

Диктор. Народна пісня – це народне диво.
У ній душа дитини в світ летить.
Вона весела, ніжна, пустотлива...
То щирим сумом раптом зазвучить.
Українська народна пісня «Ніч яка місячна» виконує

Диктор. Кобзарева струна не вмира,
Його пісня – розбурхані крила,

Його пісня – од схилів Дніпра
У безсмертя шляхи проложила.
Зустрічайте. Вас вітає _____.

Диктор. Батьківський краю, земле славна,
Коріння роду і життя,
Розквітне в гордості державній
Твоє щасливе майбуття.

Музика Сергія Родька, вірші Наталії Май - «Моя земля», виконують: _____

Ведучий. Кружляй же завжди, пісне, в розмаїтті,
Брини й лунай в різноголоссі нот
Про рідний край і нашу пісню в світі.
Не забувай співучий наш народ.

Вас вітає _____.

Диктор. Матінко рідна, моя Україно!
Доле звитяжна, світ-пісне єдина!
Разом з тобою радію і плачу,
Дала мені ти серце гаряче.

Музика Василя Дунця, вірші Наталії Козак - «Калина». Виконує _____

Ведуча. Ідуть роки, злетіло півстоліття,
Як у боях зродилася УПА.
Через Сибіри, тюрми, лихоліття
Вона до нас у славі поверта.

Українська повстанська пісня «Гей, степами». Виконує чоловічий вокальний квартет.

Диктор. Через неба блакить, крізь серпанки років,
Хай загоїться давня рана,
Хай не згасне в очах, а піде на весь світ,
Давніх років повстанська слава.

Вірші Миколи Устияновича, обробка Євгена Козака, аранжування Євгена Гунька - «Гей, браття опришки».

Ведуча. Розкута, у сонячнім сяйві, нова,
На Прапор рівняються внуки.
Моя Україна – Соборна, жива,
Пройшла ти кривавії муки.

Ведучий. Могили хрестами глядять іздалля,
Повстанські пісні і октави.
Моя Україна – це Божа земля
У сяйві героїської слави.

Ведуча. Музика Олександра Москальонова, вірші Віктора Маришева - «Вишні». Виконує народний аматорський гурт.

Ведуча. А сотню вже зустріли небеса..
Летіли легко, хоч Майдан ридав...

І з кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав..

Ведучий. Й заплакав Бог, побачивши загін:
Спереду – сотник, молодий, вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній сивий-сивий...

Ведуча. І рани їхні вже не їм болять...
Блакитно-жовтий стяг покритим їм тіло...
Мов крила ангела, що праведно горять,
Небесна сотня в вирій полетіла...

Українська народна пісня «Пливе кача». Виконують _____.
На фоні інструментальної музики виходить син

Син. Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
а може, дощем на поріг упаду.

Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
що слово «бабуню» вже не буде твоїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває:
душа за тобою, рідненька, щемить.

Мамочко. Вибач за чорну хустину,
за те, що віднині будеш сама.
Тебе я любив І любив Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.

Вокально-хореографічна композиція «Небесній сотні». Виконують: _____.

Ведучий. Хай пам'ять вічно буде їм віднині,
Нехай в серцях завжди вона живе,
Хай вічно буде й «Слава Україні!»
«Героям Слава!» – хай повік буде.

Ведуча. Просимо вшанувати героїв, які віддали життя за Україну, хвилиною мовчання.

Звучить метроном

Ведучий. Я так ніжно люблю Україну свою,
Так для неї добра я бажаю...
Тож у мирнім труді і священнім бою –
Все віддам тобі, рідний мій краю.

Ведуча. Українська повстанська пісня в обробці Феодосія Васечка - «Подай, дівчино, руку на прощання». Виконує народний аматорський чоловічий вокальний ансамбль.

Диктор. Музика та вірші Левка Лепкого - «Ой видно село».

Диктор. Україно добра і ласкава,
Серцю, наче мати, дорога.
Ти мене з дитинства чарувала,
Від лихого в світі берегла.

Вас вітає співак, композитор _____.

Ведуча. Красуне рідна, гордосте моя,
Моя любове вічна і незмінна...
Благословенне у віках ім'я –
Ім'я землі моєї – Україна.

Ведуча. Велична і свята, моя ти, Україно,
Лише тобі карать нас і судить.
Нам берегти тебе, соборну і єдину,
І нам твою історію творить!

Звучить твір «За Україну»

Диктор. У виконанні духового оркестру прозвучав твір в аранжуванні Михайла Віятника «За Україну».

До вашої уваги українська народна пісня в аранжуванні Михайла Віятника «Розпрягайте, хлопці, коней».

Диктор. Музика Олега Зозулі, вірші Станіслава Людкевича «Гей, всі на Січ».

Ведуча. Як згода в родині, то згода в громаді,
На поміч прийти один одному раді,
Бо кожна одна українська родина –
Це корінь, з якого росте Україна!

Ведучий. Музика та вірші Ігоря Артем'яка «Родина». Виконує народний аматорський театр пісні.

Ведучий. Ми ті, хто буде творить Україну
В навчанні, у творчості і у житті.
Вивчаймо, шануймо Закон України,
Хай сповниться все, що у нас на меті.

Ведуча. Ми вірим в майбутнє твоє, Україно,
Говорять сьогодні дорослі й малі.
Бо ти в нас найкраща, бо ти в нас єдина,
Вклоняємось низько тобі до землі.

«Українська сюїта». Виконує академічний ансамбль танцю

Ведуча. Живи та міцній, Українська державо!
Будь нам на вічні часи.

В мирі ласкава, в бою, як туча,
Всім нам добро принеси.

Ведучий. Лети, пісне слави, високо лети,
Клич всіх українців до згоди.
Вставай у ряди під тризуб золотий,
Єднайсь, обіймись, український народі!

Вокально-хореографічна композиція «Обіймись, Україно». Виконують: _____.

Світлана Умриш,
*провідний методист театального
жанру Тернопільського обласного
методичного центру народної творчості*

СЦЕНАРІЙ СВЯТКОВОГО КОНЦЕРТУ, ПРИСВЯЧЕНОГО ДНЮ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

У фойє II поверху театру розташовано народний вокальний ансамбль, який виконує українські народні пісні.

Сцена оформлена державною символікою.

Завіса сцени закрита.

Керівники області та міста заходять до глядацької зали.

Звучать урочисті фанфари (уринок з оди З. Ружиної «Україна є, Україна буде...»).

Завіса відкривається.

«Пісня про Україну», виконує _____ та фольклорно-хореографічний ансамбль, художній керівник – _____.

На сцену виходять ведучі

Ведучий: Добрий день, шановні пані та панове!

Ведуча: Доброго дня, дорогі співвітчизники, поважні гості!

Ведучий: Щиро вітаємо Вас із великим святом – Днем Конституції України!

Ведуча: Конституція України – це не лише Закон законів. Це серце, ядро подальшого розвитку і вдосконалення суспільства.

Ведучий: Вона увійшла у суспільне життя як головний оберіг державності і демократії, гарант незалежності і соборності України.

Ведуча: Здобувши собі волю, Україна має тепер свою державну мову, свої державні символи: Герб, Прапор, Гімн, які уособлюють її історію, її сутність!

Ведучий: Урочистості з нагоди ____ річниці Конституції України оголошуються відкритими!

Звучить Державний Гімн України (у запису)

ПРОТОКОЛЬНА ЧАСТИНА

(за окремим сценарієм управління протоколу та масових заходів)

По закінченню виступів і нагородження керівники області та міста повертаються до глядацької зали.

На сцені ведучі

Ведуча: Україно, ти моя молитва,
Ти моя надія вікова.
Відгриміла віковична битва
За твоє життя, твої права.

Ведучий: Твої люди мужні і красиві,
А співають, ніби солов'ї.
Тож на щедрій українській ниві
Будуть знов багаті врожаї.

Ведуча: Чим повниться земля? – руками золотими,
Незламним духом вольності бринить,
Онуками, нащадками своїми,
Яким Бог дав в Україні жить.

Хореографічна композиція.

«Гопак», виконує фольклорно-хореографічний ансамбль.

Уривок з монологу Івана Сірка «Запороги», читає _____.

І. Карабиць, «Де вітер землю голубить», виконує ансамбль бандуристів.

Привітальна, виконує народний вокально-фольклорний ансамбль.

Вокальна композиція «Спогади про козаків», виконує народний вокально-фольклорний ансамбль.

«Петриківська полька», виконує зразковий ансамбль народного танцю.

«Як у нас на Україні», виконує народний жіночий дует.

«Попурі на мелодії українських пісень», виконує _____.

«Намалюю тобі зорі», виконує _____.

Н. Май, «Квітуча Україна», співають народні артисти України _____.

«Я у тебе одна», виконує _____.

«Я - Українець», виконують _____.

Ведуча: Конституція – це «матінка» всіх законів!

Ведучий: Вона визначає, якій бути державі, де ми живемо, а також визначає наші права та обов'язки. А вони є у всіх і в кожного!

Ведуча: Скажімо, батьки мають піклуватися про дітей, а діти повинні допомагати їм у всьому, поважати дорослих і своїх ровесників.

Ведучий: Адже в Конституції України записано, що «діти рівні у своїх правах незалежно від походження»!

Ведуча: І тому ми з упевненістю можемо сказати, що «Діти єднають Україну!»

О. Хініч, «Діти єднають Україну!», виконують _____ та шоу-група сучасної хореографії.

На сцену виходять ведучі

Ведучий: Пишаймося нашою Україною, любім її, шануймо свій рід, не цураймося одне одного, живім за основним Законом, що навіки поєднав всіх українців!

Ведуча: Зі святом, дорогі земляки!

У запису звучать українські мелодії.

Завіса закривається

Кітасва І.М.,

директор Дніпропетровського обласного методичного центру клубної роботи та народної творчості

СЦЕНАРІЙ УРОЧИСТОГО МІТИНГУ ДО ДНЯ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

На площі біля пам'ятника Т. Г. Шевченку збираються учасники заходу. Там встановлено звукопідсилюючу апаратуру, 2 мікрофони, у фонозапису звучать пісні про Україну. По обидва боки на східцях та внизу перед пам'ятником стоять прапороносці. З правого боку духовий оркестр, ліворуч – хор. Навпроти пам'ятника стоять хлопці і дівчата в національних костюмах, що тримають корзини з квітами та стрічками, за ними представники влади та громадських організацій. Виходять ведучі.

Ведучий: ____ років тому нарешті здійснилася давня мрія українського народу. І для прийдешніх поколінь історики запишуть: «В ніч з 27 на 28 червня 1996 року, спираючись на багатовікову історію українського державотворення та виражаючи суверенну волю народу, був прийнятий і затверджений Верховною Радою основний Закон незалежної держави – Конституція України.

Ведуча: День 28 червня 1996 року золотими літерами навіки вписано в літописи нашого народу.

Ведучий: Благословенний будь, мій краю,
 Моя земля, мій дивосвіт...
 Сьогодні Україна відзначає
 Свободи й вольності ____ літ.

Ведуча: Для нас земля ця сокровенна,
 Здобуток миру і звияг,
 Та кожна мить ще незбагненна,
 Хоч маєм гімн свій, герб і стяг.

Тут на розсуд режисера може бути: урочистий винос Державного прапора; хореографічна композиція, в якій фрагментами фігурує державний прапор України, або ж танець, що повністю побудований на використанні державної символіки – жовто-блакитні стяги, стрічки, прапори, тощо.

Ведучий: Є дати, які укріплюють нації, виражають дух свободи народу, символізують його славне минуле, сьогодення й майбутнє. До їхнього числа, безсумнівно, відноситься і День прийняття нашої Конституції. Це одне із самих «молодих» свят сучасної України. У цей день ми віддаємо данину поваги символам держави, що пройшли довгий і героїчний шлях.

Ведуча: Сьогодні під синьо-жовтим прапором, під охороною золотого тризубого Герба живе й розвивається нова Україна, яку ми з вами любимо, будуємо, у якій будуть жити наші діти й онуки.

Ведучий: Мітинг з нагоди ____- річчя з дня прийняття Конституції України оголошується відкритим.

Звучить Гімн України у фонозапису зі словами, або у виконанні духового оркестру та хору.

Ведучий: Шановні присутні! Зі словами вітання до Вас звертається Голова районної державної адміністрації _____.

Виступ Голови райдержадміністрації

Ведуча: У цей святковий день просимо Вас, шановний _____ вручити державні нагороди (*Голова залишається на місці*).

Ведучий: Для оголошення Указу Президента України про вручення державних нагород до мікрофону запрошується перший заступник Голови райдержадміністрації.

Заступник Голови РДА зачитує Указ та список нагороджених. Під звуки урочистої музики, що лунає у виконанні оркестру, проводиться нагородження. Дівчата у національних костюмах виносять нагороди і квіти.

Ведучий: Слово надається представникам громадських організацій, а саме: _____.

Ведуча: Слово надається представникам молодіжних громадських організацій: _____.

Ведучий: Я – українець. Є у мене право
На рідну мову та свою державу,
На гордий прапор золотисто-синій,
На щастя жити у такій країні.

Ведуча: Я – українка. Право знати маю
Про тих, кого героями вважаю,
Що людство рятували від руїни,
Синів і дочок, гідних України.

Ведучий: Я – українець. Хочу право мати
Завжди усе, що думаю, казати,
На незалежну та міцну державу,
На все, що гарантовано по праву.

Ведуча: Я – українка. І моє це право
Любити землю горду й величаву
Та дух свободи набирати в груди.

Разом: Ми – українці. Є, були і будем!

Ведуча: Нині День прийняття Конституції України – свято волі, цивільного миру й доброї згоди всіх людей на основі закону й справедливості. Це свято – символ національного єднання й загальної відповідальності за сьогодення та майбутнє, а ще велика данина героїчному минулому нашої Батьківщини.

Ведучий: Козацький древній український рід
Такі державні заложив основи,
Що скільки буде існувати світ,
Нас не здолать в житті ніколи!

Хор виконує «Встань, козацька слава», муз. Івана Сльоти на сл. Олександра Богачука

Ведуча: День Конституції особливе свято, яке своєю сутністю підкреслює і додає усвідомлення того, що ми живемо у чудовий час. Радіємо щасливому майбутньому для нас і наших нащадків.

Ведучий: Херсонці разом зі співвітчизниками вносять достойний вклад у зміцнення могутності України, відновлюючи статус великої, справедливої держави, зберігаючи й збільшуючи її багатство, шанують її державні символи, героїчну історію, багатонаціональну культуру, вікові традиції та вірять у гідне майбутнє.

Ведуча: У мирі, злагоді й любові зростають наші діти. Тому так весело співаються пісні і так завзято танцюються танці у вільній, незалежній, суверенній Україні.

Дитячий хореографічний колектив виконує «Гопак»

Ведучий: Кожному відомо, що значення і велич країни, народу, чи окремої людини вимірюється тим, як глибоко коріння історичного спадку народу сягає його душі.

Ведуча: Ніколи не згасне в наших серцях глибока шана до яскравого сузір'я полум'яних борців за народне щастя, до геніїв, що віддали свій талант рідній Україні. Вони творили Державу, Націю, Закон.

Ведучий: Своім незламним духом, разючим словом, любов'ю до всього українського, до людей, до Батьківщини назавжди в наших серцях: Тарас Шевченко,

Ведуча: Богдан Хмельницький,

Ведучий: Пилип Орлик,

Ведуча: Григорій Сковорода,

Ведучий: Михайло Грушевський,

Ведуча: Іван Франко,

Ведучий: Василь Стус та багато інших – навіки закарбували своє ім'я у книзі славнозвісних синів української землі.

Ведуча: Їхнє всепоглинаюче, непереборне бажання вільного, щасливого та достойного життя для свого народу є прикладом до наслідування, а творчість їх актуальна і сьогодні, та являє собою неоціненний скарб, культурну спадщину великих патріотів своїм нащадкам.

Ведучий: Для вшанування пам'яті про видатних синів українського народу – тих хто не шкодуючи себе прагнув демократії, боровся за справедливість, волю та незалежність своєї Батьківщини запрошуємо присутніх покласти квіти до погруддя Тараса Григоровича Шевченка.

Ведуча: Благослови нас, Отче Всемогутній,
 І Матінко Святая, осіни.
 Права на щастя і добробут
 На многії літа ще збережи.

Відбувається церемонія покладання квітів. Хор виконує молитву за Україну «Боже великий єдиний» або «Реве та стогне Дніпр широкий».

Ведучий: Мітинг з нагоди ____ - річчя з дня затвердження Конституції України оголошується закритим.

Євгенія Коваль,
*завідуюча відділом аматорського
мистецтва Херсонського обласного
центру народної творчості*

23 СЕРПНЯ – ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ

«ВІТАЄМО! ВИ В УКРАЇНІ!»

Сценарій тематичного концерту, присвяченого Державним символам України

Сцена святково прибрана. На задньому тлі великий екран, проектор демонструє живописні краєвиди України. Виконується пісня «Це - моя Україна». Під час виконання другого куплету на задньому тлі підіймають великий Прапор України, держачи його з обох боків і імітуючи вітер. Під час виконання останнього приспіву з гори опускається великий макет Гербу України.

Читець: Любіть Україну, як сонце любіть,
Як вітер, і трави, і води.
В годину щасливу і в радості мить,
Любіть у годину негоди.
Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її вічну живу і нову,
І мову її солов'їну.
Між братніх народів, мов садом рясним,
Сіяє вона над віками...
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми ділами.

Звучать звуки аеропорту. На екрані зображення аеропорту. На сцені з'являється дівчина з табличкою у руках «Mr. Smith», стурбовано озиряється по сторонам. З'являється чоловік у футболці, привітно посміхається та направляється до дівчини.

Дівчина: Вітаю, мене звать Ганна, я буду вашим гідом на час вашого перебування в Україні. Після вашого розміщення в готелі, у нас буде перша оглядова екскурсія.

Чоловік (посміхаючись, з явним іноземним акцентом): І я радий вас вітати! Я вперше у вашій країні. Багато чув, але мало що знаю. Це правда, що всі українці їдять сало?

Дівчина: Ви зверхньо судите про нашу націю. Це правда, що всі американці харчуються у Макдональдсі та не дуже розумні? (*хитро всміхається*).

Чоловік: А ви гостра на язик (*усміхається*). Вибачте мені моє стереотипне мислення. Відчуваю, що завдяки вам, Ганно, я матиму змогу розвіяти всі мої химерні уявлення про вашу країну.

Виконується пісня «Як у нас на Україні».

На екрані зображення ярмарку. Дівчина і чоловік виходять на сцену. Чоловік обвішаний різними українськими сувенірами.

Чоловік: Який цікавий ринок!

Дівчина: Це – ярмарок! Один із давніх звичаїв українців, ярмарок – це і базар, і розваги, і спілкування, і новини.

Чоловік: Ганно, скажіть, а що це за цікавий знак на ваших грошах (*достає гроші і показує дівчині*). Оце, що таке?

Дівчина: Так це ж наш герб! Державний Герб України – золотий Тризуб.

Чоловік: Тризуб - як цікаво! Треба буде в Інтернеті подивитися, що це означає? (*замислюється*).

Дівчина: Навіщо ж в Інтернеті? Я можу вам і сама розповісти! У вчених існує багато версій. Ось деякі версії: візантійський, скіфський скіпетр, голуб Святого Духа, якір, лук і стріла, норманський шолом, ворона, сокира... Тризуб за формою схожий на верхівку хлібного колоса. В ньому визнають уявлення слов'ян про єдність трьох царств: неба, землі та пекла, також єдність сонця, води та повітря – триєдиної сили, що лежить в основі буття. Існує й інше пояснення – єдність Людини, Простору та Часу, тобто Троїста сила нашого космічного існування. Цю триєдність уособлює в собі трійця – Бог-Батько, Бог-Син, Бог-Дух Святий. І ще декілька цікавих легенд. Але моя найулюбленіша варіація про значення тризуба – це схожість с дружньою родиною (*мрійливо підводить очі до гори*). Мати, Дитина і Батько, що символізують Любов, Життя і Мужність.

Виконується пісня «Рідна мати моя!»

Чоловік: О, ви така обізнана в історії своєї держави!

Дівчина: Що ви! Це в нас знає кожна дитина!

Чоловік (*скептично*): Авжеж кожна!

Дівчина: Так, кожний українець знає історію своєї держави! Ось дивіться!

На сцену виходять актори в костюмах історичних героїв, та кожен розповідає свою історію. На екрані змінюються українські краєвиди та пам'ятки культури.

1. Здрастуйте, люди.
Мене звати Кий
Є в мене браття –
Щек і Хорив.
З братами й сестрою
Ми місто звели.
Його на честь мене
Києвом нарекли.
Це місто славетне,
Столиця країни,
Що зветься сьогодні
Для всіх Україна!
2. Княгинєю Ольгою зовусь.
Чи знали ви про те,
Що першою хрещення прийняла,
І тим
Авторитет держави нашої підняла.

3. Я – князь Володимир Великий.
Так про мене народ говорив.
Це я в X столітті
Православною всю Русь зробив.
4. Я – захисник всіляких правд,
За те в народі звуся Мудрий Ярослав.
Перші закони я написав.
«Руською Правдою» я їх назвав.
5. Я – Кирило,
Я – Мефодій.
Ми – браття ченці.
Щоб розумний був народ,
Абетку створили ми.
6. Я зовусь Богдан Хмельницький,
Перший гетьман український.
Все життя своє боровся
Я за Україну
Самостійну, незалежну
І на вік єдину!
7. Звуть мене Іван Мазепа.
Теж я гетьман славний,
У своїй політиці наслідував Богдана.
Ще я школи будував,
Церкви всюди відкривав.
Хоч у Петра І підтримки і шукав.
Так народ про нас казав:
«Від Богдана до Івана
Не було гетьмана»
8. Я – Пилип Орлик,
Гетьман-емігрант.
Всім серцем люблю Україну.
Конституцію першу я написав
Задля держави єдиної.
9. Михайло Грушевський я звусь
Історик, політик,
Народний діяч –
Всі ці слова про мене.
Я захисник Батьківщини.
Чи є хто не знає, що я
Найперший Президент України.

Чоловік: О, я вражений! Ви живете, у державі з великим майбутнім, якщо знаєте історію своєї країни.

Дівчина посміхається і трохи проходить уперед. На екрані з'являється зображення стадіону.

Дівчина: Ось ми прийшли до нового стадіону, спеціально збудованого для чемпіонату «Євро-2012». Треба поквапитися сісти на свої місця, щоб послухати гімн.

Чоловік: Гімн, це цікаво, я ще не чув вашого державного Гімну (*хитро посміхаючись*). Можливо ви і історію Гімну знаєте?

Дівчина: А як же! У 1862 р. відомий український поет-етнограф Павло Чубинський написав вірш «Ще не вмерла України...», якому судилося щаслива доля. Вірш швидко поширився серед української інтелігенції. Так народу сподобався вірш, що деякий час приписувався перу Шевченка. Невдовзі він став піснею. Музику до нього написав західноукраїнський композитор Михайло Вербицький. Вперше з нотами ця пісня-гімн була надрукована 1885 року. Цей вірш і став державним гімном України, бо в ньому прославляється наша держава і її сила та могутність. Щодня на українському радіо о 6⁰⁰ та о 24⁰⁰ звучить ця чарівна мелодія. Гімном починають та закінчують день, гімн звучить на всіх урочистих зборах, знову і знову прославляючи нашу державу.

Чоловік натхненно аплодує дівчині.

Виконується Гімн України.

На екрані початок футбольного матчу, вибігає українська збірна, підіймають Прапор України.

Чоловік: Ви дуже цікавий гід та співрозмовник. Будь ласка, розкажіть ще і про ваш Прапор. Звідки такий вибір кольорів.

Дівчина: Так це просто! Око українця завжди милували жовті квіти горицвіту, дивини, соняшника і голубі пелюстки цикорію, барвінку та волошки. Жовте – вогонь і синє – холод – два полюси буття, але водночас і два кінця вісі, навколо якої це буття обертається. Ці кольори зустрічаються на прапорах українських козаків, у козацькому та гайдамацькому одязі. Існує й інший погляд на походження нашого прапора. Країні, де зародилась хліборобська цивілізація, притаманні такі кольори – кольори хлібної ниви та ніжно-блакитного неба над нею.

Чоловік: Ваша любов до рідного краю, повага до історії свого народу – заслуговує на низький уклін та пошану. Завдяки вам, Ганно, і я полюбив вашу країну. Вона чудова, всі ваші звичаї і традиції, все це дуже глибоко запало мені у серце. І саме ці враження я повезу з собою до дому.

Виконується пісня «Квітуха Україна».

На екрані зображення паркової алеї. Чоловік і дівчина прогулюються неквапливо.

Дівчина: А ось я згадала ще один мій улюблений вірш.
Говорила мати: «Не забудься, сину,
Як будуєш хату, посади калину.
Білий цвіт калини – радість України,
А вогняні грона – наша кров червона.
Зоряна калина і краса, і врода
Нашої країни – нашого народу». –
Пам'ятаєш, сину, що казала мати:
«Посади калину в себе біля хати».

Чоловік: Це дійсно, так?! Біля хати саджають калину? Навіщо?

Дівчина: Калина – це ще один з символів України. (чоловік дивиться на неї здивовано). Ну як Ейфелева вежа – символ Франції. Калина – це народний символ. Це дерево, як берегиня родини, хати та надії.

*Виконується пісня «Одна калина за вікном».
Аеропорт на екрані, звуки аеропорту*

Чоловік: Дякую вам за все! Я сповнений нових вражень та натхнення. Шкода, що вже час прощатися.

Дівчина: На все добре! Бажаю вам приємної дороги. Ми будемо чекати Вас у гості знов! Бувайте!

Дівчина виходить на авансцену і читає листа. Звучить голос чоловіка

Голос: Р. С. Шановна Ганно, досі розповідаю друзям про свою подорож до України. Вони слухають мої історії із захопленням. І ще хочу вам розповісти, нещодавно, посадив калину біля свого дому.

*Виконується пісня «Одна – єдина».
Завіса*

Серафима Бабичева,
*БК с. Петрівське Котовського
району Одеської області*

СЦЕНАРНИЙ ПЛАН УРОЧИСТОЇ ЦЕРЕМОНІЇ ПІДНЯТТЯ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ

08³⁰ – У запису лунають українські пісні.

На визначеному місці розташовані військовий оркестр, почесна варта, прапорна група. На визначеному місті вишикувані талановиті діти області з розгорнутим Прапором України (12 осіб). Представники районів міста тримають Державні Прапори України. Діти тримають в руках сині та жовті кульки.

08⁴⁵ – Звучить відповідна команда командира почесної варту.

Почесна варта стройовим кроком проходить та займає визначене місце (ліворуч та праворуч біля флагиштоку, на якому буде піднято Державний Прапор України).

У виконанні військового духового оркестру звучить барабанний дріб.

Лунає команда: «Рівняйсь! Струнко!»

Заступник командира гвардійського армійського корпусу проходить до командира гвардійського армійського корпусу – начальника гарнізону та рапортує щодо готовності почесної варту для урочистої церемонії підняття Державного Прапора України.

Командир гвардійського армійського корпусу – начальник гарнізону проходить на визначене місце та чекає на прибуття керівництва області та міста.

08⁴⁸ – Прибуття голови обласної державної адміністрації, голови обласної ради, міського голови та почесних гостей до місця проведення заходу.

Голова обласної державної адміністрації, голова обласної ради, міський голова прямують від шлагбауму (підлягає уточненню) і зупиняються на визначеному місці, – напроти командира гвардійського армійського корпусу – начальника гарнізону.

Начальник гарнізону здає рапорт голові обласної державної адміністрації щодо готовності до урочистої церемонії підняття Державного Прапора України.

Після прийняття рапорту керівники області, міста та начальник гарнізону проходять на визначені почесні місця.

08⁵⁰ – Звучать урочисті фанфари у виконанні військового духового оркестру.

Ведучий: Прапор – це державний символ,
Він є в кожній Державі,
Це для всіх – ознака сили,
Це для всіх – ознака слави.
Прапор свій здіймаєм гордо,
Ми з ним дружні і єдині,
Ми навіки є народом
Українським в Україні.

28 січня 1992 року Верховна Рада України затвердила Державний Прапор України.

Прапор – це символ нашої боротьби за свободу і незалежність, символ, який об'єднує людей різного віку і професій, наповнює їх патріотичним почуттям обов'язку захищати свою Вітчизну.

Під цим Прапором український народ на весь світ засвідчив своє прагнення до свободи, незалежності, гідного життя у єдиній сім'ї європейських народів.

Згідно з Указом Президента України від 23 серпня 2004 року в країні започатковано щорічне святкування Дня Державного Прапора.

Символічно, що поряд стоять два свята – 23 і 24 серпня – День Державного Прапора України і День Незалежності України. Завтра весь народ відзначатиме ____ річницю вільної, соборної України.

Сьогодні ми зібрались з Вами, щоб урочисто вшанувати Державний Прапор України!

В урочистій церемонії підняття Державного Прапору України беруть участь:

Голова обласної державної адміністрації _____

Голова обласної ради _____

міський Голова _____

Народні депутати України, керівники обласної державної адміністрації та обласної ради років державної незалежності України, Герої України та почесні громадяни міста, релігійні організації, жіночі об'єднання, олімпійські чемпіони різних років, представники громадськості та талановита молодь.

Почесне право виносу Державного Прапора України надається обдарованій молоді.

Під супровід військового оркестру Державний Прапор України несуть діти переможці Міжнародних, Всеукраїнських фестивалів, конкурсів, олімпіад.

Ведучий зачитує список дітей, які несуть Прапор

Ведучий: Державний Прапор України несуть: _____

На визначеному місці діти передають Прапор України військовослужбовцям.

Під час передачі Прапора військовослужбовцям звучать барабанна дріб.

Хомчак Р. Б. (подає команду): «Урочисту церемонію підняття Державного Прапору України розпочати!»

Заступник командира гвардійського армійського корпусу (подає команду): «Рівняйсь! На Державний Прапор України – струнко!»

Військовий духовий оркестр грає зустрічний марш.

Винос Державного Прапора України. Шість військовослужбовців несуть розгорнутий Державний Прапор України, проходять маршем і зупиняються біля флагштоку. Військовослужбовці прикріплюють Державний Прапор України до стрічки флагштоку і піднімають його на визначену висоту. Після чого два військовослужбовці залишаються біля флагштоку, решта стройовим кроком залишають місце проведення заходу. Військовий оркестр виконує барабанний дріб.

Ведучий: До церемонії підняття Державного прапору України запрошуються – Голова обласної державної адміністрації _____, Голова обласної ради _____, міський Голова _____, командир гвардійського армійського корпусу – начальник гарнізону.

Керівники проходять до Державного Прапора України, опускаються на одне коліно, цілують краєчок Державного Прапора України (по черзі) та залишаються на визначених місцях.

10⁰⁰ – Військовослужбовці піднімають Державний Прапор України.

У виконанні військового оркестру звучить Державний Гімн України.

Військові салютують Державному Прапору України.

Після виконання Державного Гімну України діти запускають в небо сині та жовті кульки.

Після підняття Державного Прапору України, керівники проходять до мікрофонів (ліворуч від флагштоків)

Ведучий: До привітального слова запрошується Голова обласної державної адміністрації.

Вітальне слово

Ведучий: До привітального слова запрошується Голова обласної ради.

Вітальне слово

Ведучий: До привітального слова запрошується міський Голова.

Вітальне слово

Ведучий: Шановні співвітчизники, уже доброю традицією стало напередодні Дня Незалежності України та в свята Державного Прапора України, молодим громадянам нашої Батьківщини вручати паспорти. Юні мешканці області вперше отримують документ, який засвідчує особистість і належність до громадянства Держави. Паспорти громадянам України, яким виповнилось 16 років 23 серпня 2013 року вручають: Голова обласної державної адміністрації, Голова обласної ради та міський Голова.

Паспорти громадянина України у День Державного Прапора України отримують: (список додається).

Паспорти громадянам України вручають керівники області та міста (почергово).

Квіти, паспорти, годинники та почесні грамоти подають представники управління протокольних та масових заходів.

Ведучий: Дорогі молоді громадяни незалежної України та всі присутні! Вас вітає вокально-хореографічний ансамбль.

Звучить пісня «Я люблю мою країну».

Після виступу ансамблю заступник командира гвардійського армійського корпусу підходить до мікрофону та віддає команду на проходження військових підрозділів урочистим маршем. На вшанування Державного Прапора України урочистим стройовим маршем проходять підрозділи _____.

Завершує проходження військовий духовий оркестр, який у русі виконує марш та залишає майданчик біля будівлі облдержадміністрації

Ведучий: Дорогі друзі! Любіть свій народ, свою землю, яка є найкращою в світі. Любіть свою Україну, пишайтеся її символами.

Хай вітер наш стяг розвіває
У день нашого свята!
Бо шана для жовто-блакиті
В законах у славній Державі!

Ведучий: Урочисту церемонію підняття Державного Прапора України завершено! А зараз прийміть святкові вітання від творчої молоді області.

Хореографічна композиція «Вітаємо».

М. В. Прихожай, С. О. Кочегарова, «Гай, зелений гай».

Вокально-хореографічна композиція «Це моя Україна», виконує вокально-хореографічний ансамбль

Кітасва І.М., директор
Дніпропетровського обласного
методичного центру клубної роботи та
народної творчості

24 СЕРПНЯ – ДЕНЬ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

«БУДЕШ ЖИТИ, УКРАЇНО!»

Сценарій театралізованого концерту

У фойє районного Будинку культури розгорнута художня виставка народних умільців, дитячої художньої творчості. Експозиції художньої вишивки, макраме, вишивки бісером та люрексом, картини місцевих художників, гончарів. Фойє також прикрашено квітами та українськими рушниками.

Є куточок української світлиці, де все виготовлено руками місцевих майстрів. На вході до фойє гасло «Ласкаво просимо».

Завіса закрита. У глядацькій залі перед початком свята у запису звучать українські народні пісні та пісні про Україну. Звучать позивні свята – трансформована мелодія пісні Т. Петриненка «Україно».

Завіса відкривається. Сцена оформлена державною символікою та українськими рушниками. З правого боку розміщено екран.

Ведучі: Доброго дня, шановні друзі! 24 серпня 1991 року Верховна Рада України ухвалила рішення епохальної ваги – проголосила Акт незалежності української держави. Від того дня для нас розпочався новий відлік часу – часу виходу на шлях волі і розвитку, до яких ми прагнули віками.

На сцену виходять два юнаки і дві дівчини в українських костюмах. Юнаки та дівчата стають попарно.

1-й юнак: Тебе не вигадав Тарас,
Бо ти можлива і без нього
Та й Котляревський в перший раз
Не споряджав тебе в дорогу.

1-а дівчина: Ти наче вранішня зоря,
Гориш і сяєш споконвіку...
Не заснував тебе варяг:
У греки йшов по твоїх ріках.

2-й юнак: Тебе оспівував Баян –
Поет і воїн знаменитий
І, скільки світ твої поля
Дають можливість людству жити.

2-а дівчина: Политі кров'ю поколінь,
Вони спроможні все вродити –
Бійців одважних, ковалів,
Красунь жінок, високе жито...

1-й юнак: Тебе не вигадав ніхто.
З'явилась ти у День Творіння!
Благословив тебе Христос
На вічне щастя і гоніння!

1-а дівчина: Щодня благаю я Христа,
Аби не знала ти руїни..
Тебе не вигадав Тарас –
Завжди була Ти, Україно!...

На екрані демонструються архітектурні, історико-культурні пам'ятки та краєвиди українських міст і сіл. Звучить «Пісня про Україну» (сл. Л. Забайти, муз. Т.Лободи) у виконанні соліста районного Будинку культури.

Ведучі (звучить фонозапис гри бандури): В глибину століть сягає історія нашого народу. І чим більше минає часу, тим яскравішою стає вона. Пізнати історію рідного краю, рідної мови нам допомагає самотутня творчість нашого народу: барвисті коломийки, запальні танці, чарівний світ дум та казок, святкові обряди, мелодійні пісні, які ми, українці зберегли і які передаємо нашим нащадкам як безцінний скарб нашої духовності і культури.

На сцені самодіяльний народний фольклорно-етнографічний ансамбль та дитячі фольклорні колективи.

Фольклорна композиція.

Ведучі (звучить фонограмний запис бандури): Шлях до державної незалежності був довгим і тернистим. Минали роки, століття, кати намагались стерти українську пісню, українську мову, українську історію. У всі часи знаходились люди, що були ворогами української волі. Та не можна стерти людську пам'ять.

Світло на сцені поступово гасне. На сцену виходять два юнаки і дві дівчини з запаленими свічками (ліхтариками). У фонозапису звучить жіночий вокаліз.

1-й юнак: Яскравим світлом віра нам палала
І десять заповідей в душу нам дала
Та чорна сила храми зруйнувала
Так перша свічка, мов сльоза стекла.

Юнак загашує свічку і стає спиною до глядача.

1-а дівчина: Жорстокий меч кривавого терору,
Вбивав, ганьбив і голодом морив,
Колючим дротом оповив довкола
І другу свічку в морок опустив.

Дівчина загашує свічку і стає спиною до глядача.

2-й юнак: Зневірився народ в своїй духовній силі,
Покірній тільки лезові меча,
Що стер з очей стрілецької могили,
І третя згасла пам'яті свіча.

Юнак загашує свічку і стає спиною до глядача.

2-а дівчина: За правду й волю свічечка тремтіла
Слабенько жевріла, боровшись за життя
Душа у неї і кричала, і боліла,
І знов вона пішла у небуття.

Свічка загащується як і попередні.

Звучить фонограмний запис мелодії з урочистими, життєстверджуючими акордами. На сцені з'являється жінка-Пам'ять у білому довгому одязі з символічним «вогнем відродження».

Жінка-Пам'ять:

Неправда! Пам'ять знову відродилась,
Прийшла із остогидлого життя,
Щоб свічкою новою запалала
Душа, зірвавши пута забуття.
В молитвах всіх героїв пригадаю,
Живим у Бога буду щедрості просить.
Воскреснув дух, я всіх вас закликаю,
Людської пам'яті знов свічку запалить.

На екрані демонструються документальні кадри лютневих подій на Майдані, фото Героїв Небесної Сотні, кадри маршів миру і єднання, флеш-моби «Україна єдина».

Дівчата і юнаки підходять до жінки-Пам'яті і від її вогню запалюють свої свічки. В цей час по центру сцени розміщується вокальний колектив, виконується стрілецька пісня «Наша слава Україна».

Жінка-Пам'ять:

Коли життя знов набирає сили
У всі свята нехай свіча палає
Наш український рід і вся родина
героїв України пам'ятає!

Ведучі: Усіх героїв, які загинули за свободу і незалежність нашої держави давайте пом'янемо хвилиною мовчання

Удари метроному, хвилина мовчання.

1-й юнак: Рід наш український чесний, добрий, справедливий.

1-а дівчина: І нашому українському роду як і нашій Україні жити і процвітати у віках.

2-й юнак: Пречиста блакить ясніє у безмірній високості України і сяє як праведна душа народу.

2-а дівчина: Ні, немає на світі кращого неба, ніж небо України. Високе, мов наш дух, воно благословляє свою країну і береже у віках її світлу і чисту материнську любов.

Звучить пісня у виконанні соліста та естрадного ансамблю «Це – мій рідний край» (сл. В. Крищенко, муз. В. Куртяка).

На сцену з обох боків виходять наймолодші учасники концерту – діти дошкільного віку в вишиваних сорочках.

1-а дитина: Різні в світі є країни,
Різні люди є у світі,
Різні гори, полонини,
Різні трави, різні квіти.

2-а дитина: Є з усіх одна країна,
Найрідніша нам усім,
То – прекрасна Україна,
Нашого народу дім.

3-я дитина: Там шумлять степи безкраї,
Наче вміють говорити,
Там ясніше сонце сяє,
Там солодше пахнуть квіти.

4-а дитина: Різні в світі є країни,
Гарні є і є багаті,
Та найкраще в Україні,
Бо найкраще в рідній хаті.

На сцені самодіяльний дитячий танцювальний колектив районного Будинку культури з танцювальною композицією «Зичимо щастя».

По закінченні танцю колектив залишається на сцені.

Ведучі: Прихилюсь я до тебе уклінно,
Побажаю і щастя, й добра
Свято вірю: не вмере Україна,
Бо співочий народ не вмира.

У виконанні солістів-вокалістів, танцювального колективу та самодіяльної дитячої циркової студії – вокально-хореографічна композиція «Святкова Україні».

1-й юнак: І не буде нас доля цуратись
У Карпатських, Таврійських садах.

1-а дівчина: І не зможе ніхто відібрати
Те, що ти зберегла у віках.

2-й юнак: Доки пісня звучить солов'їна,
Щире слово в козацьких устах.

2-а дівчина: Будеш жити в віках, Україно
Будеш жити у наших серцях!

Солісти-вокалісти та всі учасники театралізованого концерту виконують Гімн України.

Катерина Іншина,
провідний методист Великописарівського
районного Будинку культури Сумської
області,
упорядник сценарію: **Наталія Зима,**
начальник організаційно-методичного відділу
клубної роботи Сумського обласного науково-
методичного центру культури і мистецтв

«ВИШИВАНКА ІДЕ ПО ЗЕМЛІ»

Сценарій свята Вишиванки

У невичерпній скарбниці духовної культури нашого народу значне місце належить вишивці, з якою пов'язана вся багатовікова історія українського народу, його творчі пошуки, радість, горе, перемоги і поразки, надії на майбутнє. Вона зазнала чималих змін у мотивах та барвах, однак при цьому не втратила оригінального українського стилю. В усі часи сорочка, вишита матір'ю, нагадувала про її любов, оберігала від зла, служила згадкою про рідну домівку.

Сьогодні вишиванка – це духовний символ українського народу, рідного краю, батьківської оселі, тепла материнських рук, зв'язків між поколіннями. Це – частинка України.

До вашої уваги – сценарій свята Вишиванки, який може стати складовою заходів щодо відзначення Дня незалежності України. Сподіваємося, що його проведення започаткує нову мистецьку традицію та додасть національного колориту вашому краю.

Тож одягніть вишиванку і відчуйте гордість за те, що ви – українці!

Перед проведенням заходу в засобах масової інформації, на сайті районної державної адміністрації розміщується реклама.

Свято розпочинається ходою, в якій беруть участь представники органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, трудових колективів підприємств, установ, організацій, члени місцевих осередків політичних партій, громадських організацій, учні навчальних закладів, делегації сільських рад, жителі та гості міста (селища), одягнені у вишиванки.

По запланованому маршруту учасники свята крокують під звуки духового оркестру. На початку колони молодь несе великі полотнища державного синьо-жовтого прапору, вишивані рушники з різних куточків району (при наявності – вишиту карту та вишитий рушник району). Прибувши на місце проведення свята (парк, стадіон тощо), учасники ходи розташовуються навколо імпровізованого сценічного майданчика (додаток 1), посеред якого встановлена триметрова лялька-мотанка – символ свята (додаток 2).

По периметру сценічного майданчика облаштоване містечко майстрів народної творчості «Моє село у вишиванках».

Звучать позивні (мелодія пісні «Два кольори», музика О. Білаша, слова Д.Павличка). На сценічний майданчик до мікрофонів виходять ведучі.

Ведуча: Я рідний край та мову солов'їну
У вишивку свою вплела, в нитки.
Я прославляю рідну Україну,
Яскраві вишиваючи квітки.

Ведучий: Дух народу в колір заплете,
Проросте і піснею, і цвітом.
А над світом, гляньте, а над світом –
Українська вишивка цвіте!

Танцювальний колектив виконує хореографічну композицію «Вишивала дівчина вишиванку» (див. <http://www.youtube.com/watch?v=vfCFnZF5esE>. Діана Глухова – Вишиванка) (додаток 3).

Ведучий: Шановне товариство! Ми вітаємо вас на святі Вишиванки, яка є для нас символом Батьківщини.

Вишиванка – це мамині руки, які оберігають від негараздів, це - усмішка батька, яка надає сили та наснаги. Адже той, хто пам'ятає минуле, має чимало шансів не помилитися в майбутньому.

Ведуча: Тож давайте вишивати, давайте носити вишиванки та оздоблені вишивкою речі, прикрашати свої оселі. Адже це красиво, це природно, це наше рідне мистецтво, наші традиції!

Ведучий: Запрошуємо на сцену почесних гостей свята: _____.

Ведуча: До слова запрошуємо мужнього, гарного чоловіка у сорочці-вишиванці – Голову районної державної адміністрації _____.

Ведучий: Українська вишивка, як і українська пісня, є знаковою для нашої традиційної культури. Без любові до народної пісні, без розуміння символіки вишивки не станеш справжнім українцем.

Ведуча: Вишиванка – унікальне явище. Упродовж тисячоліть у народній вишивці знаходили і знаходять відображення думки і настрої людини, краса природи, пологливий світ думок.

Ведучий: Тож сьогодні на нашому святі наймолодшому жителю селища _____ ми даруємо вишиванку як сподівання на щасливу долю, як оберіг, позначений візерунком нитки й голки.

Ведуча: Запрошуємо батьків новонародженого отримати подарунок.

Голова райдержадміністрації вручає вишиванку

Ведучий: Шийте, вишивайте сорочки дітям і собі, ходіть у вишиванках, бо це символічно, гарно, модно і стильно!

Ведуча: Програму нашого свята продовжує конкурс вишиванок. Запрошуємо почесних гостей та всіх бажаючих до участі у фешн-шоу «Цвіт вишиванки».

Почесні гості залишають сцену.

Виконується пісня Дмитра та Назарія Яремчуків «Вишиванка» (див.<http://www.musicmegabox.net/content/song/270/Vishivanka/>).

Проводиться конкурс вишиванок (додаток 4)

Ведучий: Сьогодні на нашому святі облаштоване містечко майстрів декоративно-ужиткового мистецтва «Мое село у вишиванках», на території якого кожна сільська рада має свій куточок, де проводяться майстер-класи з писанкарства, лозоплетіння, гончарства. Майстри демонструють не тільки власні вироби, а й інструменти, що допомагають їх створювати.

Тож поки шановне журі визначає переможців конкурсу, запрошуємо гостей та учасників свята до містечка.

Ведуча: Відвідавши його, ви дізнаєтесь, що носили і як прикрашали оселю українці сто років тому, познайомитесь із ковалями і відчуєте жар горна, спробуєте себе біля гончарного кола чи візьмете в руки пензлик, яким створюють свої мальовки петриківські майстри.

Звучить пісня Павла Доскоча «Вишиванка» (див. [http://plus-music.org/search/Вишиванка Павло Доскоч](http://plus-music.org/search/Вишиванка+Павло+Доскоч))

Відбувається перегляд та визначення кращих куточків народного мистецтва.

Лунають пісні про Україну, вишиванку у виконанні учасників аматорських колективів.

Ведучий: Запрошуємо на сцену вельмишановне журі для нагородження переможців конкурсу «Цвіт вишиванки» та кращого куточку містечка майстрів «Моє село у вишиванках».

Нагородження переможців

Ведуча: Одягнімо, друже, вишиванки –
Наш чарівний український стрій.
Не для когось, не для забаганки,
А для себе, вірний друже мій.
Одягнімо вишиванки, друже,
Хай побачить українців світ –
Молодих, відважних, дужих
У єднанні на сто тисяч літ.

Звучить фонограма пісні «Україна – Вишиванка», музика О. Харитонова, слова П.Маги (див. [http://plus-music.org/search/Україна – Вишиванка](http://plus-music.org/search/Україна+Вишиванка)).

У цей час розпочинається танцювальний вишиванковий флеш-моб «Українцем бути круто!» (див. відео – <http://fmob.kiev.ua/http://www.youtube.com/watch?v=9z2b9FTC0u8>).

Ведучий: Українці, пам'ятаймо:
Якою би не була в кожного з нас доля,
Як би не склалися обставини життя,
Яким би не було становище в Україні та у світі,
Яка пора року не була би за вікнами наших осель, –
Нас поважатимуть доти,
Доки ми поважатимемо самих себе,
Доки ми пам'ятатимемо про своє коріння
І шануватимемо наші традиції!

Звучить пісня «Злагода» (музика Г. Татарченка, слова В. Крищенка) (додаток 5)

Примітка

Флешмоб (також флеш моб і флеш-моб, англ. flash mob – «спалахуючий натовп», flash – спалах, mob – натовп) – заздалегідь спланована масова акція, у якій велика кількість людей раптово з'являється у визначеному місці і у визначений час. При цьому, як правило, учасники за сценарієм виконують визначені дії, а потім швидко расходятся.

Танцювальний флешмоб – під несподівано голосно увімкнену музику люди (мобери) починають синхронно танцювати; з часом їх стає все більше й більше, а під кінець акції танцює вся площа.

Мобери – люди, що беруть участь у флешмоб-акції, розміщуються в натовпі у костюмах, а потім по декілька осіб виходять у коло і починають танцювати; після закінчення танку знову повертаються на місце.

Примірне оформлення імпровізованої сцени



Ескіз ляльки-мотанки – символу свята



Відео <http://www.pisni.org.ua/songsvideo/2160818.html>

Відео <http://www.youtube.com/watch?v=vfCFnZF5esE> Діана Глухова

Пісні про вишиванку

<http://plus-music.org/search/Вишиванка> - Павло Доскоч

<http://plus-music.org/search/Вишиванка> - Ксенія Пеньковская

<http://plus-music.org/search/Вишиванка> - гурт «Невже»

<http://plus-music.org/search/Вишиванка> - Катя Бучинська, «Україна – вишиванка»

<http://plus-music.org/search/Вишиванка>, Вишиванка

<http://plus-music.org/search/Вишиванка> - Винничук Алінка

<http://www.youtube.com/watch?v=evHIQuk9ENQ&feature=endscreen&NR=1>

**Умови проведення фешн-шоу вишиванок
«Цвіт вишиванки»**

Конкурс проводиться за категоріями: «Молодша вікова категорія», «Середня вікова категорія», «Старша вікова категорія», «Сім'я у вишиванці» та «Приз глядацьких симпатій». У ньому беруть участь усі бажаючі без вікових обмежень.

Конкурс проходить у формі фешн-шоу (показу мод) не на манекенницях, а на реальних учасниках свята під фонограму пісні Наталії Май «Мамина сорочка» (див <http://www.pisni.org.ua/songsvideo/2160818.html>).

Основне завданням показу – продемонструвати різні варіанти того, як українська етнічна традиція вільно вписується в сучасний одяг.

Членами журі (оргкомітет) визначається краща вишиванка – автентична й сучасна (чоловіча – жіноча).

При оцінюванні автентики перевагу мають давні вишиванки з цікавою історією: чим старша вишиванка, тим вона цікавіша.

При визначенні переможців сучасної вишиванки оцінюється декілька видів:

- стародавні жіночі сорочки, відреставровані і перешиті відповідно до сучасних модних тенденцій крою – в поєднанні з сучасними спідницями або демократичними джинсами;
- одяг сучасного модного крою, пошитий з домотканого (витканого на ручному ткацькому верстаті) полотна;
- модернові чоловічі вишиванки, тобто сучасні сорочки (з кокетками, кишенями, вузькими проймами, манжетами на гудзиках тощо) з вишитими орнаментами як традиційними, так і новоствореними, відповідно до української традиції;
- вишиті жіночі пояси, як варіант внесення етнічного мотиву в сучасний одяг;
- дівочий одяг у стилістиці купальських обрядів;
- сучасні речі з українською етнічною вишивкою – футболки, теніски-поло, ремені, браслети, стрічки для волосся, чохли для мобільних телефонів, кисети тощо;
- свій власний стиль пошиття сучасного одягу в поєднанні з традицією української вишивки.

Учасники розповідають історію своєї вишиванки. При підведенні підсумків конкурсу членами журі враховуються результати громадського голосування.

Злагода**Музика Геннадія Татарченка, слова Вадима Крищенка**

Щасливі ті батьки і діти,
Яких мине гірка пора.
Ой, треба вміти, треба вміти
Ростити паростки добра.
Добро не родиться од злості –
І в цьому істина проста.
Нехай частіш до нас у гості
Приходить злагода свята.

Приспів: Несімо злагоду, як ту дитину –
У кожную хату і у родину.
Нам треба злагоди, а зла не треба –
Хай посміхнеться всім земля і небо.
Несімо злагоду, як Божу милість, –
І завжди будемо в добрі та силі.
Нам треба злагоди, а зла не треба,
Хай посміхнеться всім земля і небо.

Ми натерпілися багато
Від різних непорозумінь.
Нехай братерства світле свято
Не закриває чорна тінь.
Болюча темна ворожнечо,
У нашу душу не приходь.
«Кладімо злагоду на плечі», –
Заповідає нам Господь.

Приспів.

*Романова А. В., заступник директора
Кіровоградського обласного
Центру народної творчості*

«ВІНОК УКРАЇНИ СПЛІТАЮ З ТАЛАНТІВ РІДНОГО КРАЮ»

Сценарій мистецької вітальні до річниці державної незалежності України

ПРОЛОГ

Лунають фанфари

Голос (за сценою):

В промінні сонця народився день,
Коли усе омріяне збулося.
Всі квіти світу, ніжність вся пісень
Вплелися у вітальне стоголося.
Хай мудрість буде в юності літах,
Хай квітне твоя мова солов'їна!
З Днем незалежності, велична і свята!
Із Днем народження, моя країно!

«Моя Україно»

Лунає мелодія «Подольночка», відкривається завіса, на сцені сидять дівчата, які плетуть вінок.

Дівчина: Україна – квітка ніжно розквітає,
В її справах є вже певний зріст.
Пелюстки ця квітка ніжно розправляє,
У здобуттях її вагомий зміст.

Дівчина: Україна – квітка, пелюсточки грають,
Тягнуться до сонця і висот.
У вінок мистецький нині поєднає
В зореносній квітці з піснею – народ.

На сцені з'являються дівчата і хлопці з стрічками у руках

Хлопець (бере у руки вінок):

Ой, у лузі із квіток
Кольоровий є вінок.
У долину, аж до річки,
Простяглись барвисті стрічки.

Дівчина: Ось червона, перша стрічка, –
Колір стиглої суниці. *(пов'язує стрічку на вінок)*

Хлопець: Друга – наче мандарини,
Що оранжеві в них спини. *(пов'язує стрічку на вінок)*

Дівчина: Третя – жовта, наче сонце
зазирає у віконце. *(пов'язує стрічку на вінок)*

Хлопець: А четверта – то зелена,
Як листок берізки, клена. *(пов'язує стрічку на вінок)*

- Дівчина:** П'ять – блакитна, барвінкова,
Наче квіточка святкова. *(пов'язує стрічку на вінок)*
- Хлопець:** Шоста – синя, як ті сливи,
Що дощі вмивали й зливи. *(пов'язує стрічку на вінок)*
- Дівчина:** Сьома – вкрили ліс та балки
фіолетові фіалки. *(пов'язує стрічку на вінок)*
- Хлопець** *(піднімаючи вінок):*
Із семи стрічок веселих
утворилася веселка.
- Дівчина:** Наш вінок, мов Україна,
Гарна, мила і єдина.
- Хлопець:** Країно моя – Україно,
Ще пращурів пам'ять жива,
Знайома тут кожна стежина,
І сонце мене зігрива.
- Дівчина:** Хай пісня твоя, Україно,
Злітає, як птах у блакить,
А мова твоя солов'їна
У кожній оселі звучить.
- Хлопець:** Піду у садочок вишневий,
Послухаю спів солов'я,
Там ранок зустріну рожевий,
Тобі я вклонюся, земля.

Хлопці і дівчата низько вклоняються і, залишивши вінок, йдуть зі сцени; на сцені з'являються ведучі.

Ведучий: Доброго дня, шановні друзі!

Ведуча: Доброго дня, шановні запрошені і гості, всі, хто завітав до нашої мистецької вітальні «Вінок Україні сплітаю з талантів рідного краю».

Ведучий: Шепоче замріяний ліс слова кохання річці синьоокій, день стоїть у шелестах золота, у вибухах блакиті, в потоках музики і квітів. Обнялися голубе небо і зелені голови співучих ялин. Ніжиться під серпневим сонцем наша Україна.

Ведуча: Україна – самостійна і незалежна держава. ____ роки виповнюється від дня її народження.

Ведучий: Україна – це край краси, радості, розкішний вінок з рути й барвінку, над якими сяють ясні зорі.

Ведучий: Україна – це невмирущий голос великого Кобзаря Тараса Шевченка.

Ведуча: Ти слухав Кобзаря? Ти чув його вогонь,
Що заревом іскрився із-під струн?
Горіла, мов зоря, і сяjala, як жар,
Висока пісня кобзаревих дум.
Дзвенить вона і досі у серцях,
Відлунюється в співі журавлів –
Великим Кобзарем оспівана в віках
Чарівна сила рідної землі.

Т.Г. Шевченко, уривок з поеми «Іван Підкова»

Ведучий: Україно моя – мій щасливий барвінковий краю,
В солов'їних гаях, в жайворонковій пісні в полях,
Рідна земле моя, я ріднішої в світі не знаю,
Україно – ти пісне моя!

Ведуча: Україна – це милозвучна рідна мова, вишитий рушник, розкрилистий танець і задушевна лірична пісня.

«Доля»

Ведучий: Ми щасливий народ і щасливими будем до віку,
Україна, як мати, на цілому світі одна
Україно моя, ти перлина віків споконвіку.
Україно – ти пісне моя!

«Це моя земля»

Ведучий: Усюди є небо, і зорі скрізь сяють,
І квіти усюди ростуть..
Та тільки одну батьківщину
Ми маєм... її Україною звать.

Ведуча: На білому світі є різні країни,
Де ріки, ліси і лани..
Та тільки одна на землі Україна,
А ми – її доньки й сини.

«Ми – діти України».

«Дощик»

Ведуча: Ой, заграйте музики,
В мене – гарні черевики.
Ще й веселу вдачу маю,
Я танцюю, і співаю.

«Черевики»

Ведучий: Від старого і малого –
Всі ми любим щедрий сміх,
З потворного й смішного
Посміятися не гріх.
Добрий сміх не б'є, не мучить,

Він на світі жити учить,
Тим і бажаний для всіх
Шанувальників своїх.

Ведуча: Гумор, прекрасний український гумор, який живив наш народ, став його невід'ємною частиною. Пригадаймо чудову гумореску нашого земляка Миколи Шкурпели у виконанні _____.

Гумор

Ведучий: Мій рідний краю, Україно,
Про новий день твій вічний спів.
Дзвени піснями солов'їно
У сонячнім вінку садів.

«І тільки спить».
«Соловейко».
«За лісами, за горами».

Ведуча: Сміх людський – чудесна штука.
Він – мистецтво і наука.
Він – в житті і для життя,
Є основою буття.

Гумор

Ведучий: Ніч українська – небачене диво,
Вишнями зорі у небі висять.
Яблуна в квітах, мов горлиця сива,
Чути, як листя в саду шелестять.

Ведуча: Верби над ставом стоять ледь помітні,
В купу зібрались неначе вони.
Зорі водою пливуть блідо-мідні,
Прямо в далекі юнацькі сни.

«Духмяна ніч»

Ведучий: У кожної людини є свій пісенник. Він великий або маленький, але завжди щирий. Це пісенник серця. Його не записано на папір, його не носять в кишені, не кладуть на полицю.

Ведуча: Пісенник серця зберігається в пам'яті, тому, що містить пісні про найдорожчу людину, про матір. Є багато пісень, які створили поети і композитори про матір.

Ведучий: На Україні був звичай, що передавався із покоління в покоління, а в деяких родинах, селах залишився і на сьогодні – передавати в спадок вишиті сорочки, різні прикраси, полотно, в якому хрестили дитину.

Ведуча: А ще було повір'я, що сорочка вишита матір'ю та подарована на добро, на хороше життя, буде оберігати людину. Тому дівчата сорочку вишивали і дарували не будь-кому, а дорогій близькій людині: чоловікові, братові, сину чи доньці.

«Мамина сорочка»

Ведучий: Від матері тепло й добро,
Яке у спадок всім передається.
Традицій, звичаїв краса ясна,
На Україні здавна так ведеться.

Ведуча: Щедре і багате українське літо. Щедре і багате воно не тільки красунею-природою і добрими врожайми, але й кольоровими святами.

Ведучий: Одним із найяскравіших, найбуяліших літніх свят наших предків є Івана Купала. Це свято молоді, свято сонця, свято землі, свято води і вогню, свято завбачення кращої долі, свято духів давнього роду нашого.

«Купальська»

Ведучий: Звичаї і традиції, народне мистецтво, які передавалися з покоління в покоління, століттями завжди були і є ґрунтом для спілкування людей, джерелом пізнання історії, культури, звідти ідуть витoki творчості. Традиційні пісня і танок, легенда і казка, малюнок і художнє ремесло стали основою сучасного народного мистецтва, пов'язаного з виготовленням речей, практично необхідних, зручних у користуванні й ошатних за формою та оздобленням.

Ведуча: В нашому центрі стало вже доброю традицією збирати до дружнього кола не лише читців і музикантів, співаків і танцюристів, а й майстрів декоративно-ужиткового мистецтва. Саме тому справжньою окрасою нашої вітальні є експозиція обласної виставки «Творчий розмай».

Ведучий: Зараз – особливий час. Ми звертаємося до джерел народної творчості, до народних традицій. І як радісно усвідомлювати, що вони сьогодні оновлюються, оживають, і, мабуть, чим більше ми будемо їх знати, тим життя наше буде радіснішим, духовно багатшим.

Ведуча: Тому, ми запрошуємо до слова чарівних жінок: _____.

Виступи

Ведучий: Немов цілющою водою,
Що повниться по самі вінця,
Душа наповнена тобою –
О, вічна творчості кринице.

Ведуча: Прийди до неї і напийся
Тієї чистої любові,
І почуттям своїм відкрийся,
Піди назустріч своїй долі.

«Пристрасть»

Ведучий: За збереження і розвиток традиційного народного мистецтва, активну участь у обласній виставці робіт майстрів образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва краю, присвяченій ____ - й річниці незалежності України «Мистецький розмай» дипломом нагороджуються _____.

Нагородження учасників обласної виставки

Ведуча: Нехай слова і пісня милозвучна,
Для вас лунають знов і знов,
Хай будуть в серці нерозлучні
Добро, Надія, Віра і Любов!

Ведучий: Хай вам сміється доля журавлина,
Поля розлогі колосом цвітуть,
Верба й червоні кетяги калини
Щасливу вашу осявають путь.

«Верба».
«Але ж я тебе любила»

Ведучий: Пречиста блакить ясніє у безмірній високості України, як праведна душа народу. Веселковою барвою розлилася вона в небесах віковичним знаменом, на якому палає золото сонця, мов святий німб.

Ведуча: Ні, немає на світі кращого неба, ніж небо України. Високе, мов наш дух, воно благословляє свою Україну, береже у віках її материнську любов, тому його ніколи не відділити від рідної матінки-Землі.

Ведучий: З національним святом українського народу –
Днем незалежності – ми щиро вас вітаємо!
Благополуччя, щастя, радості, натхнення,
Добра, здоров'я й злагоди бажаємо.
Нехай це свято вам насади додає,
В майбутнє краще доля стежку прокладе.

Ведучий: Подивімося на своє небо і думкою, як у цій чудовій-пречудовій пісні, полиньмо аж до сонця і зірок, і гляньмо на трепетну Землю, і тоді відкриється нам на зелено-голубому обличчі планети край, що нагадує собою серце, Україна!

На сцену виходять всі учасники концерту, лунає фінальна пісня «Я люблю Україну».

Кмітевич М. М., завідувач сектором
культурно-дозвілєвої діяльності
Одеського обласного центру української
культури

«З ЛЮБОВ'Ю ВІЧНОЮ ДО ТЕБЕ, УКРАЇНО!»

Сценарій театралізованого свята, присвяченого річниці державної незалежності України

Дата проведення – 24 серпня,
Початок – 10⁰⁰,
Місце проведення – площа
біля пам'ятника Т. Шевченка.

Позивні свята

Ведуча: Земля, Вітчизна, радість і любов...
Усе злилося в серці воедино
І ми тобі вклоняємося знов,
Повік благословенна, Україно!

*Без оголошення «Молитва за Україну», виконує ансамбль автентичного співу.
На фонограмі «Гопак»*

Ведуча: Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай,
Чи на світі є країна
Ще миліша за наш край?

Без оголошення зразковий ансамбль танцю виконує «Гопак».

Ведуча: І в щасливій, й в злій годині ми для неї живемо
На Вкраїні й для Вкраїни
Будем жити, будем жити...
Слава Україні!

Ведуча: Зі словами вітання до Вас, шановні добродії, звертається міський голова.

*Міський голова у своєму виступі пропонує покласти квіти до пам'ятника
Т.Шевченка. Звучить музичний супровід (бандура).*

Ведуча (на тлі музичного супроводу):
Найкращий сину України,
Тарасе, батьку дорогий,
Про тебе слава світом лине,
Про тебе знає світ цілий.

Повік живуть твої слова,
Що кличуть нас у бій,
За нашу волю і права,
За вільний устрій свій.

Тепер ми – сильні і бадьорі,
Бо не опущені – самі
Хоч ти пішов від нас між зорі,

Твій дух між нами – по всі дні.
Тому складаємо в цей день
Тарасові поклін.
Слова його пісень
Для нас – свободи дзвін.

*Без оголошення Гулак-Артемівський, хор з опери «Запорожець за Дунаєм»,
«Блаженний день, блаженний час» – виконує народний аматорський хор ветеранів.
«Козацька похідна» – виконує народний аматорський хор ветеранів.
Фрагмент театралізованої композиції.
Ансамбль.*

Ведуча: Я – країна Україна,
З козацького роду,
Мати вільних українців – древнього народу,
Тут мої міста і села від Дону до Сяну,
Над Дніпром моя столиця, діамантом сяє.
Мої гори, моє море, моє небо чисте
Тут мій прапор синьо-жовтий,
Тризуб золотистий. (*позивні козацького маршу*)

«Україна»

Ведуча: Озовіться струни золотії,
Озовіться дивом у серпанок,
Відгукнись відлуння в далечінь,
Ніжна пісня в теплий синій ранок.

*Музична школа – тріо викладачів (ансамбль народних інструментів).
«Рушничок» – вокально-танцювальна група.*

Ведуча: У всіх людей одна святиня.
Куди не глянь, де не спитай,
Рідніше їм своя пустиня,
Аніж земний в пустелі рай.
Нема без кореня рослини,
А нас, людей, без Батьківщини.

«Заспівай, родино»

Ведуча: Коли зміцніють крила, щоб літати,
Не забувай про рідних маму й тата.
Та встигни добре слово їм сказати,
Допоки ти живеш у рідній хаті.

*Музична школа – «Виший мені, мамо, сорочку».
«Чепурненька» – виконує зразковий ансамбль танцю.
«Ніби вчора, рідна мамо» – В. Петренко.
«Чорнобривці»*

Ведуча: Заграймо, друзі, враз,
Україні нашій нені,

Щоб почув Славута наш
І Карпат верхи зелені.
Щоб почув далекий світ
За безкраїми морями
Нашу пісню, наш привіт,
Україні нашій мамі.

*Духовий оркестр – «Українська мозаїка».
«Рахівчанка» – «Явір»*

Ведуча: Україно! Мій коханий краю,
Мати наша рідна і свята!
Небо чисте над тобою має,
Медом диха нива золота...

Ми з тобою завжди, Україно,
Ми з тобою разом повсякчас,
Поки б'ється в грудях серце вірне,
І допоки в душах жар не згас.

*Сл. І. Синиці «Україна, твоєхни солов'їно».
Сл. і муз. Стецюка «Ой у полі криниченька».
Обр. І. Бідака «Ой за лісочком»*

Ведуча: Все створює любов, що світу треба,
Владує всім, як саяво, досконала
Так, начебто в найвищих сферах неба
Вона своє князівство заснувала.

«Зачаруй»

Ведуча: Подивіться!
Небо незміряне, всипане зорями, –
Що то за Божа краса!
Перлами ясними он під тополями
Грає краплиста роса.

*«Ніч яка місячна».
«Тобі».*

*Тріо «Чому дівки не йдуть заміж».
«Явір».*

*«Чар-зілля зелене».
«Ти ж мене підманула».*

Вірш В. Сосюри «О, мова моя».

*«Чом я не хазяйка».
«Купальський віночок».*

Ведуча: Ой у саду-винограду черешні та вишні
То не вишні, то хлоп'ята українські пишні
Ой в садочку, на горбочку розквітають рожі,
То не рожі, то дівчатка українські гожі.

*«Велофігуристи» – виконують учасники циркової студії.
«Дріботушки».*

Пісня «Солов'їна».

ФІНАЛ

В. Дуковський «Україна».

Ведуча: Живи, Україно, живи для краси,
І сили, і слави, і волі,
Шуми, Україно, як рідні ліси
Як вітер в широкому полі,
Довіку тебе не скують ланцюги
І руки не скрутять ворожі,
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках насторожі.
Стоять, присягають тобі на шаблях,
І живи, і вмерти з тобою,
І рідні знамена в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою.

Гімн України.

Ведуча (*на тлі української мелодії*): Шановні добродії! На завершення, дозвольте побажати усім Вам справжньої любові до нашого рідного краю, до України. Хочу, щоб усі ми вірили в щасливе майбутнє нашої держави! Ще раз вітаємо усіх із Днем державної незалежності України!

Олена Петрівська,
автор ідеї, режисер-постановник свята

«З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ»

Сценарій святкування Дня державної незалежності України

Святково прибрана сцена. На стадіоні розміщені курені зі зразками народної творчості, стравами традиційної української кухні від сільських рад району. Звучать позивні свята. До сцени рухаються колони учасників свята. Диктор оголошує делегації, які підходять до сцени. На чолі колони дівчата в українських костюмах, несуть на рушниках хліб.

У запису звучить пісня Т. Петриненка «Україно».
На сцену виходять читці.

Читець І: З доріг, шляхів, стежок і манівців
З тих бездоріж, що мічені тернами,
Скликає мати дочок і синів
Всіх до блакитно-золотої брами.

Читець ІІ: Історії розбурхані вітри
Змітають все суєтне й випадкове.
Підносять урочисто прапори –
Святі знамена вірності й любові.

Читець ІІІ: Бо ми тепер держава – не народ
На цій землі основа, не придаток.
І всупереч прогнозам всіх заброд
Майбутнє з нами! Ми його початок!

Ведуча: Благослови на землю і на воду,
Благослови на рід на цій землі,
Благослови життя мого народу.
Зерно, що возвеличується в хліб.
Благослови усіх на чисту душу,
Благослови на стежку край воріт,
Благослови на те, що мусим
Зробити ми,
Прийшовши на цей світ.
Благослови вселенську світлу хату.
Дитинко у колисочці – живи!
На мир благослови нас,
Доле – мати,
Благослови!

«Молитва за Україну». Виконують хорові колективи РБК.

Ведуча: Сьогодні найвеличніше і без перебільшення, найзначніше свято українства – День Незалежності України.

Того історичного дня, 24 серпня 1991 року, Україна стала самостійною, стала творцем своєї долі, нам повернуто горде ім'я – українець.

Дозвольте урочистості з нагоди ____ річниці Незалежності України оголосити відкритими.

Звучить гімн України

І ЧАСТИНА

Композиція «Велична Україна».

Ведуча запрошує на сцену до вітального слова керівників району, громадських організацій, представників влади.

Виступи.

Ведуча: Україна – мати, що всім багата,
Колиска наша назавжди.
Вона і мудрість наша і освята,
Від неї хліб і цвіт і всі плоди.

Прийміть запашний хліб,
Як частинку рідної землі,
Як світлий промінчик сонця,
Як чебрецевий запах батьківської хати.

Дівчата в українських костюмах підносять на рушниках хліб

Ведуча: В усі часи найціннішим скарбом будь-якої країни були і є люди. Саме людина прославляє своїми справами свою професію, своє місто, державу.

Україна завжди славилася працьовитими, талановитими, яскравими особистостями. І сьогодні у день народження нашої держави ми вітаємо і вшановуємо наших краян, які знайшли шлях до успіху, які виявляють професійність, мудрість, винахідливість, творчість, державницький підхід до справи.

Церемонія нагородження

Для проведення церемонії нагородження в номінаціях «БІЗНЕС», «СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО» запрошуються ...

Нагородження та відзначення.

Пісня «Є в тебе все»

Ведуча: Для проведення церемонії нагородження в номінаціях: «КУЛЬТУРА», «ОСВІТА», «МЕДИЦИНА», «СОЦІАЛЬНА СФЕРА», «СПОРТ» запрошується ...

Танець «Гуцулка»

Ведуча: Україна – мальовнича земля,
Україна – родючі поля,
Україна – Богом дана для нас,
Вона берегиня завжди повсякчас.

Україна насущного хліба щедриця,
Ароматного меду криниця,
Україна це – кожна наша родина
Зігріта з любов'ю доньки і сина.

У нашому районі завершилися жнива, гарні та щедрі врожаї зібрали наші хлібороби. Тож низько вклоняємося їм за їх жертвовну працю, за хліб на столі, а буде хліб – буде пісня.

Вокальна композиція «Паляниця»

Ведуча: Що можемо у Бога попросити?
Державі – мужності у цей нелегкий час,
Собі – надію, віру не згасити,
Здоров'я щоб було у вас і в нас,
І щоб сміялись діти!..

Пісня «Я люблю Україну свою»

Ведуча: Що треба для щастя й усмішки дитини?
Щоб сонце ласкаве нас гріло щодня.
Оселя затишна і чуйна родина,
Мамина пісня щоб завжди жила.

Щоб небо не плакало з горя важкого,
Земля не здригалась від туги й жалю.
Бажаєм всім щастя простого й земного,
В добрі хочем бачить Вкраїну свою.

Пісня «Журавлина доля»

II ЧАСТИНА

Ведуча: Ми зібралися великою родиною, для відзначення ____ річниці Дня державної незалежності України.

Сьогодні делегації від кожної сільської ради району представляють куточок своєї рідної землі у вишиванках, рушниках, зразках народної творчості, стравах традиційної української кухні, у пісні, в слові, танці. З цього складається наша велика ненька – Україна.

Хай лине вітер крізь лани і гори,
Хай принесе наші палкі слова,
Прийміть наш спів, сердечні побажання,
Прийміть уклін для щастя і добра.

Вітайте на нашій сцені голів _____ сільських рад.

Вітання сільських голів

Музика М. Свидюка, слова М. Бойко - «Моя Україна». Виконує вокальний ансамбль Будинку культури

Ведуча: Українське село вабить до себе дивовижною красою садків, тишиною лугів, ошатними будинками, та головним життєдайним джерелом є люди які пишуть його історію, невтомно працюють, будують, орять землю, сіють пшениці, народжують дітей.

Вітайте голів _____ сільських рад.

«Поліська полька». Виконує танцювальний колектив школи мистецтв.

Ведуча: Моє рідне село! Моя добра мала Батьківщино!
Прощітання тобі побажаю я знову і знов.

Хай щаслива зоря, земляки мої, вас не покине
Нехай з вами завжди буде віра надія й любов!
Свої щирі вітання дарують вам голови _____ сільських рад.

Українська народна пісня «Ой на ставу на ставочку». Виконує вокальний ансамбль.

Ведуча: Уклінно сьогодні я вам побажаю
Селянського щастя не втратити суть,
Хорошої пісні, рясного врожаю,
Лелеки побільше хай діток несуть!
Зустрічайте на нашому святі голів _____ сільських рад.

Танець «Їхали козаки». Виконує танцювальний колектив

Ведуча: З чого починається село? З дороги, над якою схилилися верби, з домівок,
що усміхаються віконцями, з працюючих і гарних людей.
Вітайте на нашій сцені голів _____ сільських рад.

Пісня «Українська земляця». Виконує вокальний ансамбль

Ведуча: Хай всміхається доля журавлина,
Поля розлогі колосом цвітуть,
Червоні ягоди калини
Дарують вам щасливу путь.
Ласкаво запрошуємо на сцену голів _____ сільських рад.

Гумор Павла Глазового. Читає _____

Ведуча: Українське село – наша пісня народна,
То лунає повсюди, то в серці болить
І хоч інші слова, інша музика модна,
Пісня в небо летить, якщо хліб уродив.
Учасників свята вітають голови _____ сільських рад

Ведуча: Буває часом сліпну від краси,
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво.
Оці степи, це небо, ці ліси –
Усе так гарно, чисто, незрадливо

Усе як є: дороги, явори,
Усе моє – все зветься Україна.
Така краса – висока і нетлінна.
Що хоч спинись і з Богом говори.

Пісня «Чом, чом, земле моя». Виконує вокальне тріо.

Ведуча: У рідному краї і серце співає,
Лелеки здалека нам весну несуть.
У рідному краї і небо безкрає
Потоки, потоки мов струни течуть.
Тут кожна травинка і кожна билинка,
Вигойдує мрії на теплих вітрах.

Під вікнами мальви, в саду материнка.
Оспівані щедро в піснях.
А зараз запрошуємо на сцену голів _____ сільських рад.

Слова і музика Нелі Коцук – «Моє село». Виконує вокальний ансамбль

Ведуча: Україно моя
Мій щасливий барвінковий краю,
В солов'їних гаях,
В жайворонковій пісні в полях,
Рідна земле моя,
Я ріднішої в світі не знаю,
Україно – ти пісне моя.

А ми продовжуємо приймати вітання. Зустрічайте, сільські голови ... сільських рад.

Українська народна пісня « На камені ноги мила». Виконує вокальний ансамбль.

Ведуча: Рідне наше село. Звідки витоки нашої любові до нього? Із батьківського дому, з першої стежини, рідної школи, з того широкого поля на якому колосяться золотаві жита і пшениці. Село – наше коріння і доля.

Учасників свята вітають голови _____ сільських рад.

Музика А. Андрухова, слова О. Богачука – «Моя родина Україна». Виконує народний ансамбль пісні.

Ведуча: Ще раз вітаю усіх вас зі святом. І будьмо впевнені, наша Україна буде вільна, багата і щаслива, коли будемо єдині в своїх помислах і діях. Тож радіймо тій єдності, яку маємо, тому спільному прозрінню.

Радіймо творенню незалежної української держави.

Алла Комар,
художній керівник Радивилівського
районного Будинку культури
Рівненської області

«КВІТУЙ, ЧЕРКАЩИНО МОЯ, В ВІНКУ БАРВИСТИМ УКРАЇНИ!»

*Сценарій святкового концерту, присвяченого річниці
державної незалежності України*

ПРОЛОГ «Розквітай, Черкаський край!»

Працюють портальні екрани – тематичні кадри.

На сцені ведучі (на фоні солов'їного співу).

Ведучий 1: Україно моя! Рідна мати моя!
Я питаю себе: хто ти є?

Ведучий 2: Я питаю про те навесні солов'я.
Я запитую серце своє.
Мені каже Дніпро: «Україна – то я!»,
І Карпати високі здаля
Все шепочуть: «У горах, тут ненька твоя –
Невмируща Вкраїнська земля!».

Ведучий 1: І з-під ґрунту Донбас
Подає громом глас:
«Тут прадавні батьківські степи!».
По-дідівські зітхнуть чигиринські дуби:
«Не забудьте ж, нащадки, і нас!».

Ведучий 2: Слобожанські вітри й кримських зір далина –
Україна в нас, друзі, одна!
Незалежна, свята –
Люба в будні й свята –
Калинова моя сторона!

Ведучий 1: Тож вітання приймай,
Дорогий, рідний край!
З святом волі й державних звитяг!
Хай міцніше твір рід
Й слава лине у світ,
Міцно й гордо здійсмається стяг!

Ведучий 2: І в квітучім, барвистім вкраїнським вінку
Процвітай, наш Шевченківський краю!
Колосися житами в блакитнім розмаю,
І співай свою пісню щасливу, дзвінку!

На останніх словах завіса відкривається.

Працюють три екрани – центральний на заднику і портальний.

На центральному – тематичні кадри, на портальних об'явки, заставки і крупні плани з відеокамери, яка працює в залі.

На сцені хор виконує вокально-хореографічну композицію «Розквітай, Черкаський край!».

Диктор: Вас вітає хор. Художній керівник та головний диригент _____.
З нагоди свята – творчий подарунок хору – прем'єра пісні! Леонід Карпенко
«Обіймись, Україно!». Соліст _____.

Хор виконує пісню.

Диктор: З прадавніх вибухлих віків
Бере початок рід наш славний.
Мій пращур був з тих козаків,
Що знали й турки, і шляхтяни!..
То ж від прадіда і отця
Із роду в рід жива й священна
Козацька волелюбність ця –
Й передається дітям в генах!

На сцені вокально-хореографічна композиція «Слава Чигиринського козацтва» у виконанні хору

Диктор: Земля черкаська, краю мій вишневий,
Гартований в тугих вітрах століть!
Святими ратниками-янголами з неба
Слідкують за тобою прадід й дід –
Чи бережеш ти гідність, волелюбство
У гожий час, у пору лихоліть.
Жить без землі і волі – самогубство,
Як і без правди й пісні – не прожить!

На сцені капела бандуристів. Художній керівник _____.

Капела виконує українські народні пісні в обробці В. Желудова - «Сивий коню» та «Як діждемо літа»

Диктор (на фоні мелодії пісні «Два кольори»):

Вічна пісня барв і кольорів.
Неповторна музика натхнення!
Шепіт трав і шелест яворів,
І дзвінки турботи сьогодення.
Хрестиком покладено в рядки.
Поспліталось, блиснуло веселкою
Ніжність материнської руки,
Пісні ще весільної, веселої.
Дух народу в колір заплете.
Проросте і піснею, і цвітом.
А над світом, гляньте, а над світом
Українська вишивка цвіте!

На сцені _____ та рушники всіх районів області!

Виконується «Пісня про рушник» П. Майбороди на вірші А. Малишка.

Через зал на сцену двома струмками стікаються дівчата з рушниками, вишитими майстринями області, виконують хореографічний антураж.

Диктор (на тлі вступу пісні):

З тобою завжди буду, рідний краю!
У дні гарячі засіву і жнив:
Хай усміхнеться світу щедрість нив!
Тебе люблю, про тебе я співаю!

В житті весь вік завдячую тобі
І повінь сил я чую у собі.
Про тебе мрію, мислю повсякчас!
Багато є земель на світі в нас,
Але з тобою, рідна, не зрівнятихся!
Тобі одній – пісні мої на радість!

Вас вітають лауреати всеукраїнських конкурсів і фестивалів _____.

*Виконують: муз. О. Білаша, сл. Д. Павличка - «Дзвенить у зорях небо чисте»,
українська народна пісня «Гандзя»*

Диктор: На сцені солісти народного аматорського театру танцю _____.

Танець «Жайвір»

Ведуча: Забракне сили у дорозі
Лечу в село я, ніби птах.
Воно у радості й тривозі
Приносить сонце на плечах.
Тут мій початок і вершина.
В покосах пахне конюшина.
Моє село цвіте садами,
Той цвіт п'янить, нуртує кров!
Якими фарбами-тонами,
Якої музики словами
До нього змалювать любов?!

На сцені камерний оркестр обласної філармонії. Художній керівник та диригент –...
Дезадор Задор, музична картинка «У селі».

Виконується музичний твір

Диктор: Вас вітає тріо обласної філармонії у складі _____.

Сонечку верба раділа
Із землею гомоніла.
Шепіт листячка чарує.
Затишок верба дарує.
Я до неї пригорнулась –
Верба мені відгукнулась...

Тріо виконує українські народні пісні «Ой, вербиченька» та «Легінь»

Диктор: Кохану, жінку, матір на Вкраїні
Од віку звать іменням – Берегиня!
Уквітчують стрічками і вінками,
Вклоняються найкращими піснями.
Благословенна ж будь в віках

Диктор: Радіймо, люди, волі, сонцю й миру!
Гопак вогненний, всіх нас звеселяй!
З днем незалежності, Соборна Україно!
Мій милий, рідний і щасливий край!

*На сцені народний хор виконує «Гопак».
На другому поклоні вступає фонограма пісні «Вітальна».
Артисти хору займають фінальну мізансцену.
На мікрофони виходять ведучі.*

Ведуча: Не прожить нам без пісень, панове!
Кажуть в пісні вища правда є.
Заспіваєш – різнокольоровим
Світ із чорно-білого стає!

Ведучий: Не чекай на зірку благовісну.
Поділися щирістю й теплом,
І якщо Бог дав красу і пісню.
Тож співаймо, друзі, всі разом!

*_____ виконують «Вітальну».
Сцена заповнюється всіма учасниками концерту.
По завершенню пісні ведучі.*

Ведучий 1: Корзина квітів від голови Черкаської обласної адміністрації всім учасникам концерту!

*Двоє козаків з балетної групи хору виносить корзину квітів на авансцену.
Звучить фонограма «Маршу на теми українських пісень» Б. Сапелюка.*

Ведучий 2: Ще раз вітаємо вас зі святом Незалежності України!

Ведучий 1: Чудових вам свят! Будьте щасливі, здорові й багаті!

*Завіса.
Фонограма наростає і звучить до повного виходу глядачів із зали.*

*Алла Данилюк,
заслужений працівник культури України,
м. Черкаси*

«НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ – СЛАВА НИНІ І ВОВІК!»

Сценарій тематичного вечора, присвяченого річниці державної незалежності України

У фойє – виставка народних умільців – вишиті рушники, роботи місцевих художників, вишиванки, різьба по дереву. По центрі у фойє композиція – хліб-сіль на вишитій скатертині, по боках калина прикрашена колосками та польовими квітами.

Сцена святково оформлена.

На сцені елементи Державної символіки України: Герб та Прапор.

На авансцені по боках вишиті рушники, букети – соняшників, пшениця і маки, волошки і чорнобривці.

Завіса закрита.

Звучать позивні. Ведучі перед завісою на авансцені.

Ведучий І: Якщо ти українець від роду,
То й Вкраїну свою бережи!
Не зрікайся свого народу!
Не запродуй своєї душі!

Якщо предки твої – українці,
Українець і ти – цим гордись,
І якщо ти живеш на Вкраїні, –
Бережи український свій рід.

А якщо ти прибув на Вкраїну
І ніколи українцем не був,
То вивчай її мову єдину,
Хоч не знав ти її і не чув.

Бо годує земля України,
Сонце світить своїм і чужим.
Будьмо ж усі дружні й єдині,
Матір Вкраїну свою бережим!

Ведучий ІІ: Ми вітаємо Вас, країни, із святом нашої України-неьки з ____-ю річницею Незалежності. Вітаємо тебе,

Україно – наша ненька,
І правічна, й молоденька.
Це держава із держав,
Ти таку ще не стрічав!
Не здолали вороги.
Не скорили, не звели.
Україна – рідний край,
Ти її не забувай!
В ній співуче набуття,
Сила, воля, в ній – життя.
Це простори і поля,
Мудрість, святість – це Вкраїна
Наша рідна Україна.

Завіса відкривається

Танцювальний колектив виконує урочисто-вітальну композицію. На фінал танцю танцюристи розгортають прапор, і тоді звучить голос диктора на тлі музики.

Голос диктора:

Синьо-жовтий прапор України –
Це безхмарне небо, синє-синє,
А під небом золотіє нива,
І народ наш вільний український.

Прапор, як святиню України,
Треба шанувати й боронити.
Прапор – символ нашої держави,
Він для всіх ознака сили й слави.

Танцюристи завмирають, держать прапор. На авансцену виходить гурт. Танцюристи ідуть за куліси.

Виконується пісня «Костопільський край» (сл. Зої Дідич, муз. Михайла Таргонія)

Ведучий II: Урочисто-вітальну композицію «Костопільський край» виконали танцювальний колектив та народний гурт.

На сцену виходять діти із свічками. Дівчинка в жовтій сукні із жовто-блакитним бантом на голові. Хлопчик в голубій сорочці із жовтою бабочкою.

Дівчинка: Знаю, бо казала
Мені моя ненька,
Що я українка,
Правдива, маленька.
Знаю, Україна
Серцю мому мила,
Я по-українськи
Молитися вчила.
А моя опора –
То Божая Мати,
Мати Україна,
Повна благодаті.
Ось мою молитву
Прийми, Отче Боже,
Нехай Україні
Вона допоможе.

Хлопчик: Боже Великий, Єдиний,
Нам Україну храни
Волі і світу промінням
Ти її осіни.
Світом науки і знання
Нас усіх просвіти,
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.
Молимося, Боже Єдиний,
Нам Україну храни.
Всі свої ласки, щедроти

Ти на люд наш зверни.
Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світа,
Щастя дай, Боже, народу
На довгі і світлі літа!

*Пісня «Молитва Україні», співає солістка.
Ведучий оголошує солістку*

Ведучий І: Розтанула зоря досвітня,
Росою вкрилися поля.
Ласкава, щедра і просвітна
Лежить навкіл твоя земля.

Вона тобі не пошкодує
Свого добра, свого тепла...
І щедро хлібом нагодує,
Води хлюпне із джерела.

Ведучий ІІ: Для тебе цвітом зарясніє,
Птахами виповнить ліси,
Вбере долини й полонини
У квіти дивної краси.

Твоя це мати – Україна,
Твій дім з малих дитячих літ.
Твоя це ненька – рідна, щира
Твій рідний край, твій рідний дім.

Ведучий І: Хореографічна композиція «Мій рідний край». Виконує танцювальний ансамбль будинку школярів та юнацтва.

Хореографічна композиція

Ведучий І: Діти це наш цвіт теперішній
Це їм вершити майбутнє нашої України.
А минуле нашого народу залишилося в одах,
Баладах, легендах, оспіване в народних піснях.

Ведучий ІІ: Затуляли в обіймах нам рот
Чи аркан закидали на мову, –
Всели душу у пісню народ,
І живе у співочому слові!
Небо зір в українських піснях –
Думи саявом пречистим уміті.
Море сліз в українських піснях –
Є де горе і тугу втопити!
Як пісень триста тисяч твоїх
Зазвучали б ураз, Україно,
Захотіли б, мабуть, солов'ї
Вивчить мову твоєю солов'їну.

«Балада про козака». Співає квартет фольклорного ансамблю

Ведучий І: У виконанні квартету фольклорного ансамблю прозвучала українська народна пісня «Балада про козака».

Ведучий (дитина):

Де зелені хмари яворів
Заступили неба синій став,
На стежині сонце я зустрів,
Привітав його і запитав:
– Всі народи бачиш ти з висот,
Всі долини і гірські шпилі.
Де найбільший на землі народ?
Де найкраще місце на землі?
Сонце посміхнулося здаля:
– Правда, все я бачу з висоти,
Всі народи рівні, а земля
Там найкраща, де вродився ти.
Виростає, дитино, й пам'ятай, –
Батьківщина – то найкращий край!

Ведучий І: Вокально-хореографічна композиція «Черевички». Виконує хореографічний ансамбль будинку школярів та юнацтва.

Ведучий ІІ: Цирковий калейдоскоп у виконанні зразкової циркової студії.

Ведучий (дитина):

Я хочу пісню веселу співати
Чи вірш написати щирий,
В якому б все радісно клалося.
Сонце ласкаво всміхалося,
Струмочки грайливо бриніли,
Пташині дзвінки переливи
У стоголосі зливалися.

Ведучий І: Танець «За дощами» виконує хореографічний ансамбль будинку школярів та юнацтва.

Ведучий ІІ: ... тут – все моє

В поліському зелен-краї:
Моя Горинь –
До крапельки,
До дна,
Ліси,
Що небо на плечах тримають,
Густих туманів срібна пелена,
Рушник лугів,
Озер тремтливих просинь,
Ледь чутний, таємничий шум боліт,
Громи і тиші,
Хурделиці і роси,
І кожна грудка рідної землі –

Це все моє,
Чужого тут немає;
Тут мій минулий
І грядущий день...
В моїм поліськім журавлинім краї
Все, все моє:
Від хліба –
До пісень!

*Пісня «Україна». Співає соліст.
Ведучий оголошує виступ соліста*

Ведучий І: Любім нашу землю,
Як мати дитину,
Як піню веселу
Оту солов'їну,
Що завжди чарує
І нас окриля.
В польоті комашку,
Завзяту мурашку,
Кожну тваринку,
Маленьку піщинку –
Земля все це родить
Й теплом прихили.
Воно для життя нам
Нічого не шкодить.
Підмогою-плодом
Чарує земля.
Як разом все взяти,
До місця з'єднати –
Я бачу цю землю,
На ній я живу,
І рідне Полісся
Я дуже люблю!

Ведучий ІІ: А зараз вас вітає танцювальний колектив районного будинку культури.
Зустрічайте «Весняні забави» у виконанні ансамблю.

Ведучий І: Синів і дочок багатьох народів
Я зустрічав, які перетинали
Гірські й морські кордони і на подив
Багато бачили, багато знали.
Я їх питав із щирою душею:
– Яку ви любите найбільшу мову?
І всі відповідали: – Ту, що нею
Співала рідна мати колискову.

Ведучий ІІ: Народна пісня – голос невсипущий,
Душі людської вічне відкриття
Вона ніколи, як і хліб насущний,
Не вийде з моди сущого життя.

Ведучий оголошує тріо співаків. Українська народна пісня «Ой, там, на горі», українська народна пісня в сучасній обробці «Стоїть дівча»

Ведучий І: Козацький рід – початок тої слави,
Яку б нам повернути, воскресить,
І гордість Незалежної держави
Звертає нас до глибини століть.

Спасибі, козацтво, уклін до землі,
Що воля не вмерла на нашій землі.
Що крила в нас мають простори в думках
І дух волелюбний живе ще в тілах.

Ведучий ІІ: У виконанні троїстих музик дитячої школи мистецтв звучить віночок українських мелодій.

Ведучий І: Дмитро Павличко. Вірш «Про Україну» (*Оголошує виконавця*).

Ведучий ІІ: Із зародженням козацтва на Україні в ті часи великого розмаху набули козацькі забави, а особливо танці козаків.

Ведучий І: На горі сосна золотом обросла
А на тій сосні сив сокіл сидить
Сив сокіл сидить – далеко видить
А видить він аж за синюю гору.
Тож видить собі і думає так:
Гопак – він сусіде, назавжди гопак
Хто є українцем, хто є козаком
Усеньке життя пов'язав з гопакком.

Ведучий ІІ: Не станцюєш просто так
Український наш гопак
Він – як вихор на долині
Швидше думки лине!

Танець «Гопак».

Танцюристи закінчують танець і відходять на задній план сцени, виходять всі учасники концерту. На авансцену виходить гурт, всі артисти, учасники концерту і після слів ведучих співають «Ще не вмерла Україна».

Ведучий І: Земле квітуча, земле співуча,
Страднице наша свята,
Будь, Україно, ненько, єдина,
Вільна на вічні літа.

Ведучий ІІ: Кожній родині, кожній людині,
Зичим не знати біди.
Хай колосяться ниви на щастя,
Й плодом рясніють сади.

Всі учасники концерту співають Гімн України

Ведучий І: Україно! Віримо в тебе, в твій волелюбний, працьовитий і талановитий народ, у твій розум, у твоє прекрасне завтра.

Ведучий ІІ: Надіємось на твою мудрість, стійкість, непорушність, гордість.

Ведучий І: Люблю тебе – рідну, ніжну, калинову, солов'їну і неповторну.

Ведучий І: Наш концерт закінчився.

Ведучий І: Дякуємо за увагу.

Ведучий І: До зустрічі.

Використана література:

Зоя Дідич – збірка віршів,
Костянтин Білик – збірка віршів,
Ольга Мельник – вірш «Якщо ти українець»,
Ростислав Ягнич – вірш «Любім нашу землю»,
Дмитро Білоус – вірш «Найдорожче»,
Василь Василяшко – вірш «Вилив душу народ»,
Дмитро Павличко – вірш «Де найкраще місце на землі»,
Л. Компанієць – вірш «Твоя земля».

***Валентина Карась,**
м. Костопіль Рівненської області*

«НОВИЙ ДЕНЬ НАД УКРАЇНОЮ»

Сценарій мистецького заходу до Дня державної незалежності України

У записі звучить мелодія козацького маршу. На спеціальних підставках чи в підсвічниках горять свічки, що символізують святкову дату – річницю Української державності.

Основними елементами оформлення сцени є напис «24 серпня 1991 р.», Герб і Прапор України, макет книги з написом Конституція України.

На екран проєктуються слайди відповідно до тексту.

Читець І: Вічна Господу дяка і слава,
Що, немов літороста із пня,
Встала із попелу рідна держава
В серпні двадцять четвертого дня.
Спресувались у нім безчисленні
Кров і жертви на тисячах плах –
Знамениті й цілком безіменні,
Хай святиться їх пам'ять і прах.
Синьо-жовтими барвами літа
Увійшла воля в спраглі серця
І дитини, й старезного діда,
Запаливши незгасні сонця.
Нам, що стали свободні, як вітер,
У душі і на тілі без ран,
Світла воля на четверо літер
Принесла, мов на крилах талан.
Знаю твердо: прийде час достатку,
Та без волі на власній землі
Не солодше, як з вулика матку
Відібрали б робочій бджолі.
Вчімось нині, і завтра, і згодом
Берегти цей божественний дар,
Щоб ніколи над нашим народом
Не знущався чужий володар.
Вічна Господу дяка і слава,
І від кожного днесь молитви.
Україно моя златоглава,
Поки світ, розквітай і живи!

Ведуча: Сьогодні найвеличніше і, без перебільшення, найзначніше свято українства – День державної незалежності України.

Ведучий: Того історичного дня, 24 серпня 1991 року, Україна стала самостійною, стала творцем власної долі, а нам було повернуто горде ім'я – українці.

Ведуча: Після вікових бід Провидіння Боже подарувало нам обставини і людей, завдяки яким ми знову стали державною нацією, якою були від раннього середньовіччя. Вже вищого дару бути не може.

Ведучий: З того часу перед світом постала держава з давньою історією, унікальною духовною культурою, працьовитим миролюбним народом.

Ведуча: Запам'ятаймо цей день не тільки тому, що він став ще одним підтвердженням повернення почуття власної гідності. Запам'ятаймо тому, що ми всі благополучно перебули цей день величезних несподіванок, непередбачених ситуацій. Радіймо, що той день мав своїх героїв, які не побоялись узяти на себе відповідальність.

Ведучий: Отже, Держава Україна є! На весь світ продемонстровано, що ми державницький народ, що ми – світова нація, яку чекає велике майбутнє.

Ведуча: Всім нам випало бути не лише свідками, але й активними учасниками чергового етапу національно-визвольних змагань.

Ведучий: Радісно, бо до цього Україна йшла віками.

Звучить у записі пісня «Новий день над Україною» у виконанні Василя Зінкевича.

Читець II: Нам воля з тобою
Нелегко дісталась...
«Без бою»... – не скаже
ніколи ніхто.
Ця битва кривава
Віками тривала
За волю мільйони
Синів полягло.
З настанням зими
Нам весна посміхнулась...
«О Боже! Прийми
всенародний уклін».
Надії Вкраїни
Омріяні збулись.
Сьогодні встаємо
Назавжди з колін!

(Володимир Квітневий)

Звучить у записі передзвін дзвонів. Коли передзвін затихає, тихо лунає пісня «Червона калина».

Ведуча: Сьогодні згадаймо і скажімо добрі слова про всіх тих, хто так чи інакше були причетні до збереження та будівництва незалежної держави.

Ведучий: Вклоняємося їм за героїзм, за сміливість і прагнення боротися за усіх українців і навіть за тих, хто стояв на протилежній позиції розуміння і дій.

Ведуча: Хвала, слава і доземний уклін всім великим і малим українцям, які вклали в будівлю України не те, що цеглину, а бодай одну піщинку, і безстрашно клали свої голови, віддавали своє життя за волю, за щасливу долю Держави.

Виконується пісня «За тебе, Україно» (сл. В. Щурата, муз. С. Людкевича).

Читець III: Блаженні ті, що гнаними були за правду,
Що віддали своє життя за справедливість.
Блаженні ті, що проявляли мужність завжди.
Для них повік судилась Божа милість.

Блаженні ті, що їм допомагали,
Тягар важкий на себе брали боротьби.
Бо йнакше нині незалежності не мали
Й в тенетах гинули червоної чуми.
(Володимир Квітневий)

Читець III: Так кров батьків не лялась дарма.
Не вмирав бездумно син.
Хто як міг – скидали ярма,
Щоб наблизить день весни.
О, не даремні Ваші жертви!
Ви загинули за нас, за те,
щоб Україна стала незалежною!
І вона стала такою.

Читець I: Вмерли в Новім заповіті
З славою святих...
Так висловив Павло Тичина.

*Лунає голос: «За мучеників, за Україну. Помолімся!»
Всі присутні встають. Тихо звучить молитва «Отче наш».*

Читець II: Бували війни й військові свари:
Галагани, і Киселі, і Кочубеї-Нагаї
Було добра того чимало.
Минуло все, та не пропало,
Остались шашелі: гризуть,
Жеруть і тлять старого дуба...
А од коріння тихо, любо
Зелені парості ростуть.
І виростуть; і без сокири,
Аж зареве та загуде,
Козак безверхий упаде,
Розтрощить трон, порве порфиру,
Роздавить вашого кумира,
Людські шашелі. Няньки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане, – будяки
Та кропива – а більш нічого
Не виросте над вашим трупом.
І стане купою на купі
Смердячий гнів, – і все те, все
Потроху вітер рознесе,
А ми помолимося богу
І небагатії, невбогі.
(Тарас Шевченко)

Звучить фонограма пісні «Реве та стогне Дніпр широкий».

Ведучий: Збулися пророчі слова Великого Тараса!

Читець II: Піднімайся народе!
Подивись на Вкраїну.
Відроди її славу!
Відроди її силу!
Бо земля тепер вільна,
Хоч ярмо вона мала.
Не одна її влада,
Як могла, плюндрувала.
Та вона повставала,
Нескоренна і горда!
Її пісня лунала,
Її слово не вмерло!
І тоді, в 33-ім,
Як від голоду пухла.
І тоді, як війна,
Чорним вороном-круком,
Пролетіла над нею,
Все довкола спалила –
Піднялась над бідою
І за волю вступилась...
А тепер, коли вільна,
Де ж ти, слава козацька?
Де ж ти сила безмежна?

(Наталія Сабодах)

Виконується пісня на сл. Д. Павличка «Вставай, Україно, вставай».

Ведуча: Якщо вважаємо себе патріотами й пишаємося цим, то мусимо прийняти і те, що патріотизм – то не тільки велика Любов, але й високий Обов'язок.

Ведучий: Під небом України тепер відбувається багато важливих подій. Вони наповнюють сучасне життя глибоким змістом. Йде час випробувань, розпочалися будні, йде будівництво держави. А до того усі ми з вами і кожен зокрема маємо долучитися. Бо ж саме на наше покоління Провидіння Боже поклало відповідальний обов'язок встановити свої закони на своїй землі, бути її господарями і захисниками її свободи.

Читець III: Незалежність – то щит,
Вістря, меч і граніт.
Кремінь в низці подій
Мрії й спалах надій.
Незалежність – броня.
Труд і праця щодня.
Не марнота – слова,
З кожним словом – діла.
Коли правда свята
Гріє серце й уста,
Отоді кожна мить
Незалежність кріпить!

(Т. Савчинська)

Ведуча: Ідея державності для України виявилася надзвичайно складною і суперечливою.

Ведучий: Національна ідея ще не стала особистим сенсом життя кожного українця. Тому саме тепер нам потрібна єдність керівників, єдність партій, єдність народу. Саме тепер повинна постати об'єднана Україна. Її треба творити – ту Велику Україну! Об'єднану Україну!

Ведуча: Ми свідомо зробили свій вибір і маємо гідно пройти через усі випробовування, щоб зберегти себе як народ, як націю, відкрити дорогу для щастя, добра, поваги й любові.

Ведучий: Історично використаний нами час для становлення держави не такий і великий, однак зроблено чимало.

Ведуча: Утверджено Волю, Самостійність, Державність, Соборність, Демократію, омріяний багатьма поколіннями синьо-жовтий стяг, улюблену мелодію гімну «Ще не вмерла Україна», Тризуб, введено наш грошовий знак – Гривню.

Ведучий: Досвід, набутий за роки незалежності, підтверджує, що держава впевнено утверджується на міжнародній арені, наполегливо здійснює свій курс на вступ до Європейського Союзу. Та багато ще проблем стоять в усіх сферах життя. Однак демократичний вибір країни залишається незмінним.

Ведуча: Повіriamo в те, що нас вже не збороть,
 і долучаймось до добра і слави.
 Нехай будуть із нами
 Правда і Господь.

Ведучий: Роздумуючи над минулим, постараймося через призму, нехай навіть і не легкого сьогодення, зрозуміти суть історичного звернення, яким було і залишається в історії України 24 серпня 1991 року. Перефразовуючи Олега Ольжича скажімо, що Україна будується не в будучині, а стверджується і закріплюється вона сьогодні.

Ведуча: Нелегко нам сьогодні. Матеріальні нестатки, виправдані і невинуваті непорозуміння руйнують патріотичні почуття і пориви. Та вслухаймось в пророчі слова Симона Петлюри: «Перед нами гори перешкод, які заслоняють нам образ світлої майбутності України... Ще одне зусилля, ще одне напруження, і всі ви побачите, те, що бачу я... І перед вашими очима розгорнеться, залляна сонцем свободи, широчина і велич української суверенної державності... Вона неминує прийде!»

Ведучий: Здобутків поки ще небагато. Але мине ще кілька років і теперішні паростки і зерна дадуть великі врожаї. Вони витіснять антидержавні та антиукраїнські настрої і створять ту особливу силу, яка поєднає роз'єднаний народ в єдиний національний організм.

Ведуча: Вдивляючись із позиції сьогоднішнього дня, спитаймо себе: одержавши незалежність, ми все втратили, чи, може, щось здобули? Так, ми втратили стабільність економіки, але це тимчасове, а здобули право самим господарювати на своїй землі, здобули право не віддавати своїх військовослужбовців захищати чужі інтереси. Нам треба берегти свою волю, добре стерегти свої кордони, сумлінно працювати.

Ведучий: В житті нашого суспільства цей період посяде особливе місце. Ми приймали відповідальні рішення. Будували нове життя. Сперечалися. Помилялися. Але усвідомлювали, що не маємо ані найменшого права зійти зі шляху, визначеного нашим народом 1 грудня 1991 року.

Ведуча: Ми почали жити по-новому. Важко, навіть важче, ніж раніше, але за новими вимірами. Ми стали іншими, ми стали господарями своєї долі. Повернулися до своїх коренів, до своїх цінностей, взяли на свої плечі турботу за майбутнє країни.

Ведучий: Кожен з нас знає і усвідомлює, що проблемно, а що ні. Та не можна не зважати на те, що коли закладається будівля, то найтяжча і найвідповідальніша праця припадає на період створення фундаменту.

Ведуча: Саме на нашу долю випала ота найважливіша, неймовірно тяжка робота, яка не приносить швидких результатів, негайного зростання добробуту. Але незважаючи на всі труднощі, ці роки були роками творення: руйнувалося старе, народжувалося нове.

Ведучий: Час працює на нас. Українська держава входить у свідомість нашого народу і народів світу. Сьогоднішня Європа не мислиться без України. На неї покладаються надії як на фактор стабільності.

Ведуча: Україну маємо любити завжди такою, якою вона є, бо Україна – то ми! Плекаймо любов, пошану до неї, порозуміння та просім прощення! І буде світло. Обов'язково. Нехай наша подальша дорога буде світлою, гідною і радісною.

Виконується пісня «Будуймо Україну» (муз. С. Галябарди)

Читець 4: Рідна Україно, це ж знову Тобі,
Бо кому ж буду казати?
Маєш Незалежність – шануй її,
Усіма силами міцно держися
І замість незгоди, яка все руйнує
Молитвою до Бога звернися,
Щоби засліпленим очі відкрив,
Як колись відкрив сліпому,
Бо стратити легко те, що маємо,
А будувати треба віками знову.
А віки ті були дорогі
Политі потом, кров'ю й сльозами
Й жертвами незчисленних Героїв,
Що боролись віки з ворогами.
О, Господи, Ти нам дарував Незалежність,
Даруй ще розум і згоду...
В цю річницю Молимо Бога,
Щоб Ти знайшла щастя й долю,
Стала господарем на своїй Землі
Й зберегла Незалежність і Волю.

Під супровід бандури виконується пісня «Це мій народ» (сл. Б. Олійника, муз. С. Козака, аранжування П. Потапенка)

Читець 5: Наш український древній рід
Благословенний Богом на життя довічне.
Його коріння з давніх літ
Дає нам силу титанічну.
У кожному роді – незборима міць.
А купно всі ми – моноліт держави.

Ми не загинемо в борні,
Бо нині всі за волю встали.
Державність наша споконвічна, –
І не перечте, що її не було!
Був древній Київ, і Козацька Січ...
Хіба про них уже забули?!
Не смійте й Галич забувати!..
І УНР, і ЗУНР, і здвиг УПА.
Навчіться рід свій шанувати,
Й Державу ту, що вік була.
Наш український древній рід
Такі державні заложив основи,
Що – скільки буде існувати Світ, –
Нас не здолать в житті ніколи!
(Володимир Квітневий)

Виконується пісня «Благослови нас, Боже» (сл. В. Квітневого, муз. М. Дацка)

Ведучий: Наш народ потребує нових Володимирів Великих, Ярославів Мудрих, державних мужів та розсудливих провідників, які вивели б країну на дорогу спокою, єдності, миру, матеріального та духовного зростання.

Ведуча: Від народу сучасні обставини вимагають мудрості, терпеливості, політичної і релігійної єдності та щирої праці. Так, праці подвійної, потрібної, десятикратної, стократної, щоб утвердитися, щоб Україна здійснилася як реально незалежна держава.

Читець І: Чому «відродження», панове?
Ба через те, що все – руїна...
Бо знищена до краю Україна,
комуною зруйнована аж до основи.
Тому будуємо ізнову:
Державу, мову, храм і рід...
Бо ми пройшли на Божий Світ, –
Щоб не коритися нікому.
Важкі роки русифікації...
Страшною була воля ката,
Що видавав себе за брата,
І нишком все піддавав руїнації.
Усе нам треба відродити,
Щоб підтвердити гідність нації.
(Володимир Квітневий)

Ведучий: У нинішній час будівництва країни, запитання перед кожним громадянином маємо ставити таким чином: «Хто ти є на українській землі – господар, гість чи ворог? Якщо ти не підтримуєш Україну, не захищаєш її честь, матеріальні, культурні надбання, природу, землю, воду, повітря, то ти – не патріот тієї держави». Та відповідь мусить бути прямою і чесною: ми на цій землі є українцями, ми сини, ми діти пращурів, що жили тут десятки тисяч років і тому маємо захищати власні, українські інтереси.

Ведуча: Кожен думай, що на тобі,
Мільйонів стан стоїть,
Що за долю мільйонів
Мусиш дати ти отвiт!
(Іван Франко)

Виконується пісня «Злагода» (сл. Володимира Крищенка, муз. Г. Татарченка).

Юнак 1: Україно! Божество моє земне!
Нехай святиться ім'я твоє!
Нехай буде царствіє твоє
на власному терені!
Нехай здійсниться воля
твоя на благо українців!
Я прихиляюсь до тебе, Україно,
всім люблячим серцем своїм.

Дівчина 1: Своєю щирою, палкою і ніжною душею,
Працьовитим розумом своїм,
Усім своїм єством –
Щоб свяtilося ім'я твоє
в серцях синів твоїх і дочок:
Нині, повсякчас і на віки вічні!

Юнак 2: Свою волю я підпорядковую тобі, Україно,
Хочу підтримати тебе, моя Матінко,
Моя знедолена ластівко, моя невтомна трудівнице,
Моя бандуристко співуча,
Вічна чорнобривко при білій хаті,
Моя чиста і прекрасна, свята і єдина Батьківщино,
Доле моє, сонце моє, щастя моє і страждання моє!

Дівчина 2: Хочу вберегти тебе від помилок,
Хочу загоїти рани твої,
Забрати на себе болі твої,
Муки твої, страждання твої.
Хочу, щоб ти була здоровою,
Щоб дух твій здіймався високо.
Щоб ти пишалася своїми дітьми, їхніми справами.
Хочу, щоб ти була вічною,
Бо даєш усім нам, дітям твоїм, життя.

Юнак 3: Хочу, щоб ти була багатою матеріально і духовно,
Щоб ти була сильною, твердою і наполегливою.
Щоб знала своїх друзів і ворогів.

Дівчина 3: Хочу, щоб ніхто тебе не принижував,
Щоб не проливалась кров твоя.
Славлю тебе, Україно, в ім'я українства!

Юнаки і дівчата: Нехай святиться ім'я твоє!

Юнаки і дівчата стають на правий край сцени. На передній план сцени виходять: січковий стрілець з прапором в руках, представники Товариства «Просвіта» і Союзу Українок.

Січковий стрілець: Сповнений турботою за долю народу, за долю держави, звертаюся до тебе, сучасна дорога наша молоде, націє наша! Не від дідів, не від батьків залежить майбутня

доля нашої Батьківщини. Тільки від вас залежить, чи ви, ваші діти та онуки житимете вільно, багато і щасливо у своїй державі. Адже серед вас перебувають ті, хто завтра стане біля керма держави; депутати, державні мужі, президенти, науковці, педагоги і інші провідні кадри. Кожен з вас уже сьогодні повинен думати і дбати про весь український народ, про всю Україну. На вас лежить значно більша відповідальність, ніж на молоді, студентах інших вільних країн світу. Їм свободу, добробут і безпеку виплекали у минулому їхні діди та батьки. Ви ж мусите це робити самі, починаючи все з початку. На вас наш народ покладає великі надії.

Представник Товариства «Просвіта»: Ви мусите відродити в нашого народу національну свідомість і любов до власної держави. Пригадаймо слова тих, хто став виразником народних прагнень, символом нації. Ті слова стосуються кожного українця:

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Народ мій є!
Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
(Василь Симоненко)

Читець І: Уперед за край рідний та волю,
За скутий, пригноблений люд,
Хоч нічого не знайдеш, крім болю,
Хоч нас жде невіддячений труд!
Уперед, хто не хоче конати,
Статись трупом гнилим живучи!
Сміле слово – то наші гармати,
Світлі вчинки – то наші мечі.
(Павло Грабовський)

Читець ІІ: Ах не смійтеся ви наді мною, –
Не для вас я Вкраїну люблю!
Не для вас виливаю ці сльози з журбою,
Що ніхто їх не бачить нічною добою,
Коли довго від думок не сплю.
Не чіпайте моєї Вкраїни!
Хай, по-вашому, вмерла вона.
Скажіть: нащо ці ваші знущання та кпини?
Не чіпайте – прошу вас – моєї Вкраїни:
Тільки ж це моя втіха одна!
Хіба можете ви зрозуміти,
Як її я кохаю, люблю?
Та коли б не вона, то для чого б і жити!
Але що... що вам про це говорити...
Чи ви любите матір свою?
(Павло Тичина)

Ведучий: Тарас Шевченко будив українців такими словами:
Страшно впасти у кайдани
Умирати в неволі,
А ще гірше – спати, спати

І спати на волі.

«Ідеалом нашого національного життя є наша рідна всенациональна Хата-Батьківщина... кожен, кому тільки добро України лежить на серці, мусить уважати за свій обов'язок цілою працею життя, причинятися до множення елементів єдності, і до усування елементів роздору...»

Ці роздуми з послання Митрополита Андрея Шептицького «Як будувати рідну хату» не втрачають своєї актуальності та важливості і в нинішній час.

Ведуча: Тож, молоде, настав час визначитись на користь української нації, народу, держави. Свідомі, прийдіть на допомогу тимчасово несвідомим! Нехай вони пізнають радість від служіння своєму народові, служіння Україні в ім'я її процвітання.

Бог, вручивши нам Волю, запитує кожну молоду людину: «Кого маю послати до потреб країни?». То нехай кожний із вас без вагання відповість: «Я тут! Пошли мене!».

Читець І: «Благославляю і молюсь...»

Митрополит Андрей Шептицький
Молюсь за вас, нащадки України,
Бо вам в прийдешньому
Належить нас змінити.
Щоб розладу не було між своїми.
І Незалежність вміли боронити.
Вона прийшла нелегко до народу.
Кайдани ворог вже лаштує знов.
Її тепер відстоять – сила Божа,
І ваша щира племінна любов.
Молюсь, щоб вас єднала радість волі.
Діла і помисли завжди були єдині.
І щоб до всіх прийшла щаслива доля,
Служіть, нащадки, рідній Батьківщині.
(Володимир Квітневий)

Ведучий: Хочемо просити всіх, хто буде звертатись у молитві до Бога і просити у нього щастя для себе, своїх рідних, близьких щоб просили щастя для України.

Ведуча: До кого прийде натхнення і вони візьмуться за перо, щоб написати високі рядки, нехай напишуть їх про Україну.

Ведучий: До кого прийде муза і вони звернуться до чарівних звуків, нехай присвятять їх Україні.

Ведуча: Нехай люди різного віку подумки знайдуть про Україну добрі слова, присягнуть служити їй, і вона стане кращою, міцнішою, духовно багатшою, бо обіпреться на плече щирого і чесного народу.

Ведучий: Прислухаймося до своїх почуттів. Подумаймо. І нехай ті хвилини об'єднають усіх нас, увесь народ нашої молоді держави.

Звучить передзвін дзвонів та пісня «Не пора, не пора, не пора...» (сл. І. Франка, муз. Д. Січинського).

Читець ІІ: Візьмімось, браття,
Всі за руки,

І обіймемо Україну.
Для неї досить горя й муки,
І братовбивчої гризні.
(Володимир Квітневий)

Читець III: Долаймо зневіру, як другий Чорнобиль,
Засяймо у вічність моборами душ.
Як золото красне найвищої проби,
Братерське єднання здобудьмо чимдуж!

Читець 4: Історію нашу на славіній сторінці
Розкриє дитина, що в правді зроста.
Єднаймося, браття мої українці,
Во ім'я Шевченка, во ім'я Христа!

Читець 5: Візьмімось, браття,
Всі за руки,
І пригорнім її єдину.
Нам Бог послав востаннє злуку.
Тож бережімо Україну.
(Володимир Квітневий)

Ведуча: Віримо, що у майбутньому для України настане епоха відродження, піднесення й розквіту її економіки, науки і культури. Збудеться одвічна мрія багатьох поколінь наших попередників: «Запануємо ми, браття, у своїй сторонці».

Ведучий: Тож з вірою в Україну, в її майбуття, у наш талановитий, працьовитий, волелюбний народ вступаємо в нову еру своєї історії.

Ведуча: Нехай помагає нам Бог, нехай у кожний український дім прийдуть мир, любов, добро і достаток! Щастя Вам, дорогі країни.

Ведучий: З святом Тебе, рідна Земле!

Ведуча: Нехай святиться у віках ім'я Твоє, Україно!

На сцені хор. По краях сцени у національних строях стоять діти, в руках тримають квіти.

На авансцені відповідні особи тримають Прапор, Тризуб, Конституцію України, а діти виголошують привітання:

1. Україно, я краплина маленька Твоя.
Нехай Тебе оминають печаль і журба,
І многими будуть щасливі літа.
2. Дарунків, золота не маєм,
Щоб могли Тобі зложити
Однак врочисто присягаєм,
Що доки тільки будем жити,
Любов сердець своїх маленьких
Віддамо Тобі, кохана Україно.

3. Дамо любов, дамо пошану,
Мольбу зашлем Христові Богу,
Щоби кріпив Тебе й беріг.
Щоб діти – всі цілого Краю,
Тобі співали: «Многа літ!».

Хор, ведучі і всі присутні виконують «Многая літа» і «Молитву за Україну»

Марта Грицик,
*провідний методист Львівського державного
обласного центру народної творчості і
культурно-освітньої роботи з питань
етичного та християнського виховання*

ПЛАН-СЦЕНАРІЙ УРОЧИСТОСТЕЙ З НАГОДИ 23-Ї РІЧНИЦІ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

13⁴⁵ – учасники урочистостей займають місця в глядацькій залі.

14⁰⁰ – звучать позивні, на сцену виходять ведучі.

I. Пролог

На екрані – відео про події на Майдані: віче, протистояння на Грушевського та Інститутській.

Ведуча: Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе чудуватися повік.
Задивляюсь у твої зіниці,
Голубі, тривожні, ніби рань.
Крешуть з них вогненні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.

Ведучий: Тремтіть, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил!
Уже народ – одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля!
Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й приبلуди,
І орди завойовників-заброд!

Ведуча: Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.
Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи – все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено!

Ведучий: Вельмишановні пані та панове! Ми зібралися сьогодні в цій залі в переддень нашого головного свята – 23-ої річниці Незалежності України! За минулий рік невпізнанно змінилася наша держава, змінилися люди, змінився світ. Ми є свідками народження нового громадянського суспільства, перезавантаження і очищення влади, ствердження нових стандартів життя!

Ведучий: Дорогою ціною платить Україна за своє право лишатися незалежною державою, за прагнення зберегти свою ідентичність і територіальну цілісність. Сотні

справжніх патріотів віддали своє життя в боротьбі з злочинною владою, зовнішньою агресією та сепаратизмом.

23 лютого 2014 року Рівненщина прощалася з героями Небесної сотні: Георгієм Арутюняном, Валерієм Опанасюком та Олександром Храпаченком.

Звучить мелодія пісні «Пливе кача...», на екрані – портрети героїв, похоронна процесія, мітинг, салют.

Ведуча: Пливуть човни, гойдає кожну лодь
Людська долоня, тепла і тремтяча,
Човнами править втишений Господь,
А серце розривається і плаче.
І кожна мати плаче, і пече
Їй кожна рана у чужого сина.
Стоїть Майдан братів – плече в плече,
І разом з ним ридає Україна.

Ведучий: Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
Де убієнний ангелом стає.
Бо він герой, Герої не вмирають.
Герої не вмирають. Просто йдуть
З майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...
Героям слава – вписано у серці.

Ведучий: Просимо вшанувати пам'ять полеглих за волю України хвилиною мовчання.

На екрані – палаюча свічка. Хвилина мовчання.

II. Офіційна частина

Ведуча: Шановні друзі! Перед світлою пам'яттю героїв Майдану та воїнів, які віддають своє життя за Незалежність та територіальну цілісність Батьківщини ми не маємо права заплющувати очі на байдужість і брехню, на прагнення перекинути тягар суспільних і економічних проблем на плечі пересічного громадянина, а тих, хто нас нещадно грабував – уникнути покарання і знову повернутися у владу.

Ведучий: Революція гідності та боротьба проти російської агресії впевнили нас у думці, що повинні лишитися в минулому ті часи, коли державні чиновники перетворювали свою роботу на успішний бізнес, а злочинці і україноненависники ставали народними депутатами.

Ведуча: Українці на сході і на заході хочуть почути відповіді на одні і ті ж питання: чому українці в Україні повинні боятися говорити своєю рідною мовою, співати своїх пісень і віддавати шану своїм, а не чужим героям! Чому ніхто не поніс покарання за вбивства людей на Майдані, за зраду національних інтересів, зневагу до національної символіки? Чому українське військо змушені утримувати і укомплектовувати пересічні громадяни?

Ніхто не повинен ділити нас на захід і схід! Ми єдині у своєму прагненні до злагоди і миру, до утвердження європейських стандартів життя і тільки спільними зусиллями зможемо побудувати державу, якою будуть пишатися майбутні покоління українців.

Ведучий: Урочисте відзначення 23 річниці державної незалежності України оголошується відкритим!

Звучить гімн України, опускається державна символіка

Ведуча: До вітального слова на сцену запрошується голова обласної державної адміністрації.

Виступ Голови ОДА

Ведучий: До вітального слова на сцену запрошується голова обласної ради.

Виступ Голови обласної ради

Ведуча: На сцену запрошується секретар міської ради

III. Художня частина

Ведучий: Вставай, Україно, вставай!
Єднай Чорне море й Карпати,
І свій переболений край
Не дай ворогам розламати!

Ведуча: Вставай і скажи на весь світ
Хай чують і гори і доли,
Що вже не раба ти Москви
Й рабою не будеш ніколи!

Ведучий: Вставай, Україно, вставай.
Виходь на дорогу свободи,
Де грає широкий Дунай,
Де ждуть європейські народи.

Антонію Вівальді «Пори року: Зима», виконує Академічний камерний оркестр обласної державної філармонії. Соліст – _____.

Ведуча: Українські патріоти самовіддано боролися за незалежність у різні періоди нашої історії. Саме на Рівненщині у жовтні 1942-го року була створена Українська Повстанська Армія, героїчний подвиг якої став прикладом незламності і військової звитяги для багатьох поколінь.

Повстанська пісня «Світить місяць між зорями», виконує фольклорний гурт. Керівники _____.

Ведучий: Подвиг героїв Небесної сотні – це поштовх до прозріння та пробудження нації, це приклад високої жертви заради Батьківщини з якою може зрівнятися лише подвиг Героїв Крут та трьохсот козаків з острова Журавлиха на полі Берестецької битви.

Пісня про Небесну сотню. Виконує солістка _____.

Ведуча: Поезія Великого Кобзаря кликала на барикади, його двохсотлітній ювілей незбагненним чином збігся з Революцією Гідності, з жертвами протистоянь на Грушевського, поваленням злочинної влади і боротьбою з російською агресією. Він зійшов із постаменту і розчинився серед Майдану, він став його серцем і душею. Він заховався від надокучливих владних заходів і нудних науково-практичних конференцій. Його поезія сьогодні як ніколи співзвучна часу, вона на устах у кожного українця.

Уривок з вистави обласного академічного музично-драматичного театру «Та не однаково мені...» за творами Тараса Шевченка. Художній керівник і постановник...

Слова Тараса Шевченка музична обробка Стадника «За байраком байрак». Виконують – народні аматорські хори. Соліст – _____.

Ведучий: Шановні друзі! Всі наші погляди, думки сьогодні спрямовані на Схід. Саме там сьогодні вирішується доля Української держави.

Українська армія мужньо протистоїть російській агресії і сепаратизму, визволяючи від ворогів українські міста і села. Тисячі матерів моляться за перемогу, за мир у нашому спільному домі, за щасливе повернення своїх синів.

Муз. Миколи Дацика, сл. Романа Купчинського «Молилася мати...» виконує вокальний ансамбль районного Будинку культури, керівник _____.

IV. Фінал

Ведуча: Благослови наш край поліський
Благочестива Матір Божа
Принось в наш дім хороші вісті,
Хай воля наша переможе.

Ведучий: Ясний володарю всевишній,
Наповни душу милосердям,
Небесним світом появися,
Принось нам хліб і мир в оселю.

Ведуча: Не дай ще нижче нам упасти
У прірву зла і лицемір'я.
Не допусти, не дай погаснуть
Тендітній свічечці довір'я.

Ведучий: Навчи творити благочиння
Без сліз, насилля і без крові,
Дивитись світлими очима
Надії, Віри, і Любові.

Ведуча: О новий час! Як мить пригожа,
Згуртуй усіх нас воєдино.
Зніми навіки, Матір Божа,
Вінок терновий з України.

Всі учасники концерту виконують «Молитву за Україну» М. Лисенка

Юрій Мельничук,
старший викладач кафедри театральної
режисури Рівненського державного
гуманітарного університету

ПРОЛОГ КОНЦЕРТУ ДО ДНЯ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

*Сцена святково оформлена: державна символіка України, вишиті рушники.
На один екран висвітлюється образ Богородиці, на другий проектується відеоряд «Моя Україна».*

Звучать позивні, гасне світло, по обидва боки сцени виходять хлопчик і дівчинка зі свічками. Вони читають молитву.

Дівчинка: Діва Пресвята Матір матерів,
Пригорни до серця всіх своїх синів,
Освіти їм душі світлом золотим,
Виповни любов'ю неспокійний дім.

Хлопчик: Научи, як землю вберегти від зла,
Розумом, діянням і крилом тепла.
Зоряна Богине, сонцем доброти,
Землю України щастям освіти.

Поки відкривається завіса, звучить мелодія козацького маршу. Звучить голос по мікрофону:

Велична і свята ти, мати Україно,
Лише тобі карать нас і судить,
І берегти тебе соборну і єдину,
Історію твоєї слави відродить.

По мікрофону звучить поминальний дзвін: з обох боків виходять ведучі, 2 хлопці і 2 дівчини в українських костюмах. Голос по мікрофону:

Гей, починалося все з дикого поля!
Вільному воля! Полеглим – тополя!
Мертві ганьби не ймуть...
Та не раз усміхалась козацька доля...
Гей, почалося все з дикого поля!

1 ведучий: За Дніпровими порогами, за південними дорогами,
за степами, за широкими наші прадіди жили.
Мали Січ козацьку сильную, цінували волю вільную,
Україну свою рідную, як зірницю берегли!

2 ведучий: Було колись в Україні – ревіли гармати,
Було колись запорожці – вміли панувати!
Панували, добували і славу, і волю.
Минулося... осталися могили на полі.

3 ведучий: Високі ті могили, чорніють гори,
Та про волю нишком в полі
З вітрами говорять.

4 ведучий: Свідок слави дідівщини, з вітром розмовляє,
А внук косу несе в росу, за ними співає.
Було колись в Україні, лихо танцювало,
Журба в шинку мед – горілку,
Повстанцем кружляла.

1 ведучий: Було колись добре жити, на тій Україні!...
А згадаймо! Може, серце хоч трохи спочине...

2 ведучий: Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали,
Встали, подивились на той Чигирин,
Що ви будували, де ви панували!
Заплакали б тяжко, бо ви б не впізнали
Козацької слави убогих руїн.

Звучить бандура, сумна мелодія. На перед виходить доля – учасниця в білому одязі, яка стояла в глибині сцени.

Доля: Козацькая доля – козацькая воля...
Куди все поділось, куди?
Де ваші знамена, де ваші могили?
Де славу козацьку знайти?
На дужих грудях згорнули руки
І не підняти тягар землі,
За рідну землю терпіли муки,
За неї, рідну, в борбі лягли.
Безмовна тиша і вічний спокій
Та шелестіння трави сумне,
Поле навколо, простір широкий,
Могил мовчання велике, німе. *(Бандура продовжує звучати)*

3 ведучий: Запорозька славна Січ ворогам ішла навстріч,
Рідну землю захищала і народ наш прославляла.
Лиха ж отчий край зазнав, не бажаємо нікому,
Людолов в полон нас брав, щоб позбавить свого дому.

4 ведучий: До галер людей кували.
Шляхта нас вогнем пекла.
На тортури прирекла.

1 ведучий: Козацькі могили в зажурі, в печалі.
Над вами епохи в безвісті линуть.
Несіть же в майбутнє, в далекі далі
Ту славу, з якою не вмере Україна!

2 ведучий: Все йде, все минає, і краю немає...
Куди воно ділось? Звідки взялось?
І дурень, і мудрий нічого не знає...
Живе... умирає... одно зацвіло,
А друге зів'яло...

Народний хор виконує пісню «Ой чого ти почорніло зеленее поле».

Доля: Сини мої, козаченьки!
Світ широкий, воля –
Ідіть, сини, погуляйте,
Пошукайте долі.
Сини мої невеликі,

Нерозумні діти,
Хто вас щиро без матері привітає в світі,
Сини мої, орли мої, летіть по Україні,
Хоч і лихо зустрінесться, так не на чужині.

Україна (вона стояла в хорі, на пісні підходить):

Б'ють пороги, місяць сходить, як і перше сходив...
Нема Січі, пропав і той, хто всім верховодив!
Нема Січі, очерети у Дніпрі питають:
«Де то наші діти ділись, де вони гуляють?»
Верніться! Дивіться – жита похилились.
Де паслися ваші коні, де Тиса шуміла,
Де кров ляха, татарина морем червоніла...
Верніться!» – «Не вернутись! –
Заграло, сказало синє море, –
Не вернутись, навіки пропали!»
Правда, море, правда, синє! Така їх доля,
Не вернутись сподівані, не вернеться воля,
Не вернутись запорожці, не встануть гетьмани,
Не покриють Україну червоні жупани!
Тільки ворог все сміється!
Смійся, лютий враже,
Та не дуже, бо все гине, -
Слава не поляже, не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда, і чиї ми діти.
Наша дума, наша пісня, не вмере не загине...
От де, люде, наша слава, слава України!

Під кінець слів до України з двох сторін підходять діти.

Хлопчик: Пам'ятаймо, чиї ми сини,
Коли будні на серці, чи свята,
Знову бачиться вдалині
Україна, зажурена мати.
І зруйнована бачиться Січ,
Де мій пращур лежить серед поля.
А йому нахилились до ніг Україна, верба і тополя.

Дівчинка: - Сину, сину! – А він мовчить...
- Сину, сину! Скажи що-небудь!
Жовте листя на вітах тремтить,
І летять журавлі у небо.

Україна: Ми ж вертаємось з давнини, а на скронях сивини.
...Пам'ятаймо, чиї ми сини,
Пам'ятаймо, що ми з України.

Народний хор виконує пісню про Україну.

Рівненська область

«УКРАЇНО – КОЛИСКО МОЯ»

Сценарій до Дня державної незалежності України

Сцена святково прибрана, перед інтермедійною завісою кріпиться прапор і тризуб. По сторонам зверху висять вінки з калини, біля вінків – вишиті рушники. На краю сцени стоять композиції з квітів. У фойє проводиться виставка української вишивки і виробів з дерева.

Ведуча 1: Вельмишановні й серцю дорогі мої односельчани! З нагоди великого національного свята нашої державності – Дня Незалежності України, – прийміть найсердечніше вітання і побажання. Народ України святкує уже ____ річницю, відколи здійснилася споконвічна мрія наших предків – бути господарями на своїй найбагатшій, прекрасній і чарівній українській землі.

Дівчина: Незалежна моя Україно,
Рідна мати, мадонна моя.
Калинова, соборна, єдина,
Та що в серці моєму одна!
Вишиванки і писанки твої –
Наших душ і сердець ясний світ
Рушники і українська мова –
Від батьків навіки заповіт...
Твоя доля – Шевченкові зорі
І Франко, і козацькі шляхи,
І Грушевського мрії і воля,
Україно, це – ти, тільки ти!
Знов синів мудрість і сила
Світ дивує, і в ньому живе.
Україно найкраща єдина,
Я пишаюсь, що ти в мене є!
(Грублян К. М.)

Ведуча 2: Ще з часів Київської Русі українці прагнули вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї не зазнаючи при цьому поневірянь та утисків. Історичні умови склалися так, що на наших землях постійно панували інші народи-сусіди. Та попри все, наші співвітчизники віками боролися за свою свободу і лише нинішнє покоління – наші сучасники у 1991 році вибороли її. Безумовно, ця визначна дата навічно увійшла в історію молоді держави, стала золотою сторінкою її біографії, започаткувала нову епоху в житті українського народу, законодавчо закріпила його вікові, демократичні прагнення до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Пісня «Вставай Україно»

Ведуча 1: Перші кроки державної незалежності стали випробовуванням для всіх нас – тестуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті – на здоровий глузд. Нині уже ніхто не сумнівається у тому, що український народ в змозі поліпшити життя у своєму домі власної Батьківщини. Впевнений, що день прийдеш тій прийдешній принесе нам світле почуття радості від усвідомлення власної причетності до розбудови наших сіл, селищ, міст району, області та усієї України! Цей день обов'язково настане і тим швидше, чим більш плідно із натхненням кожен з нас працюватиме на благо рідної Вітчизни, а усі

разом проникнемо ся гордістю за нашу неньку-Україну, почуттям патріотизму до рідного краю, прагненням до єдності, порозуміння та згуртованості, не лише державних мужів, а усього народу нашої держави. Успіх прийде неодмінно!

Хлопчик 1: *Любім Україну!*

Любім Україну –
Всім серцем любім!
Як матір єдину,
Її бережим.
Вона, наша рідна,
Стільки страждала;
І біль свій і лихо –
Все тамувала,
Знедолена в скруті.
Смутком повита,
В неволі жевріла
Гола, невмита.
Не прагла чужого,
Хоч в злиднях жила,
Її ж обкрадали,
І зичили зла.
Ніколи не лестила –
Завжди як мати
І завжди готова
Ближніх прощати.
Любім Україну,
Якою була –
Шануймо минуле, –
Щоб пам'ять жила.
Любім Україну
Такою, як є –
Відаймо їй серце
І вміння своє.
Любім Україну,
Любім над усе.
Вона – наша доля,
Життя наше все.

(Яковчук М.)

Ведуча 2: Рідний край... Він починається із стежини, від батьківського порога, стрункої тополі, твоїх воріт... Найсвятішим для кожного з нас є слова Україна, Батьківщина. Адже Батьківщина – це не тільки Україна, а і рідна домівка і те місце, де ти народився і виріс, де минули найкращі роки твого життя.

Дівчинка: Україна – то не звук і не просто слово,
Україна – серця гук, солов'їна мова,
Україна – то земля, вкрита стиглим житом,
Що так сонячно сяє під небесним німбом!
Україна – то сади, їх рясні щедроти,
То настояні меди у духмяних сотах!
Україна – то стіжки, мов церковні зводи,
Україна – то стежки наших родоводів!

Україна – то Дніпро повен грай-водою,
Україна – то добро, творене тобою.
Україна – то отця мудрі настанови,
Україна – то серця, сповнені любов'ю!
Україна – то дитя на руках у мами,
То одвічні відкриття брам у світлі храми!
Україна – це і ти, це – і я, і всі ми
Осяванні з висоти Божими очима!
(Леонід Федорчук)

Ведуча 1: Народ глибоко поважає землю і називає її матір'ю: «Земля – наша мати», бо годує нас усіх. Тому при поклонах цілують землю. Землею клянуться, як чимось святим. Клятва та найсвятіша, коли при її проголошенні цілують землю. Для кожного українця найсвятіша його земля – наша Україна.

Земля Шевченка,
Земля Франка
З дитинства люблю я тебе.
Така мелодійна й дзвінка твоя мова,
Як небо ясне й голубе.

Вірш Т. Г. Шевченка «Розрита могила»

Дівчинка: Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
«Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широких світі, –
Панувала... Ой Богдане!
Не розумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що, колишучи, співала,
Про свою недолю,
Що, співаючи, ридала,
Виглядала волю,
Ой Богдане, Богданочку!
Якби була знала,
У колись б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані,
Жидові, німоті,

Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі,
Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та допоможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати».
Начетверо розкопана
Розрита могила.
Чого вони там шукають?
Що там схоронили
Старі батьки? – Ех, якби-то,
Якби-то найшли те, що там схоронили, –
Не плакали б діти,
Мати не журилася.

Ведуча 1: Наша українська пісня квітує на весь світ. І найбільшу роль в її популяризації відіграють артисти-аматори, бо для них пісня – то захоплення і злет, окрилення людської душі.

Ведуча 2: Щаслива та людина, яку вигоїдала рідна пісня і наділила талантом по-своєму відкрити пісенний світ.

Пісня «Як у нас на Україні» (Бужинська К.)

Ведуча 1: Хороша пісня наче поклик долі –
Тамує біль і не рахує літ.
Іду я з нею по життєвім полі
І відчуваю струн душі політ.

Ведуча 2: Яке це диво українська пісня, кого тільки не полонила її вічна краса. Вона – живий скарб, що йде від душі з покоління до покоління, несучи радість, чаруючи людську душу, даючи силу і натхнення.

Ведуча 1: Українські пісні найгарніші,
Пронесе їх народ у віки,
І дівчата у нас найгарніші,
І міцні, як дуби парубки.

Пісня «Боже, Україну бережи».

Ведуча 2: Україно! Ти для мене єдина!
Ти цвітеш розмаєм з року і рік,

Буду, ненько, горда і вродлива,
З тебе любитися повік!

Ведуча 1: Земле квітуча, земле співуча,
Страднице наша свята!
Будь, Україно, ненько єдина,
Вільна на вічні літа.

Ведуча 2: В піснях, у віршах Україну порівнюють з рідною матір'ю. Наші предки добре знали, що майбутнє народу, так як і майбутнє України у материнських руках. Мати – берегиня роду. Мати... Це перше слово, яке з радісною усмішкою вимовляє дитина. Мама – це те слово, яке найчастіше повторює людина в хвилину страждання й горя. Знати свій народ – це знати мамину пісню, що сіяла в душу колискової дитини зернятка, які виростили в добром, любов'ю і ласкою, пам'ятати батьківську хату, стежина від якої веде у великий шлях Батьківщини, це – берегти бабусину вишиванку, забуту й розтоптану жорстоким часом, це – знати дідусеву казку про правду і кривду. Все це наша родовідна пам'ять, наші символи, наша історія, можливо, деколи сумна, але в основі велична, все стверджуюча.

Пісня «Лебеді материнства»

Ведуча 1: Український народ славиться по всьому світу не лише піснями, але вмів танцювати веселі, запальні танці. Є в нас народна мудрість, яка говорить так: Хто має щирю душу, у того й танець смак.

Український народний танець

Ведуча 1: Тепер, коли ми вибороли собі волю, стали незалежною країною. Ми маємо державну мову, державні символи: герб, прапор, гімн, які уособлюють нашу історію, нашу сутність.

Ведуча 2: Про походження, ідею і значення тризуба на Україні, як державного герба, національного знаку і релігійного символу, писали більш як 50 авторів. Як державний герб тризуб на синьому тлі був схвалений 12 лютого 1918 року малою радою в Коростені. Як герб, тризуб залишився і в часи гетьманату, а далі й за Директорії. Під час об'єднання УНР і ЗУНР, державним гербом став золотий тризуб на синьому тлі. І ось 15 лютого 1992 року за пропозицією Президента України Л. М. Кравчука сесія Верховної Ради затвердила малий Герб України.

Хлопчик: Вірш «Золотий непокірний тризуб»

Як птах золотий, в переливах на прапорі має, горить.
Це знак наш, це фабрики й ниви,
Це символ, що будем ми жить.
Це хліб наш, вугілля і цукор.
Степи плодовиті, моря,
Це в праці з мозолені руки,
Що подвигом завжди горять.
Це наша любов, наша мужність,
Вогняний порив боротьби,
Це наша згуртованість дружня,
Це пісня нової доби.
Це юність, це клич поколінням,
Що йдуть крізь життєву грозу,

Це слава твоя, Україно,
Золотий непокірний тризуб.

Ведуча 1: Прапор відомий з античних часів. Древні стяги були у великій шані на Русі ще за часів язичництва, а після впровадження християнства вони освячувалися образом з животворного Христа. Значення стягів, як святиня, зростає – жодне військо без прапора не вирушало в похід і не вступало в бій.

Історичні джерела донесли до нас досить скуті відомості про кольори прапорів Київської Русі. У 1910 році синій і жовтий кольори назвали державними кольорами давньої Русі, спадкоємницею якої була передусім Україна. Одна з версій, що до давньої української традиції поєднання жовтого і синього кольорів. Згідно з нею, слово «хохол», яким дехто зневажливо називає українців, – монгольського походження: «хох» – означає синій, голубий, небесний, «улу» – жовтий. Кінцева голосна редукується – маємо теперішнє звучання – хохол.

Ведуча 2: Для нашої, залитої світлом, країни, жовтий і синій кольори є і були найбільш підхожі. Це чудово зрозумів наш простий український народ, вимальовуючи свої хати спершу в синє, а затилля – в жовте. Ці кольори давали народові любов до природи, яку він бачив саме в жовтій і лазурній окрасці: золотистий степ, синє небо, ріки з жовтими очеретами, і рудими скелями. Символами України є чисте небо – символ миру та пшеничне поле – символ достатку.

Ведуча 1: Пісня – душа народу, національний гімн – найвищий прояв його волелюбних прагнень. Яскравим проявом патріотично-національних почуттів українців єдиної нашої землі стає поява вірша поета Павла Чубинського «Ще не вмерла Україна».

Ведуча 2: Жодному нашому творові української літератури не судилась така велична і трагічна доля. Велична, бо в цьому втілена споконвічна віра народу стати суверенним, здобути волю, виражена незламна віра у відродження України. І хочеться вірити й надіятись, що ви виростете справжніми синами і дочками рідної матері України, не залишите її в біді, а допоможете підняти, розквітнути, щоб з гордістю і ви, і ваші діти могли сказати: «Ми – Українці».

Пісня «Одна калина».

(Свою любов учні висловлюють у віршах і піснях)

Хлопчик: Україно моя співуча,
Ніжна нене, колиска добра!
Я люблю твої древнії кручі,
Буйну зелень на схилах Дніпра.

Ти одвічна – у пісні, у слові,
В думах сивого кобзаря,
Україно моя казкова,
Наше серце для тебе співа.

Живи, Україно! Живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!
Співай, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.

Дівчинка: Що то, діти, за країна –
Неба синього блакить,

На ланах у серпні жито
Стиглим золотом блищить?
У якій, скажіть, країні
Клімат лагідний, м'який?
Бог відводить буревії
Негаразди всіх стихій?

Люди мудрі, працьовиті
У країні тій живуть.
На чуже не зазіхають
І свого не віддадуть.

У якій іще країні
Так земля родить охоча?
Наче пісня солов'їна –
Мова ніжна і співоча?

Гори є і полонини,
Є моря, річки, ліси...
Загалом, то є країна
Невимовної краси!

Гордо, голосно, дитино,
Ти назви ім'я країни,
У якій, хвалити Бога,
Народився і живеш.
Їй дочкою є чи сином
І, коли ти підростеш,
Будеш їй творити славу,
Розбудовувати державу.
Отже, зветься ця країна,
Незалежна і єдина –
Наша ненька – Україна!
(Наталія Козленко)

Хлопчик: Україно! Ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва

Дівчинка: Слухайте, слухайте, слухайте люди!
Хтось зворушив там тривогу –
То Україна кров'ю обмита,
То Україна слізьми полита
Йде на всесвітню дорогу!

Слухайте, слухайте, слухайте, люди!
Дзвонить десь дзвін без упину –
То задзвонила воля здобута,
То Україна скинула пута,
То на свободі родина!

Мати-Україна:

Я – Україна, я – Україна,
Лиш перед Богом я на колінах,
Кличу вас, люди, зліва і справа
В святу Державу, в мою Державу!
Єднайтесь, сестри, єднайтесь, браття,
Пора звільнитись нам від прокляття!

Гряде доба великих змін!
Народе мій! Вставай з колін!
Вставай! Відчуй себе Титаном
І все тобі під силу стане!

Ще в чорні дні татарського потопу
Дух волі вивів нас з біди
І перелякану, знесилену Європу
Порятував від дикої орди.
І хоч були поразки та руїни,
Тяжкі гріхи неслави і хули,
Але щоразу в лоні України
Жадання волі зріли і жили!
(Сіденко Г.)

Хлопчик: Сьогодні нам дивиться в очі і зове молодих в майбуття,
Де сіяють нам гасла пророчі, де достойне і світле життя.

Нам за нього боротись, долати всі загати, йдучи до мети.
Щоб тобі, наша рідная мати, більш ніколи не знати біди.

Ми тебе завітчаємо любов'ю, ми добром тобі встелемо шлях,
І усе, що освячено кров'ю, ми висловимо в наших ділах.

Щоб пишалась ти нами у світі, щоб за нас тебе сором не пік,
Ми клянемося тобі, твої діти, що віднині стоять Україні
Що віднині цвісти Україні вовеки!

Ведуча: Від щирого серця й від усієї душі зичу землякам, рідним, друзям та колегам здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і насаги в усіх ваших справах і нехай мрія про краще майбутнє окриляє вас на нові звершення, на нові добрі починання, в ім'я соборної незалежної демократичної процвітаючої України, надійної запоруки добробуту й щасливого життя її народу. З святом Вас! Хай святиться ім'я твоє вічно, Україно – колиско моя.

*До дітей виходить соліст або група. Виконується пісня про Україну «Одна єдина».
На останньому куплеті на сцену виходять діти-учасники концертної програми.
Вони тримають у руках жовті та сині повітряні кульки, співають приспів разом із солістом. У фіналі пісні діти відпускають кульки у небо.*

Сисонюк Л. В.,
Рівненський факультет Національної
академії керівних кадрів культури і
мистецтв

«УКРАЇНО, ЦВІТИ У ЛЮБОВІ Й ДОБРІ»

Сценарій до Дня державної незалежності України

Гасне світло в залі. Звучать позивні. Відкривається куліса. На сцені зразковий танцювальний колектив виконує хореографічну композицію «Калина». Під час танцю звучить дикторський текст:

Диктор: Україна мов калина ніжно розквітає
В її справах є вже певний зріст
Пелюсточки ніжно розправляє
У здобутках є вагомий зміст.
Україна мов калина пелюсточки грають
Тягнуться до сонця і висот
У вінок мистецький нині об'єднують
В зореносних гронах, з піснею в народ.

По завершенню хореографічної композиції на тлі дзвонів, виходять читці: 2 дівчини і 2 хлопці в українських костюмах

Хлопець 1: Слухайте, слухайте, слухайте люди!
Хтось зворушив там тривогу –

Дівчина 1: То Україна кров'ю обмита,
То Україна слізьми полита
Йде на всесвітню дорогу!

Хлопець 2: Слухайте, слухайте, слухайте люди!
Дзвонить десь дзвін без упину –

Дівчина 2: То задзвонила воля здобута,
То Україна скинула пута,
То на свободі родина!

Під час звучання позивних стріляє феєрверк, з'являється Мати-Україна

Мати-Україна:

Я – Україна, я – Україна,
Лиш перед Богом я на колінах,
Кличу вас люди зліва і справа
В святу Державу, в мою Державу!
Гряде доба великих змін!
Народе мій! Вставай! Відчуй себе Титаном
І все тобі під силу стане!

Хлопець 1: Я єсть народ, якого правди сила ніким звойована ще не була
Яка біда мене, яка чума косила, а сила знову ожила.

Дівчина 1: Щоб жить – ні в кого права не питаюсь.
Щоб жить – я всі кайдани розірву!
Я стверджуюсь, я утверждаюсь. Бо я – живу!

Хлопець 2: Коли і як з'явилась Україна,
Де перший день, де, в чому, перший знак?
Мабуть тоді коли в лиху годину
Сів на коня нескорений козак.

Звучить козацький марш

Дівчина 2: Їдуть, їдуть козаченьки
Їдуть, їдуть браві.
Слава рідній Україні
І козакам Слава.

З глядацької зали з вигуком з'являються козаки

Хлопець 2: Козацький дух – дух вічної стихії
Утілений в привілля степове,
Допоки світу – він не постаріє –
Він в заповідях нації живе!

Козаки танцюють, після танцю підходять з двох боків до України, стають по обидва боки у почесну варту.

Мати-Україна:

О, мій народе, пресвятий і бойовий, і трудовий,
Талановитий, мій народе!
Усі серця свої відкрий для віри, правди і свободи!

Без оголошення звучить пісня «Україна» у виконанні народного тріо. По завершенні пісні учасники залишаються на сцені.

Мати-Україна:

До вас моє звертання, рідні діти,
Крутий в житті вам випав шлях
Пройшли віки нам є чому радіти,
Бо пісня й досі лине на полях.

Послухай світ, хоч облети на крилах
Такої долі не знайдеш ніде.
Народе мій, в твоїх гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде.

В щасливій і тяжкій хвилині
Куди б вам не стелився шлях
Не згасне вогнище козацьке
В людських воно запалене серцях.

Читець 1: Живи та міцній українська державо
Ми раді за тебе мільйони віків.

Читець 2: Щоб стяг синьо-жовтий піднявся величаво
Й над Україною замайорів.

Читець 3: Для внесення Державного прапора України та прапора району прошу всіх встати.

Звучить марш, вносять прапори та ставлять на підставки.

Диктор: Державний прапор України несе _____;
прапор _____ району несе _____;

*Внесення трибуни та виставлення мікрофонів на сцені.
Звучать позивні, виходять ведучі.*

Ведучий: Добрий день шановні жителі та гості _____!

Ведуча: З Днем Незалежності України!

Ведучий: Народе України! Твоєю силою, волею, словом утвердилася на нашій рідній землі самостійна Українська держава – Україна!

Ведуча: І ми гордимся тим, що народилися на цій прекрасній землі єдиній і неповторній, де кожен із нас у своїх серцях несе маленький вогник гордості за те, що ми українці.

Ведучий: Урочистості з нагоди Дня державної незалежності України оголошуються відкритими.

Звучить гімн України.

Ведуча: На сцену запрошується Благочинний _____ Української православної церкви _____.

Ведучий: До вітального слова та нагородження запрошуємо Голову районної державної адміністрації _____ та Голову районної ради _____.

Відбувається нагородження, звучать фанфари

Ведуча: Ми – майбутнє України. То ж своїми знаннями, працею, здобутками давайте піднесемо її культуру, своїми досягненнями славимо її. Будьмо гідними своїх предків, любимо рідну землю, бережимо волю і незалежність України, поважаймо свій народ і його мелодійну мову.

Ведучий: Україно моя співуча,
Ніжна нене, колиска добра!
Я люблю твої древні кручі,
Наше серце для тебе співа.

Ведуча: Зі святом Вас вітає солістка _____ та зразковий танцювальний колектив. Слова і музика Наталії Май «Розкажу про Україну».

Ведучий: Зустрічайте на сцені вокальне тріо у складі _____.
Пісня з репертуару Михайла Хоми «Сивий туман над рікою».

Ведуча: На сцені хореографічна композиція «Ой верше, мій верше» – виконує танцювальний колектив _____. Керівник _____.

Закривається завіса

Ведуча: Гасне вечір... Сон обняв гори і долини,
А під горами бринить пісня соколина.
Пісня з репертуару В'ячеслава Хурсенка «Соколята» – виконує соліст _____.

Завіса відкривається

Ведучий: Для старого й малого – забавка велика.
Бо музика, як та весна в зеленому лузі, –
Не було би музикантів, жили б люди в тузі.
Володимир Помазан «Осіння фантазія» – Виконує ансамбль народних інструментів
школи мистецтв. Керівник _____.

Завіса закривається

Ведуча: До вашої уваги гумореска «Як гуцули кавалерували». Читає _____.

*Завіса відкривається.
Ведуча та юнак з квітами виходять на сцену*

Ведуча: У нашому залі присутня чарівна жінка, яка сьогодні святкує разом з
Україною свій день народження Це _____.
Будьте багата як наша Українська земля,
Будьте здорова як джерельна вода,
Будьте красива як троянди цвіт
І щаслива ще на багато сотні літ.

Юнак з квітами іде в зал до іменинниці, вітає її

Ведучий: Вас вітає вокальний жіночий ансамбль _____ . Керівник
_____. Українська народна пісня «Виспівує соловейко».
Ведуча іде за куліси

Ведуча: На сцені хореографічна композиція «Гуцулята» – виконує зразковий
танцювальний колектив _____. Керівник _____.

Ведучий: Українська народна пісня «Гапка» – виконує народний вокальний
ансамбль _____. Керівник _____.

Ведучий: Хата моя біла хата,
Рідна моя сторона.
Пахне любисток і м'ята
Мальви цвітуть край вікна.
На сцені вокальний ансамбль _____. Керівник _____.
Сл. Олександра Богачука, муз. Климент Домінченко - «Біла хата».

Ведуча: Жартівливий український танець «Повзунець» – виконує зразковий
танцювальний колектив _____. Керівник _____.

Ведучий: Сл. і муз. Наталії Фаліон – «А у селі» – виконує народний вокальний
ансамбль _____.

Ведучий: Вас вітає народний ансамбль української пісні. Керівник _____.
Українська народна пісня «От села до села».

Ведуча: Народе мій, оце твої джерела,
Колиски твого роду і надій.
Вросли могутньо ці великі села
У нашу землю в силі віковій.

Микола Безушкевич «Український марш» – виконує дитячий духовий оркестр
_____. Керівник _____.

Ведучий: Життя без кохання, життя без любові
То небо без сонця, то небо беззоре.
Життя неможливе, воно не існує,
Коли наше серце любові не чує!

Пісня з репертуару Марії Собко «Моя любов» – виконує солістка _____
та танцювальний ансамбль _____.

Ведуча: До вашої уваги хореографічна композиція «Веселка» – виконує зразковий
танцювальний колектив _____. Керівник _____.

Ведучий: Вас вітає народний чоловічий гурт _____. Керівник
_____. Українська народна пісня «Славні Козаки».

На сцену виходять ведучі

Ведуча: Дай нам Боже, сили і снаги,
Щоб цвіли Дніпровські береги,
Щоб жили гуртом, не поодинці,
На землі щасливі українці.

Ведучий: Мова хай живе, нехай серця нам гріє
Багатою йде в світ і завжди молодіє,
Бо в нас вона одна-чарівна, світанкова,
І древня, й молода – велика наша мова.

Сл. та муз. Олександра Самойдюка – «Мова єднання» – виконує вокальний дует у
складі _____ та танцювальний ансамбль _____.

*Під час співу на третьому куплеті виходять всі учасники аматорської творчості.
Холодний феєрверк.*

Ведуча: І ще раз із Днем Народження, Україно!

Ведучий: До побачення!

Ведуча: І до нових Зустрічей!

*Оксана Осипчук, художній керівник,
Наталія Стребчук, методист з клубної
роботи Дубенського районного Будинку
культури Рівненської області*

«ШЛЯХИ ДО ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»

Сценарій літературної композиції

Сцена умовно поділена на три простори: зліва – пустеля з піском та сухим деревом; по центру – підставка, на якій розміщено книги Т. Шевченка, Л. Українки, І. Франка; з права – стіл, на якому розміщено газети і журнали, друкарську машинку.

Починає лунати «Інтро» Т. Петриненка, завіса відкривається, на сцену виходять учасники: зліва – дівчина в українському костюмі (Україна), по центру – хлопець-сучасник, а з права – дівчина у строгому діловому костюмі – журналіст.

Сучасник: Ми, українці, – унікальні люди. Український унікум не має аналогів в цілому світі. Де ж це видано, щоби незалежній Українській державі і раптом не знадобилася ні українська мова, ні українська державність, ні українська культура? Ми – українці, теж не потрібні.

Держава сама не будується. Державу треба будувати! І не чужими, холодними, а своїми теплими, рідними руками. Чистими руками!

А ми все стоїмо на Перехресті. І ніяк не зрушимо з місця. Не барімося, бо захолонуть сліди наших пророків. Куди тоді підемо?

Журналіст: Маючи глибочезну, з карколомними, драматичними поворотами долю, знаючи вершини злету національного духу до свободи, освіти й культури, але й знаючи моторошний шлях неслави, забуття, існування наче б поза історією – тільки на початку третього тисячоліття від Різдва Христового ми, українці, відзначаємо _____ річний ювілей своєї держави.

Озирнімося сьогодні на трагічний шлях до незалежності, бо він ще недалеко, до нього ще можна торкнутися рукою. І не для того, щоб в черговий раз стиснути кулаки, витерти сльозу чи скрушено зітхнути, а щоб повторити собі: «Ми стожильні, живучі і незнищенні як нація, як великий народ, що живе на перехресті світу. Та можна було б застрашити, придушити наш дух, загнати його в Сибіри, на Соловки, в Магадани... Але вбити його, винищити дощенту – це не дано нікому. Підтвердження тому – Богдан Хмельницький й Іван Богун, Калнишевський і Мазепа, Орлик і Сковорода. Наші духовні свічада: Т. Шевченко, Л. Українка, І. Франко, В. Стус, В. Симоненко. Їхнє життя і слово – свіча в руках нації – доказ того, що наш народ мусить вижити і не загубитися в планетарній історії. Свіча не розуміє, що вона прокладає дорогу в темряві. Вона просто горить. І згорає. Це її доля, її призначення, її щастя. Але не просто згоріло і не марним було життя і слово великого Шевченка, який вчив «свою Україну» любити.

На авансцену виходить читець

Читець: Минають дні, минають ночі,
Минає літо, шелестить
Пожовкле листя, гаснуть очі,
Заснули думи, серце спить,
І все заснуло, і не знаю,
Чи я живу, чи доживаю,
Чи так по світу волочусь,
Бо вже не плачу й не сміюсь...
Доле, де ти! Доле, де ти?
Нема ніякої,
Коли доброї жаль, боже,

То дай злої, злої!
Не дай спати ходячому,
Серцем замирати
І гнилою колодою
По світу валятись.
А дай жити, серцем жити
І людей любити,
А коли ні... то проклинать
І світ запалити!
Страшно впасти у кайдани,
Умирать в неволі,
А ще гірше – спати, спати
І спати на волі,
І заснути навік-віки,
І сліду не кинуть
Ніякого, однаково,
Чи жив, чи загинув!
Доле, де ти, доле, де ти?
Нема ніякої!
Коли доброї жаль, боже,
То дай злої! злої!

Читець переміщується до центру авансцени

Читець: Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отоді я
І лани, і гори —
Все покину і полину
До самого бога
Молитися... а до того
Я не знаю бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим, тихим словом.

Читець йде зі сцени, лунає «Інтро»

Журналіст: Вивчаймо його Заповіт! Заповіт того, хто карався, мучився, але не каявся! Заповіт героїчної – страшною ворогам – України! Хай слово його лунає кличним дзвоном, щоб почули оглухлі, щоб випростувалися похилені й горбаті! Щоб устали мертві! Щоб знову воскресли тіні славних прадідів! Щоб знов на нашій землі росли, змагались, жили! Щоб обновились, як орля, юність нації!

Сучасник бере в руки книгу Т. Шевченка, гортає її

Сучасник: Нема ще вольної сім'ї...
Вкраїни нової нема!
Шумлять лише твої гаї,
Де світло поглинає тьма.

Полин-роса – на солов'їв.
І на людей – Полин-Зима.
Нема ще вольної сім'ї,
Вкраїни нової нема...

Журналіст: Божественне знамення долі: через десять років по тому, як із рук великого Тараса випала свічка, що запалила надію на відродження українського духу в неволі російського самодержавства, над Україною, над усією землею зійшла зоря Лесі Українки. Ступивши в світ з Волинської землі, Леся підхопила ту Шевченкову свічку, щоб засвітити від неї свої «досвітні вогні», стати «дочкою Прометея», «трохи чи не єдиним мужчиною на всю новочасну Україну», як сказав про неї Іван Франко.

Вона назвала себе Українкою, коли це слово взагалі намагалися знищити. І через все життя, через всю творчість Лесі Українки проходить образ України, і торує вона свою стежку до її незалежності.

Дівчина-Україна:

І ти колись боролась, мов Ізраїль,
Україно моя! Сам бог поставив
супроти тебе силу невблаганну
сліпої долі. Оточив тебе
народами, що, мов леви в пустині,
рикали, прагнучи твоєї крові,
послав на тебе тьму таку, що в ній
брати братів не пізнавали рідних,
і в тьмі з'явився хтось непоборимий,
якийсь дух часу, що волав ворожо:
«Смерть Україні»!
– Та знялась високо
Богданова правиця, і народи
розбіглися, немов шакали ниці,
брати братів пізнали і з'єднались.
І дух сказав: «Ти переміг, Богдане!
Тепер твоя земля обітована».
І вже Богдан пройшов по тій землі
від краю і до краю. Свято згоди
між ним і духом гучно відбулося
в золотоверхім місті. Але раптом
дух зрадив. Знову тьма, і жах, і розбрат.
І знов настав єгипетський полон,
та не в чужій землі, а в нашій власній.

А далі розлилось червоне море,
і розділилося по половині,
і знов злилось до купи й затопило —
кого? Ой леле! Новий фараон
пройшов живий через червоне море,
але їздець і кінь пропав навіки.
Співай, радій, ненависна чужинко,
бий в бубни і лети в танок з нестяму,
кінь і їздець в червонім морі згинув,
тобі zostався спадок на покраси,
бо зносиш ти України клейноди,
святкуючи над нею перемогу.
Такий для нас був вихід із Єгипту,
немов потоп. Заграло та й ущухло
Червоне море, висохло, й осталась
безрадісна пустиня після нього,
і став по ній блукать новий Ізраїль,
по тій своїй землі обітованій,
немов якась отара безпричальна.
З отарою блукали й пастухи,
вночі за тінню йшли, а вдень з вогнем.
Коли ж у їх з'являвся дух величний,
що вогняним стовпом палав у темі,
а вдень ішов, мов туча грізно-біла,
вони не вірили своїм очам,
і врозтіч розбігались манівцями,
і попадали ворогам в полон.
Чи довго ще, о господи, чи довго
ми будемо блукати і шукати
рідного краю на своїй землі?
Який ми гріх вчинили проти духа,
що він зламав свій заповіт великий,
той, взятий з бою волі заповіт?
Так доверши ж до краю тую зраду,
розбий, розсій нас геть по цілм світі,
тоді, либонь, журба по ріднім краю
навчить нас, де і як його шукать.
Тоді покаже батько своєму сину
на срібне марево удалині
і скаже: «Он земля твого народу!
Борись і добувайся батьківщини,
бо прийдеться загинуть у вигнанні
чужою-чуженицею, в неслав'ї».
І, може, дасться заповіт новий,
і дух нові напише нам скрижалі.
Але тепер? як маємо шукати
своєму народу землю? хто розбив нам
скрижалі серця, духу заповіт?
Коли скінчиться той полон великий,
що нас зайняв в землі обітованій?
І доки рідний край Єгиптом буде?
Коли загине новий Вавілон?

Сучасник бере в руки книгу Лесі Українки, гортає її

Сучасник: Зібралось нині нас дуже багато.
Є таїнство душ. І шляхи крем'яні!
Що скажете, Лесю, про нинішнє свято?
Ми знов серед лиха співаєм пісні.

І знову колиска ні в чому не винна.
Одна колискова – над нами всіма!
Ви знаєте, Лесю, вже є Україна!
Але українців ще майже нема...

Журналіст: Прозріння. Воно сьогодні потрібне всім нам, як жива вода, як животворний дух. У прозорінні ми знайдемо можливість врятувати себе і Честь України. До цього кликав Іван Франко.

Дівчина-Україна:

Народе мій, змучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздорозжжю,
Людським презирством, ніби струпом
вкритий!

Твоїм будущим душу я тривожу,
Від сорому, який нащадків пізніх
Палитиме, заснути я не можу.

Невже тобі на палицях залізних
Записано в сусідів бути гноєм,
Тяглом у поїздах їх бистроїзних.

О ні! Не самі сльози і зітхання
Тобі судились! Вірою в силу духа
І в день воскресний твого
повстання.

Та прийде час і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі.
Труснеш Кавказ, впережешся
Бескидом,
Покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш, як хазяїн домовитий,
По своїй хаті і по своїм полі.

Сучасник бере в руки книгу І. Франка, гортає її.

Сучасник: Лупайте сю скалу...
А скелю тую нічим не розбити...
Вона ж бо – спокута.
І Вічне кайло!
Вдивляються в землю стурбовані діти.
Чи не запульсує живе джерело?
Усе переноситься родом до роду.

І десь оживе у веснянім саду.
А Скеля та дика – то наша Свобода!
Лиш висікти Статую треба свою.

Журналіст: Зараз, з висоти _____ року ми можемо сказати словами Ліни Костенко про нашу незалежність.

Дівчина-Україна:

І знов сидять при владі одесную,
гряде неоцинізм, я в ньому не існую.
Така до слави приналежність,
така свобода і пісні!
Декоративна незалежність
ворушить вусами вві сні.
Прости мені, мій змучений народі,
що я мовчу,
дозволь мені мовчать,
бо ж сієш-сієш, а воно не сходе,
і тільки змії кубляться й сичать.
Усі ні з ким не згодні,
злість рухає людьми,
але у бік безодні.
Доборолися, добалакались,
досварилися, аж гримить.
Україно, чи ти була колись
незалежною хоч на мить?
Від кайданів, що волю сковують,
від копит, що у душу б'ють,
від чужих, що тебе скуповують,
і своїх, що тебе продають.
Популяція, нація, маси...
І сьогодні, і вчора, й колись
українського пекла гримаси
упеклися мені, упеклись.
Цей розбрат, і рейвах,
і ремство й віки безголів'я вдогонь –
хай він спалить усе це нікчемство,
українського пекла вогонь.

Починає лунає мелодія пісні «Квітка-душа» у виконанні капели бандуристів.

Сучасник: Вродився...
І в першу вже мить
Відчуй родовитість.
Магічно!
Любіть Україну!
Не просто любіть.
ЖАДАЙТЕ У ПРИСТРАСТІ ВІЧНО!
Мужнієш...
І рвешся в блакить.
Іди крізь терни прямовисто.
Любіть Україну!

Не просто любіть.
А ДИХАЙТЕ НЕЮ, МОВ КИСНЕМ!

Мудрішаєш...
В сонмі століть.
Примнож родового таланту!
Любіть Україну!
Не просто любіть.
САМІ УКРАЇНОЮ СТАНЬТЕ!!!

Мелодію «Квітка-душа» перебиває «Хоральна прелюдія» М. Лисенка

Дівчина-Україна:

Завжди терновий вінець
буде кращий, ніж царська корона.
Завжди величніша путь
на Голгофу, ніж хід тріумфальний.
Так одвіку було
й так воно буде довіку,
поки житимуть люди
і поки ростимуть терни.
Але стане вінцем
лиш тоді плетениця тернова,
коли вільна душею людина
по волі квітчається терном,
тямлячи вищу красу...
Путь на Голгофу велична тоді,
коли тямить людина,
нащо й куди вона йде,
не прагнучи інших тріумфів,
знаючи іншу величність...

Мелодії «Квітка-душа» і «Хоральна прелюдія» змішуються і починають лунати одночасно, учасники виходять на авансцену, вклоняються і відходять назад, завіса закривається.

Вітос В. Г.,
директор Одеського обласного центру
української культури

1 ЖОВТНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

СЦЕНАРІЙ КОНЦЕРТУ, ПРИСВЯЧЕНОГО МІЖНАРОДНОМУ ДНЮ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

*У фойє театру у запису звучить інструментальна музика.
До глядацької зали заходять гості та займають визначені місця.
Сцена святково прикрашена.
Завіса сцени закрита.*

10²⁵ – Керівники області, міста заходять до глядацької зали та займають визначені місця.

*10³⁰ – У глядацькій залі гасне світло.
Звучать позивні. Завіса відкривається.
На сцену виходять ведучі*

Ведуча: Добрий день, дорогі друзі!

Ведучий: Добрий день, наші почесні гості – люди старшого покоління – досвідчені, мудрі, добрі.

Ведуча: Сьогодні ми відзначаємо Міжнародний день людей похилого віку!

Ведучий: Людина похилого віку, гідна поваги навіть тому, що їй це по милості Божій вдалося.

Ведуча: У наймудрішій книзі на землі, в Біблії, Святому Писанні, говориться про те, що від нашого ставлення до наших батьків і матерів безпосередньо залежить наша власна тривалість життя на цій землі. Зневагою до проблем літніх людей ми сіємо свої власні майбутні проблеми.

Ведучий: Указом Президента України 1 жовтня визначено Днем ветерана. І саме символічно, що цей день збігається з відзначенням Міжнародного дня людей похилого віку.

Ведуча: Встановлення Дня ветерана у нашій країні засвідчує глибоку пошану суспільства до Вас, людей старшого покоління, посилення уваги до ваших потреб, високу оцінку ваших ратних і трудових подвигів, неоціненного внеску у становлення Української держави та рідної Дніпропетровщини, зміцнення їх економічного та культурного потенціалу.

Ведучий: Урочистості присвячені Міжнародному дню людей похилого віку оголошуються відкритими!

Звучить Державний гімн України (у запису)

ПРОТОКОЛЬНА ЧАСТИНА

(за окремим сценарієм управління протоколу та масових заходів)

По закінченню протокольної частини на сцену виходять ведучі

Ведучий: Шановні друзі! Турбота про громадян похилого віку, ветеранів та інвалідів необхідна кожної хвилини не як відзначення святкової дати, а як повага до людей, які своєю багаторічною працею заслужили на глибоку пошану нащадків.

Ведуча: Одним із першочергових завдань української влади, яка йде шляхом економічних і соціальних реформ, є належне забезпечення повсякденних потреб та духовних інтересів наших найповажніших співгромадян.

Ведучий: Держава, що попри усі негативні наслідки світової фінансової кризи стала на шлях сталого розвитку і створює такі умови життя для людей літнього віку, на які вони сповна заслужили.

Ведуча: А сьогоднішнє свято нехай послужить зціленню і відродженню наших душ.

Ведучий: Тож сьогодні, коли всі ми і вся Україна вшановує вас – свою гордість і славу, прийміть наші найщиріші вітання.

Хореографічна композиція «Вальс»

Ведуча: Дорогі наші!
У цей чудовий день осінній,
У атмосфері цій родинній,
Ми вас вітаємо зі святом
Й від серця хочемо сказати...

Ведучий: Добро хай множиться і щастя,
Міцне здоров'я хай додасться,
Відніметься хай сум і лихо,
Співає пісню серце стиха,
І доля в дім добром іде...
Прийміть від нас цей музичний подарунок.

Пісня «Звездопад»

Ведуча: Кажімо більше ніжних слів
Знайомим, друзям і коханим.
Нехай комусь тепліше стане
Від зливи наших почуттів...

Кажімо більше ніжних слів,
Комусь всміхаймось ненароком.
То не життя людське коротке –
Короткі в нас слова черстві.
Кажімо більше ніжних слів.

Французьке попурі «Je t'aime»

Ведуча: Дорогі наші! Знаєте, якось не вірно називати Вас літніми людьми. Адже ви молоді душею, у вас такі натхненні, красиві обличчя, на яких світяться посмішки, а очі випромінюють доброту. А секрет вашої молодості дуже простий – це безмежний

оптимізм. Тому нехай і надалі ваша молодість душі, ваші веселі, щасливі посмішки ніколи не згасають.

Гумористична пантоміма «Перукар»

Ведучий: День літньої людини для всіх нас – особливе свято. З дитинства ми вибираємо від людей старшого покоління народні традиції і мудрість, основи культури і рідної мови.

Ведуча: З бабусиних казок, з розповідей діда народжується наша перша любов до рідної землі. Тому ваша народна мудрість і невичерпний життєвський досвід – є неоціненним скарбом нашого життя.

Дует Хиврі та Афанасія Івановича з оперети «Сорочинський ярмарок»

Ведучий: Як виглядає сучасна бабуся? Найчастіше це ще молода жінка, у якої є улюблена робота, онуків вона бачить, зазвичай, лише по вихідних... А є бабусі, які залишають роботу, щоб допомогти виховувати онуків, беруть на себе усі турботи по дому.

Ведуча: Вони безмежно люблять своїх онуків, оберігають від усіх труднощів, часом приховують пустощі від батьків. У їхніх добрих і сильних серцях ми черпаємо підтримку і розуміння, терпіння і любов, енергію і натхнення. Дякуємо вам рідненькі!

Ведучий: А зараз, дорогі наші гості, Вас поспішає привітати наймолодше покоління. Зустрічайте! Дитячий музичний театр _____.

Ведуча: У житті кожного з вас, як і в природі, є також 4 пори року: зима – білосніжне дитинство, весна – квітуча юність, літо – буйний розквіт сил і золота осінь – багата і мудра.

Ведучий: Так нехай ваша життєва золота осінь дарує нам усім мудрість душі, багатство життєвого досвіду і незгасне тепло ваших сердець.

Пісня «Будь со мной» (ориг. наз. – «Sway»)

Ведуча: Іноді в житті кожного із нас буває, коли восени раптом наступає весна, а взимку розпускаються троянди – символ вірності й любові!

Ведучий: Таке трапляється, коли людина любить. Адже любов і життя нероздільні. Від народження й до глибокої старості ми любимо. Спочатку – батьків, близьких, потім своїх наречених й, нарешті, своє майбутнє – дітей й онуків. І зберігається ця любов у наших серцях.

Грузинська пісня «Куда ты идешь...» (ориг. наз. – «Sait Midiknar»)

Ведучий: Нові часи, нові завдання, нові вимоги... Сьогодні ми є свідками великих перетворень, що відбуваються в нашій країні, але ніколи не забудемо ми того, що зроблено руками людей старшого покоління. Вони можуть основа нашої історії.

Ведуча: Вони зводили фабрики і заводи, воювали на фронтах, сумлінно працювали в мирний час, виховували нас, своїх дітей і онуків. Величезне спасибі їм за це!!!

Пісня «Дівчина-весна».

Ведучий: Наші серця, наші душі звеличуються, сповнюються силою від української землі. Наші красиві вуста наповнюються рідним словом, українською піснею. Для кожного з нас вона – Україна – найрідніша, наймиліша, найкрасивіша країна на світі.

Ведуча: Ми були б дуже раді і щасливі, якби від сьогоднішнього свята ви залишили у своєму серці краплину любові до рідного краю. Бо коли живе культура, звичаї, традиції нашого народу, ще більше збагачуємось не лише ми, а й цілий світ.

Хореографічна композиція «Україна».

Після виконання танцю колектив залишається на сцені.

Ведуча: Шановні наші батьки, дорогі ветерани! Ми ще раз висловлюємо вам щирю повагу та глибоку вдячність за високу громадянську свідомість та розуміння і важливий внесок у розбудову нашої області і Держави.

Ведучий: Щиро бажаємо вам міцного здоров'я, душевної рівноваги, тепла рідних і близьких, довгих років життя!

Разом: Зі святом вас!!!

Завіса закривається.

У залі звучить інструментальна музика у запису

Кітасва І. М.,
*директор Дніпропетровського обласного
методичного центру клубної роботи та
народної творчості*

4-та субота ЛИСТОПАДА – ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

«ВЕЛИКІ ТВОЇ ЖЕРТВИ, УКРАЇНО!»

Сценарій вшанування пам'яті жертв штучного голодомору в Україні 1932 – 1933 років

Основними елементами оформлення сцени є: хрест з Розп'яттям, обрамлений терновим вінком, що символізує розп'яття українського народу, національна символіка, Книга Народної Пам'яті, Книга-Меморіал «Голод-33», засвічені свічки, цифри 1932 – 1933.

Для повнішого розкриття тексту радимо використати слайдо-фільми, кінострічки, фотодокументи.

Одяг ведучих та читців темного кольору.

Звучить запис тужливої мелодії дзвонів, яка повільно затихає.

Читець: Пам'яті
Мільйонів українських селян,
Які загинули
Мученицькою смертю від штучного
Голоду, заподіяного Сталінським тоталітаризмом
У 1932 – 1933 роках,
Пам'яті
Тисяч українських сіл і хуторів,
Які щезли з лику землі
Після найбільшої з трагедій ХХ століття
Присвячується вечір пам'яті
«Великі твої жертви, Україно!»

Звучить у записі «Реквієм» В. А. Моцарта, перта частина

Ведучий: Виповнилася скорботна річниця національної трагедії українського народу – штучного голоду в Україні. Сьогодні ми знаємо: був голод, штучного організований, був масовий сталінський геноцид, свідомо спрямований на згубу українського народу, такого ненависного диктатурі, шляхом насильницької колективізації, людиноненависницької політики, «розкуркулення», із сумнозвісними хлібозаготівлями.

Ведуча: Нечуваний злочин в історії людства коштував для нашої нації мільйони невинних людських життів, в тому числі материнських, дитячих. Осиротив, вигнав український народ із рідних домівок, з прадідівської землі шукати хліба. Україна стала землею вдів і вдівців, сиріт і безпритульних, бездомних старців.

Ведучий: На десятиліття можна засекретити архіви. Можна прикопати в глибинах викривальні документи. Можна стерти сліди злочинів. Можна раз, вдруге, втретє переписувати історію. Але з пам'яттю народу нічого не вдієш. Після заборон, утисків, принижень людської гідності вона оживає, відроджується – щоб там не було. Народна пам'ять – найдостовірніше історичне джерело.

Ведучий: Кожна людина і весь народ хочуть зрозуміти, нарешті, що ж з нами відбувалося в близькі і даліші періоди нашої історії? Зрозуміти і пояснити собі, всьому білому світові: чому, чому це сталося і як, яким чином?

Сьогодні стоїмо перед складною проблемою: скільки їх упало, полеглих, наших з вами земляків, предкодавніх хліборобів, приречених на смертні тортури голодом?

Ведуча: Справді, скільки людських життів забрав підступно задуманий голодомор в Україні в 1922, 1932, 1933, 1946 роках? І вітчизняні, і зарубіжні дослідники сьогодні однастайні у ствердженні: МІЛЬЙОНИ!

Ведучий: Але хоч якою буде остаточна цифра, то жертви у грубих мільйонах, то масова загибель мільйонів, рукотворна смерть, спричинена злочинною владною волею, страшна мученицька смерть, якій передувало умиртвлення муками голоду людини в людині, перехід її за межу духовного людського єства аж до канібалізму – убивства і поїдання матір'ю власної дитини, сестри братом і багато інших фактів, і тільки після того наставав фізичний кінець. То таки, мабуть, це жахливіше, ніж масові розстріли, газові камери, нацистський Голокост!

Ведуча: Якими ж словами можна описати мучеництво народу України тих періодів, що поклало в сиру землю мільйони синів і дочок.

Читець 1: Відкрийтеся, небеса!
Зійдіть на землю
Всі українські села, присілки та хутори,
Повстаньте всі, кому сказали: вмири!
Засяйте над планетою, невинні душі!
Зійдіть на води й суші,
Збудуйте пам'яті невигойний собор!
Це двадцять другий рік.
Це тридцять другий рік.
Це тридцять третій рік.
Це сорок шостий рік.
Голодомор. Голодомор. Голодомор.

Читець 2: Благословенний труд
Для щастя і добра
Хліботворящий люд
На берегах Дніпра.
Це ми, о Господи,
Твої плугатарі,
Орали, сіяли,
Молились на зорі.

Читець 3: Немов своє дитя,
Ми пестили ріллю,
Любили ми життя,
Вклонялись мозолю.
Вдихали чорнозем,
Вгорталися в лани,
Не знали, що помрем
З наказу сатани.

(Д. Павличко «Панахида за померлими з голоду»)

Звучить у записі Панахида за померлими з голоду Є. Станковича

Читець: Тепер перенесімося думкою й уявою в роки тридцяті двадцятого століття трагічної історії нашої України.

Україна. Двадцяте століття.

Літа 1933-го року від Різдва Христового був Великий Голод.

Не рік, а криваве клеймо: «Тридцять три».

Звучить запис мелодії дзвонів

Читець 2: Пекельні цифри та слова
У серце б'ють неначе молот,
Немов прокляття ожива
Рік тридцять третій.
Голод... Голод... Голод...
У люті сталінській страшній
Тінь смерті шастала по стінах
Мільйонів, мільйонів, Боже мій,
Не дорахувала Україна.

(В. Крищенко «Голод»)

Ведучий: Через роки й десятиліття, через війни й нескладні труди народні, через жахи ГУЛАГу і трясовину застою простягає до нас свої руки 33-й рік.

Не було тоді ні війни, ні посухи, ні потопу, ані моровиці. А була тільки зла воля одних людей проти інших. І ніхто не знав, скільки невинного люду зійшло в могилу – старих, молодих, дітей і ще ненароджених – у лонах матерів.

Ведуча: Спочатку було Слово. І було то слово «колективізація». Слідом за ним почався голод. Слово те прийшло в селянську хату не само, за ним шикувалася довга шеренга слів – чужинців, які несли з собою нечуване приниження для працюючого українського селянина, несправедливість, насильство і смерть.

Агітація. Конфіскація. Мобілізація. Реквізиція. Ліквідація і багато інших.

Географічні межі голодомору 1932-1933 років, за вже розкритими документальними матеріалами не залишають сумніву, що був спрямований проти українського села – основи нації. Той, хто хотів їсти, ставав «ворогом народу».

Звучить тужлива, жалібна музика

Ведучий: Історичні довідки.

Восени 1929 року Сталін висунув гасло тотальної колективізації, що призвело до розкуркулювання майже одного мільйона селянських сімей. Половину з них виселено насильно у північні райони колишнього Союзу.

Перша п'ятирічка обернулася для селян не тільки масовою колективізацією, а й страшним голодом. Нестача продуктів відчувалася уже в тридцятому та тридцять першому роках. Пізньої осені 1932 року Україну охопив голод.

Ведуча: Розмова з колгоспниками була ультимативною. Зерно вимагали здати у стислі строки. За невиконання все село записувалось на «чорну дошку», створену з ініціативи Кагановича. Потрапити туди означало підписати собі смертний вирок.

Представники місцевої влади організували у селах спеціальні бригади, які вимагали від кожного негайно відвезти на станцію мішок зерна, а в разі непослуху позбавляли волі на 10 років.

Ведучий: Забирали у людей все, грабували нещадно. Пшеницю, просо і квасоллю шукали навіть у пазухах бабусь. Зерно з динь, кавунів і гарбузів з вузликів, то також забирали.

Читець 3: Обдирали селян, наче липку.
Мав коня – то вже був з куркулів.
Супротивних – в Сибір,
Там, крізь шибку
Скільки глянеш, – дроти таборів.
В таборах той, що землю леліав.
У буремні відстояв грудьми.
«Вождь великий»
Всю тундру засіяв
З України моєї кістями.
(П. Головатюк «Обдирали селян»)

Читець 1: То була страшна весна тридцять третього. Люди паслися на траві, як худоба, їли листя з липи, їли вуличних собак і кожен третій падав.

Щодня людей ковтав Голодомор.
Село мертвіло...
Птахи норовисті
Сідали зрана журно на стовпи –
Стояли, наче в чорному намисті,
Напівживі оселі і степи.
Ходила смерть відкрито берегами
І не було тортурам вже кінця.

Тихо звучить мелодія пісні «Колискова 33 року» (слова і музика Т. Петриненка)

Ведуча: Пішов голод Україною. Смерть косила людей. Помирали на всеплодючих чорноземах шанованої світом житниці, просто на полях, на шляхах, у холодних хатах і на лавах померзлих вокзалів, поодинці і сім'ями, вимирали роди і села. Голод забрав тих, хто за шмат хліба не вмів торгувати святиною, спекулювати, красти, вбивати, щоб вижити.

Ведучий: Чи була того року весна? Чи прилетіли до знайомих людських осель довірливі лелеки? Чи співали травневими ночами у вербах над річками солов'ї. Ніхто того не пам'ятає сьогодні. Пам'ятають інше.

Читець 3: Село. Неначе писанка, село.
Квітують верби, пророста зело,
А під плотами ходить дика пустка.
Мов божевільна. З лоба збита хустка.
Імлю очі – ями затягло.
Стоїть на царині старий вітряк,
Немов забутий на шляху жебрак,
Безпомічно до неба звівши руки.
На вигоні не грають діти в цурки,
Ніде не чути голосу собак.
До піднебесся дим не в'ється з хат,
Замовкли щебіт і пісні дівчат,
Та й парубки не думають про гулі.

Лиш голосно в садах кують зозулі,
А з клунь забутих сови прокличать.
Блукає пустка дика по селі.
Німа. Голодна. Втома на чолі.
У бур'янах лягає спати під тином,
Де мати догоря над мертвим сином,
Худа, чорніша чорної землі.
А по дорогах котиться, стриба,
Співає реквієм стара гарба
І за село везе шайтанське жниво.
Сатрапів слуги лічать здобич хтиво.
Криваві очі втіха прошиба.

На відшибі, у мертвій тишині,
Скидають трупів, мов опухлі пні,
І знов гарба накульгує сповільна...
Як братський гріб – країна підневільна.
Свічами хиляться воскові дні.

(Б. Бора «Голод»)

Читець 1: Женуть селян у колективи,
Збирають на повітах продналог.
Беруть усе, що їм дарують ниви:
Ячмін, пшеницю, жито і горох,
І, не лишаючи зерна на засів,
Дари землі вивозять за кордон
Строптивих батраків і волопасів
Вагонами везуть на Усевлон.
Ніяк попсованими тракторами
Не прокладеш на сівбищі доріг,
Лану не зореш кінсьми і волами,
Що згинули без паші ще торік.
Давно поїджені коти й собаки,
Половлені і миші, і щури.
Зимуєш там, де ще зимують раки,
І хліб печеш із тертої кори.
Минай вночі околиці незнані,
А то чужі піймають на заріз,
Спечуть тебе, поклавши на каштани,
Позбавлять живота, чобіт і риз.
(Ю. Клен «Женуть селян у колективи»)

Читець 2: Повік не вмере цей злочин в поколіннях,
Як пухли та вмирали трудівники землі.
Голодна смерть людей косила без упину,
А тих, що не могли триматись на ногах,
Везли геть за село, в Глибокую Долину,
І там скидали в авт із жахом в їх очах.
Скидали без жалю,
Хоч всі були живі, тручали, як сміття.
Нещасні до небес худі здіймали руки
Й кричали, хто як міг: «Рятуй, Боже, життя!»

Вмирала у степах голодна Україна,
Її коси життя на вітрах розплелись.
Замовкла не цілком Глибока Долина,
Луна її кричить, що діялось колись.
Котилась Україною скривавлена зоря.
Як вовки лугами, селами – сатрапи, –
Найманці
Червоного царя.
Свободу, правду, людяність вони
Загнали в гріб.
Були ми небезпечними, бо мали
Власних хліб.
Цвіли сади, мов савани, –
на всю небесну твердь,
ми знали, добре знали,
що приймаємо за Україну смерть.

Читець 3: Їдуть, їдуть людомори
У червоних прапорах,
Забирають із комори
Порох, зніділий на прах.
Вимітають пил зі скрині,
Зерен запашні сліди.
Залишають Україні
Хліб з кропиви й лободи.
Світ виносять із халупи,
Що віками там горів,
І складають поміж трупи
Недовмерлих матерів,
Їдуть, їдуть без осмути,
Борошно везуть вочу
З ями стогону й плачу.
(Д. Павличко «Панахида за померлими з голоду»)

Ведуча: Червоне і чорне – два кольори часу. Скрізь ходили бригади по викачуванню хліба. Скрізь копалися ями, в які скидали мертві тіла. Скрізь діяла мітла, то чорна, то червона.

Тихо звучить «Реквієм» В. А. Моцарта, сьома частина

Ведучий: А в той час... Хліб був. І не за тридев'ять земель, а на території районів, де голод косив людей. Під надійною охороною лежали хлібні гори на складах «Заготзерна», і вмирала там голодною смертю або від куль вартового люди.

Читець 1: Зерно у купах пріло під дощем,
Кудись у море, в безвість, за границю.
Щоб насадити скрізь цей наш едем,
Немов витріскуючи із криниці,
Перемиваючись рідким вогнем,
Текло струмками золото пшениці.
Ми тільки бачили той тьмянний блиск,
На горлі лиш відчули пальців стиск.

Тоді дурні Грицьки і Опанаси,
Вмирили, як у зливу комарі,
Тоді по селах їлось людське м'ясо,
І хліб пекли з розтертої кори.
Дивилися голодні діти ласо
На спухле тіло мерлої сестри.
Так ми в двадцятім віці стали людоїди.
Господи, прости і помилуй нас!
(Ю. Клен «Прокляті роки»)

Читець 2: Коли б ми плакати могли,
Які б річки з очей незрячих,
Які б річки із сліз гарячих
По Україні потекли!
Коли б ми плакати могли...
(О. Олесь «Коли б ми плакати могли»)
А люди біднії в селі,
Неначе злякані ягнята,
Позамикались у хатах
Та й мруть...
...Сумують комини без диму...
...А за городами, за тином...
Гробокопателі в селі
Волочуть трупи ланцюгами
За царину – і засипають
Без домовини. Дні минають,
Минають місяці – село
Навік замовкло, оніміло
І кропивою поросло.
(Т. Шевченко «Чума»)

Читець 3: Великий голод – вічний гріх
З лихої прихоті й сваволі...
Той рік на Україну ліг,
Мов згусток кров'янистий болю.
В історії пером швидким
Писались гімни і хорали,
А ті пекучі сторінки
З історії повикидали.
В руках, що виростили хліб,
Не залишили і зернини,
Ні, рід наш в горі не осліп –
Ти все згадаєш, Україно!
Згадай же ти, щоби воздять
Близьким і дальнім людоморам.
Хоч радість легше пам'ятать,
Та треба пам'ятать і горе.
(В. Крищенко «Голод»)

Звучить запис тужливої мелодії дзвонів

Ведучий: Тяжко навіть через більше, ніж півстоліття ступати болючими стежками трагедії. Не можна і подумати, що тут, на Україні, раптово зник хліб і люди залишились без зернини.

Читець 1: Тихо, як свіча,
Догорів народ,
Бо не мав меча
На чужих заброд.
Бо Господь йому
Скинув з неба плуг
Дав покірний дух.
(Д. Павличко «Панахида за померлими з голоду»)

Читець 2: Український, збіджений народе!
Україно, – мати січова!
Де твої знамена і клейноди?
Де твоя державна булава?
Вже давно не чути серед степу
Орлиного клетання угорі,
Славу про Хмельницького й Мазепу
Не співають сиві кобзарі.
Де поділась – усмішка весела
І купальські вогнища дівчат?
Де поділись українські села
І садки вишневі коло хат?
Щезло все в голодному пожарі...
Щезло все...
І всюди на руїні
Бенкетують п'яні вороги.
Українці ж мруть на Україні.
На Байкалі, в темряві тайги...
І коли за все приходить кара,
То якої ж кари треба їм?!
(О. Веретенченко «1933»)

Читець 3: Все пішло... Все забране безжально...
Працю рук... А був же урожай...
Скільки горя! Скільки сліз і жалю
У собі несе цей бідний край!
Серце міста билось тривожно.
Море болю, а краплина слів.
І здавалось кожному, що може
Він чогось, чогось не розумів.
Розійшлися українські діти
По своїх і не своїх світах.
Ви чий? – питаються по світі
Ви яких – питаються – батьків?
Я мала частинка України:
Її щастя, горя, втіх і сліз;
Прабатьків, прославлених, дитина,
Що воздвигли Запорізьку Січ.
Тих, що мужньо бились з татарвою,

Ой, не легко йшли в чужий ясир!
Я із тих, чия козацька слава
Прожила, не меркнучи, віки.
З тих, що у змаганні за Державу.
Із таких я. А іще з таких,
Що зросли без батьків, без любові.
Та життя коли лиш похилить –
Піднімаюсь і росту я знову.
Я у тиші дзвінкій набираюсь обнови
Й знов іду до мети –
У дорогу мою непросту.
О, мій шлях нелегкий!
Знаю голод і холод,
І війну і голокост.
Я із тих, що ще юній
На груди мені почепили,
Щоб мене відрізнити,
Горезвісне відзначення ОСТ.
Я не хочу жалю,
Я не хочу подачок.
У житті лиш візьму
Запрацьоване я.
Бо я вірю у правду,
Бо я вірю у працю
У Оге, понад нас,
Що людей окриля.

Ведуча: Голодомор лишив по собі в Україні економічні, соціальні, демографічні, політичні втрати та духовну руїну. Мораль, традиції, талант народу, його пісні, віра його – все те було відкинуто новою реальністю. Як непотріб, пережиток. Страшне попелище лежало там, де ще недавно цвів сад духовного життя українського народу.

Ведучий: Що ж забрали з собою в могили ті мільйони великомучеників голодного року? Не тільки те, що вони самі могли сотворити, а й те, чого вони так і не передали нащадкам. А відійшли ж найкращі, несли в могилу найкоштовніше, що є в нації, – гени розуму, здоров'я, гени милосердя й справедливості, людяності й відваги, всі зібрані людські чесноти і таланти, а ще глибоку, тверду віру в Бога. Обривався вічний живий ланцюг поколінь. Руйнувалися сім'ї, родинні зв'язки. Народові було завдано удару, якого він ще не знав.

Після 1933 року не було чути вже вечірніх пісень в українських селах, повсюдно почали ламати і знищувати церкви, стала різко занепадати народна творчість, мова: душа народу тяжко занедужала.

Ведуча: Після закінчення голодного нищення українських селян, на XII з'їзді комуністичної партії України в січні 1934 року, який увійшов в історію партії як «з'їзд перемоги», відверто було виявлено мету навмисно влаштованого голоду. Виголошуючи звіт секретар ЦК КП/6//У Постишев заявив: «1933 рік був роком розгрому української контрреволюції... партія провела геркулесову роботу з ліквідації націоналістичних елементів на Україні». На тому ж з'їзді було поставлено, що й надалі головним завданням партії в Україні є боротьба з українськими націоналістичними тенденціями. Отже, не покарання за небажання вступати до колгоспів, а винищення націоналістичного духу і всіх його виявів у житті народу.

Ведучий: О, скільки ж то зловісницька мета
Звела людей, приречених безвинно, –
Й ніхто за те ні в кого не спитав.

А ще страшніше, нікого у світі не зворушило, не обурило і навіть не було тим світом помічено та відзначено, як злочин. Не було вимоги покарання винних за національне вбивство, не було протесту й співчуття. Біль невинних мільйонів не потряс сумління світу, бо глибока байдужість і жорстокість править світом.

Звучить у записі чи у виконанні хору «Святий Боже»

Ведучий: Знамення доби: народу повертається історія. Минуле не належить нікому зокрема. Воно – надбання нинішнього і прийдешніх поколінь, воно здатне бути дієвою силою для відвернення нових помилок і злочинів, нових спалахів насильства та збудників до братовбивства. Народ ніколи не забуває ні своїх героїв, ні своїх катів. Правда історії озивається в тисячах людських доль, що прийняли великий, незмірний людський біль, муки і страждання, горе й смуток.

Ведуча: З божої Благодаті дивом уцілілі, нині живі, вони мусять сказати про себе і про тих, кому не судилося дожити до нововиявлених фактів проти сталінізму. Багато пройшло часу, не з нашої вини багато втрачено, але ми не запізнилися остаточно. Ми застали ще живих учасників колективізації. Згадують діти голоду, сироти 33-го. Свідчать очевидці.

(Ведучий називає ім'я, прізвище запрошеного очевидця і передає йому слово. Або ж зачитує задокументовані спогади)

Ведучий: Ми, єдині спадкоємці всього, що було. Тому, на відзначення скорботи і всенародного болю, хоч із непростимим запізненням тих довгих десятиліть, маємо достойно вшанувати пам'ять великомучеників нашої тяжкої історії – жертв небаченого в історії людської цивілізації голодомору, це наш святий обов'язок.

Схилімо в глибокій пошані наші голови.

Ведуча: Вічна пам'ять батькам та матерям, братам і сестрам, дідусям і бабусям, усім, хто безвинно став жертвою нелюдського злочину. Нехай світло цих свічок буде нашою даниною тим, хто навечно пішов від нас у 1933 році. Вшануймо пам'ять загиблих спільною молитвою «Отче наш», «Богородице Діво».

Всі присутні промовляють молитву під супровід хору

Читець 1: Деякі люди думають, що якщо
Покарання за зло не здійсниться
Відразу, то тут на світі нема
Справедливості, а якщо є, то лише
Випадкова. Кара за злу справу
Затримується іноді на декілька
Днів, іноді на кілька століть, але
Вона така ж очевидна, як життя.
Така ж неминуча, як смерть!
У центрі світового водовороту все ще
Живе і говорить Бог. Бог справедливий,
Як і у давні часи. Велика Душа
Світу СПРАВЕДЛИВА.

(Томас Карлейль. «Відплата – неминуча!»)

Ведучий: Страх і біль огортає, коли ставиш себе на місці тих мучеників. Як їм хотілося жити! Вдумаймося! Нехай кожен з нас усвідомить всю потворність того режиму, нехай кожен хоч на хвилину завжди молитвою пом'яне тих, чією жертвою, чіїми стражданнями ми сьогодні називаємося українським народом.

Ведуча: Озираючись на пройдений шлях, сьогодні твердо можемо сказати, що загинув життя мільйонів великомучеників, знищених голодною смертю в 1932-1933 роках, не пропало намарно. Просякнута кров'ю мучеників українська земля породила нових патріотів національної духовності, які рішуче заявили світові своє національне кредо словами свого поета Василя Симоненка: «Народ мій є, народ мій завжди буде! Ніхто не знищить мій народ!»

Від народу можна все забрати,
Витискати з нього піт і кров,
Та не можна чоботом стоптати
До вітчизни сонячну любов.

Ведучий: Мертві будять нас, живих, примушують озирнутися на пройдені роки життя – задуматися. Ми і наші діти мусимо знати, що Україна ніколи не переставала боротися, були великі жертви, були герої і про це треба пам'ятати.

Ведуча: Сьогодні у тяжкий скорботний день, маємо збагнути, що мертвих більше, ніж нас, нині живих, в Україні. Якби всі домовини поставити в один ряд, то ними можна опоясати Землю. Страшний терновий вінок на голові Землі, сплетений українцями. Наша доля страшна і болюча. Але в підсумку – то доля осяйна. Наш народ зумів піднятися з неволі.

Ведучий: З небес ударив волі дзвін –
І все живе, все мудре знов воскресло.
Прозрів народ й піднявся із колін.
І оживає на руїнах.

Ведуча: Тяжко повертає собі народ України духовне здоров'я, бо надто великі втрати!..

Читець 2: О, народе, встань,
Сам собі порадь,
Бо з чужих старань
Будеш помирать,
Буде знов душа
Йти на смертну креш,
Доки з лемеша
Зброї не скуєш.
Оберни сто сум
В золоті хліба,
Вийми з наших душ
Страх і плач раба.
Господи, прийди
В нашу непроглядь,
Дзвони розбуди,
Що в землі лежать!

(Д. Павличко «Панахида за померлими з голоду»)

Під звуки дзвонів, що звучить у записі, всі учасники вечора виходять на сцену.

Читець 3: Боже великий, всевладний,
Яви нам свою могуть.
Дай розпізнати правду,
Праведників не забудь.
Дивляться в Твої очі
Мільйони скатованих душ.
Пригорни їх, посели на спочинок,
Та їхнього сну не наруш.
Заступи нас і нашу державу
Од кривавих, лютих негод.
Всі ми – сущі, усопші, прийдешні –
Твій пшеничний, безсмертний народ.
(Д. Павличко «Панахида за померлими з голоду»)

Хор і учасники вечора виконують Молитву за Україну

*Львівський державний обласний центр
народної творчості і культурно-
освітньої роботи*

«МІЛЬЙОНІВ ГОРЕ НЕ ЗАГЛУШИТЬ ЧАС»

Сценарій театралізованого концерту-реквієму

Основні елементи оформлення сцени: хрест у вигляді жінки, зверху екран для відео проєкції, національна символіка, рушники, полотнища, хлібини з свічками.

Одяг читців та учасників концерту чорного та білого кольорів.

Пролог

На екрані палаюча свічка та логотип з написом «Мільйонів горе не заглушить час».

Дикторський текст: На цій горі, на пагорбі печалі,
Де все болить – від квітки й до хреста, –
Ідуть дощі вдовиними плачами...
На цій горі, на пагорбі печалі,
Німіє слово і мовчать уста.
Гірка сльоза пече як сіль чумацька.
Стоять в жалобі схилені сини.
І монастир – як оберіг козацький...
І дзвін вола безмовно «Пом’яни!»

Епізод перший «ВОЛЯ»

На екрані кадри часів козацтва

Дикторський текст: Земле Оратанська, кров’ю і потом зрошена, дикими копитами бита, ордами палена, в ясир гнана, на палі сажена, по Сибірах та Соловках закута...

Чим провинились діти твої безталанні, що і знову заціпеніла ти в німотній зажурі?

За які гріхи розверзлась на лоні твоєму ця сатанинська оргія, кинула люд твій в кістляві лабета Смерті? Нещадно махає вона багряною косою, провадить скорботні жнива.

Пісня Лесі Горової «Наша омріяна воля», виконує жіноче вокальне тріо.

Хореографічна композиція «Воля»

Епізод другий «Мара»

На екрані кадри з фільму «Голод-33» – («Хрести»)

1 читець: Наморений день прокульгав і зник
В ріку небуття широку.
В сутінках шепче мені «засни»
Мара тридцять третього року
«Засни, не тривожся. не думай, спи –
Хіба одному тобі треба?..
Ти чуєш, як тихо? Мовчать степи,
Німує вечірнє небо,
Хоча й багрянисте, мов кров отих,
Колись молодих і милих...
Про них і в родинях вже гомін стих:

Давно вони сплять в могилах.
Тобі не підняти їх з чорних ям,
Не дати шматочка хліба.
Нехай же не б'ється журба твоя.
Неначе об кригу риба.

2 читець: Обставини, мабуть, були такі,
Фатальні та неминучі,
Отож і пішли на той світ дядьки,
Дарма, що були живучі» –
«Ну, добре, добре!.. Мовчу. мовчу...
Та бабиш, яке тут діло:
В дитинстві не раз од людей я чув,
Що дещо тоді вродило.
Тоді не було бідувань війни,
Поля сарана не жерла,
Та й люди, здається, не мали вини...
За віщо ж вони померли?!»
А місяць тим часом над степом став,
І, мружачи око срібне,
Немов насміхався, немов реготав:
«Комусь це було потрібно!»
Гаврило Прокопенко

Епізод третій «ЧАС, ВПЕРЕД!»

*Звучить мелодія Г. Свиридова «Час, вперед!».
Пластичний етюд виконує хореографічний колектив.
Демонструється фото фільм «Індустріалізація».*

3 читець: На плакатах – червоне дитинство
І та радість, якої нема!
...А плакати приліплені тістом.
Відколупую,
Їм крадькома.
Всі плакати і ситі, й веселі.
Що сумним і голодним сказати?!
...А плакати намазані клеєм.
Хоч би клею того полизати!

Епізод четвертий «Щасливе дитинство»

*На екрані кадри 30-х років – діти та Сталін.
Звучить фонограма 30-х років – пісня про щасливе дитинство.
На сцені група учнів*

Учениця: Лист учнів Печірської школи, Брацлавського району, на Вінниччині, до ВУЦВКу про голодування. 1 листопада 1931 р. Дорогі наші проводирі. Ми, учні Печірської школи, Брацлавського району просимо у Вас допомоги, бо ми пропадаємо з голоду. Нам треба вчитися, а ми з голоду не можемо по світі ходити. Індивідуальні і колгоспники – всі пухнемо з голоду, бо працювати ми не можемо, а хліб дають тільки тим, хто має трудодні. Скоро наближаються Жовтневі свята, нам треба радіти, а у нас з голоду

в очах пожовкло, в шлунку болить від того сміття, яке ми зараз їмо, бо у нас забрали не тільки хліб до зерна, а і картоплю, квасолу і все, що можна їсти. З картоплі роблять горілку, а ми їсти не маємо що. За одяг та взуття ми вже мовчимо, а просимо не губити нас голодом. Ми надіємося, що Радянська влада не дасть нам загинути і не буде нас годувати кулями замість хліба, як годували наших батьків царі. Ми віримо, що Радянська влада нам допоможе і спасе нас від голодної смерті.

Просять учні Мильгота, Сіроха, Москалюк, Баран, Магдич, Пилипенко, Антонішина, Вістяк і інші.

**ЦДАЖР УРСР, ф. 1, оп. 7, спр. 145, арк. 148. Оригінал. Рукопис.
«Народна книга – меморіал «Голод 33»**

На екрані фото 30-х років – люди працюють на полі

Свідчення очевидця: ... Пригадую і я. Тієї страшної пам'яті весни 1933 року в селі Красна Слобідка на Київщині оголосили: «Хто вийде на бурякову плантацію Германівського радгоспу збирати кузку, одержить обід. При собі мати тару для кузки, миску, ложку».

Нас було четверо дітей від 6 до 12 років. Раненько, ще до сходу сонця, готувала нас мама на роботу. До радгоспу два з половиною кілометри. Людей прийшло багато. Бригадир вивів нас на площу і сказав: «Коли витягнуть на стовп червоний прапор, приходьте обідати, але для цього треба виконати норму – назбирати піввідра кузки. Хто не виконає, обіду не одержить».

Вступає інструментальний ансамбль

Спека нестерпна. Про воду для пиття начальство не подумало, і ми бігали пити до озерця від дощу, яке ще не висохло. Невимовно потерпали від голоду та все поглядали, чи немає червоного прапора. Його не було цілу вічність. Збираючи кузку, ми загадували собі: дійдемо он до тієї грудочки – напевне вже витягнуть. Не було прапора і до наступних грудочок.

І нарешті, аж під вечір, з'явився. Заворушилося поле, сотні людей почали бігти до двору. Але то тільки здавалося, що бігли, – бігти сили не було. Деякі падали і вже не підводились. Кожний намагався стати ближче до віконця будки і випросити так звану «цілушку» – її наче більше йшло на 100 грамів порівняно з глевкою серединою. Одержавши свої сто грамів невідомо з чого спеченого хліба, один черпачок затирки, сідали тут же на землю й обідали. Хліб їли з юшкою, а густіше збирали в ганчірочку – мамі на вечерю.

Протягом місяця виконували норму, щоразу з величезним нетерпінням чекали на червоний прапор із портретом першого і найкривавішого вождя-ката, вождя дітовбивці, предтечі тотального терору...»

**Іван Клименко «Млинці із борошна з вапном»
Газета «Урядовий кур'єр» від 7 листопада 2003 року**

Епізод п'ятий «Червона мітла»

На екрані кадри з фільму «Голод -33» («Активісти»)

Свідчення очевидця (на фоні пісні 30-х років):

Ірина Кисіль. Народна книга меморіал «Голод 33», стор. 322

Молодь – це віск, з якого можна ліпити і Бога, і чорта. І отак і ліпили із воску чорта – була так звана «червона мітла», ходила в кожний двір, як ходять дітлахи перед Новим роком. Ну, а ці ходили й вимітіли з хат все дочиста. На моїх очах у сусіда винесли все, бо

не хватило до плану, давай його розкуркулювать. Немає зерна – давай що є, виносять жлукто, тягнуть діжу, в якій тісто місили, тягнуть із жердки коноплі, тягнуть подушки, свиту. Та хіба це люди?..

Драматичний етюд «Активісти»

На сцені більшовик, комсомолец і комсомолка

Більшовик: Товариші! Той не більшовик. хто не віддає всіх сил на боротьбу за хліб. Міцніше більшовицькі удари на голови куркульських недобитків! Не виконали хлібних планів найзліші, найшкідливіші саботажники! Хто передчасно демобілізується, той допомагає їм. Найжорстокішими репресіями виконаймо плани до останнього центнера!

Ніякої амністії найзлішим контрреволюціонерам і їхнім агентам з партквитками!

Комсомолец: Комсомольці! Організуймо негайне повернення розкраденого й незаконно розданого хліба. Борімось за кожен кілограм насіння. Хто приховує, розкрадає посівматеріал, хто не бореться з розкрадниками – того судити, як ворога народу! Забрати насіння у ледарів-паразитів! Вмійте зривати машкару з ворога!

Комсомолка: На лаву підсудних – ледарів, саботажників, зривників сівби, агентів класового ворога! Дужче розпалюйте вогонь ненависті і люті до цих паразитів, обкрадачів колгоспної праці! Без жалю витравлюйте звички проклятого минулого – «менше зробити, більше взяти».

За матеріалами тогочасних вінницьких газет

Комсомолка скидає червону косинку перевтілюючись на читця:

Що зробили з тобою, о Жінко!
Не один онімів би поет.
Одягнули шкірянку й косинку,
ще й у руки дали пістолет.
Ти, мов фурія, дико металась
по селу із кутка на куток,
у голодних сиріт відбирала
з рученяток опухлих шматок.
Виганяла хазяїна з хати.
владно ставила вирок: куркуль...
Та, що мусить життя дарувати,
обривала під посвисти куль.
Господарство своє занедбала
і свекрусі дітей віддала.
...Ех, гуляла по селах, гяляла,
ех, гуляла «червона мітла»!

В.Сторожук «На вітрах історії»

Епізод шостий «Бунт»

На екрані фото 30-х років – колгоспники

Дикторський текст (на тлі звуку друкарської машинки): Із спецповідомлення Вінницького облвідділу ДПУ про продовольчі труднощі в селах районів.

24 травня, 1932 року.

Совершенно секретно.

...16 мая, в с.Калинино группа женщин, в числе 15 человек, в большинстве из семей бедняков, явилась в сельсовет и предъявила требования выдать хлеб. Председатель заявил, что он сообщит об этом в район и будет просить хлеба.

17 мая в 10 часов утра в сельсовете собралась толпа женщин, 150-200 человек, вызвала председателя сельсовета и потребовала:

Етюд «Баби»

1 жінка: Дайте по п'ять фунтів муки, не для нас, а для наших дітей!

2 жінка: Дивіться, що їмо. Якби ми зерно мали, хіба їли б оце (*показує млинці з лободи*)?

3 жінка: Пухнемо, здихаємо, нічого їсти, лише бур'ян, лобода...

4 жінка: В колгоспі пшениця, горох гниє, а ми кротів та хробаків їмо!

5 жінка: Казали, до колгоспу ідіть, всього будете мати доволі! І що?

6 жінка: Я ціле літо працювала, напрацювала 400 трудоднів і тепер сиджу голодна. Сьогодні тато померли, завтра мама з голоду помруть. Ось до чого довела Радянська влада.

2 жінка: Наші діди на панщині робили, тепер у нас така ж панщина. Гарну волю ми собі завоювали, наділи ярмо на шию.

7 жінка: Навіщо хліб забрали? Навіщо нас морите? Все одно нам смерть. Заберіть і наші душі. Якщо дітей не заберете, ми їх самі порішим!

Голос за кадром: Разойтись! Прекратить пропаганду! Советская власть во всем разберется!

Жінки згуртовуються і починають співати:

2 жінка: Ціле літечко робила
Кіло гречки заробила.
Кіло гречки, два – ячменю
Та й журюся, де я змелю.

1 жінка: Нема хліба, нема кики
Тільки кіно і музики...
Ми голодні, ми сумні
З нами Сталін на стіні.

2 жінка: Їде Сталін на тарані,
Оселедець у кармані
Часником він поганяє
Америку доганяє.

1 жінка: Мати в СОЗі, батько в СОЗі
Діти лазять по дорозі,
Їхало ГПУ,
Покидала в кропиву.

2 жінка: Колосочки я збирала
На колгоспнім полі,
І за це мені дали
Десять літ неволі.

Всі жінки: Соловки, Соловки
Вас я не боюся
Якщо з голоду не вмиру –
Додому вернуся.

Епізод сьомий «Мати»

На екрані кадри з фільму «Голод-33» («Смерть матері»).

Читець: Цвіли кульбаби.
Помирала мати.
І цілу нічку кликала попа.
Хотіла ж бо на сповіді спитати
Кому віддати душу... і серпа?!
Останнього перев'язать снопа
Ще для дітей не встигла
В теплі гронця.
Летить ув очі сонячна крупа,
В якій вже ні крупиночок, ні сонця.
Незрозумілий світ...
Себе сама
Не розуміла навіть рідна хата.
Для сироти цвіла чужа пільма.
В своїх купавах помирала
Мати.

Свідчення очевидця:

О.Крикун Народна книга-меморіал «Голод 33», стор. 524.

Звали її Параскою. Помила дітей, натопила маковинням, закрила лядку – і до ранку всі померли.

Муз. Ю. Шелепи, сл. А. Листопад «Остання колискова».
Драматичний етюд «Остання колискова»

Епізод восьмий «Цілком таємно»

На екрані кадри з фільму «Голод-33» («Черга»)

Дикторський текст (на фоні звуку друкарської машинки): Із спецповідомлення Шепетівського райпарткому до оргвідділу Вінницького обкому КП (б)У 20 листопада 1932 року.

Совершенно секретно

...Для руководящего состава райпартактива в закрытом распределителе райорганизациями установлено 35 человек. На обеспечение райпартактива в течении третьего квартала в централизованом порядке отпущено из закрытого распределителя промкрам и пищевые продукты в таких размерах:

Мука – 2250 пудов;

Крупа – 61 пуд;

Масло подсолнечное – 31 килограмм;

Селедка – 190 килограмм.

В районе организована закрытая столовая, которая обслуживает питанием 15 семей райактива.

Епізод дев'ятий «Останній монолог»
На екрані фотохроніка 30-х років – діти

Свідчення очевидця:

А.Кучерук. Народна книга-меморіал «Голод 33», стор. 15.

На світі весна, а над селом нависла чорна хмара. Діти не бігають, не граються, сидять на дворах, на дорогах. Ноги тонюсінькі, складені калачиком, великий живіт між ними, голова велика, похилена лицем до землі, лиця майже нема, самі зуби зверху. Сидить дитина і чогось гойдається всім тілом: назад – вперед, назад – вперед, скільки сидить, стільки й гойдається. І безконечна одна «пісня» напівголосом: їсти, їсти, їсти... Ні від кого не вимагаючи, ні від матері, ні від батька, а так у простір, у світ: їсти, їсти, їсти...

Дівчинка-читець: Господи, де Твої дві рибини?
Де Твої, Боженьку, п'ять хлібів?!
Їстоньки хоче невинна дитина.
Жодного, хто би її пожалів.
Навіть для плачу нема уже сили.
Очі дитячі –
Доросла печаль.
Дай хоч причастя на змучених схилах...
Що записати у зойку скрижаль?!
Хащі і хижість.
Жура лебедина...
Таж оправдатись не вистачить слів!
Господи, де Твої дві рибини?
Де Твої, Боженьку, п'ять хлібів?!

Свідчення очевидця:

Микола Залига. Народна книга меморіал «Голод 33».

На вулиці лежить хлопчик років десяти.

«О, вже готовий».

А у відповідь кволий дитячий голосок:

«Ні, я ще не готовий, я ще не вмер».

На екрані кадри з фільму «Голод-33» («Смерть хлопчика»)

Хлопчик-читець: Вам стане соромно колись за те.

Та я вже цього не побачу.

...А житечко моє – таке густе.

...А мамина рука – іще гаряча.

Я ще не вмер...

Ще промінь в оці грає.

В четвер мені пішов десятий рік.

Хіба в такому віці умирають?!

Ви тільки поверніть мене на бік.

До вишеньки.

В колиску ясночолу.

Я чую запах квітів. Я не вмер.

А небо стрімко падає додолу.

Тримайте хтось!

Хоча б за коси верб...

Куди ж ви, гей, ви, людоньки, куди?

Окраєць ласки...
Чи із печі диму?
Таж скільки в тілі зайвої води!
...Не чує світ.
Усі проходять
М И М О...

Епізод десятий «Колосочки»

*На екрані червона Кремлівська зірка.
Звучить фонограма пісні «Широка страна моя родная»*

Читці: Грається болем лють.
Знаєш, що значить – закони?
...Кожду неправдоньку взуть
І зав'язати червоним.
Окликом не зупинить
Біль не загусне.
Вирок!
Знаєш, що значить вирва,
Як... ані краплі вини?!
Бавиться лютю гнів.
Знаєш, що значить сваволя?
... Смерть
За п'ять колосків
Із власного поля!

*На екрані кадри з фільму «Голод -33» («Жнива»)
Муз. Ю. Шелети, сл. А. Листопад «Колосочки»*

Епізод одинадцятий «Пам'ятаймо»

На екрані відеофільм «Люди, імена яких забуто».

1-й читець: Вони он там, направо і наліво. Люди, імена яких забуто, бо ніхто їх не рахував, не записував до церковних грамоток.

2-й читець: Одні нараховують сім мільйонів, інші більше десяти. То зона смутку, забуття. Невже ми такі безпам'ятні?

3-й читець: Ніхто ж їм не сказав останніх слів: «Хай буде тобі земля легка», ніхто не поставив хоч маленького пам'ятного знаку. Але ж вони люди Жовтня і перших п'ятирічок.

4-й читець: Вони вірили, що на бідних світ тримається, і своїм хлібом півсвіту годували, а самі від голоду мерли. То була голодна моровиця.

5-й читець: Та колись неписьменні, темні, забиті селяни-хлібороби мали розум і пам'ять, мали душу і серце. Ще й досі на перехрестях великих доріг стоять пам'ятні знаки – «фігури».

6-й читець: Тим, хто загинув у нерівній боротьбі, хто поліг від мору і голоду ставили хоча б обтесані камені...

5-й читець: Згадайте, люди.

6-й читець: Поділіться з нами смутком!

7-й читець: Пам'ятаймо ж тих, що вмерли з лихої волі в тридцять третьому.

8-й читець: Вони не замахувались на суспільну власність. Вони жили в страху перед завтрашнім днем, перед долею своїх дітей.

9-й читець: Чи не той страх у купі з голодом здолав людей і передчасно звів їх у могилу?

10-й читець: Закопаймо в тій зоні смутку хоч кілець: «Тут поховані люди тридцять третього».

1-й читець: І хай більше не гнобить нас власна совість.

На сцені з'являється хлопчик з хлібиною і свічечкою. Зал встає.

Хлопчик: Отче наш, що є на небесах, Нехай святиться ім'я Твоє, Нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас од лукавого. Бо Твоє царство, і сила, і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і навіки вічні. Амінь.

Хвилина мовчання

Виконується молитва «Отче наш»

Слово про хліб – запрошується до слова дослідник часів голодомору

Фінал

На екрані свічка, далі логотип з написом «Мільйонів горе не заглушить час».

Дикторський текст: Україно... З вогняного пекла воскресла, гулагами, сибірами морена, зіркою полин опалена, нескорена, зболіла земле наша, прости нас. Прости! За забуття і безпам'ятство, за скалічену барвінкову мову, за морок бездуховності і святотатство, за нице плазування і самозречення, за сплюндровану віковичну красу...

Прости нас, мамо. Щоб осягнули врешті своє коріння, витепліли душею, скинули тягар настороги і страху. Прости. Не дай загинути в наготі і безвір'ї. Відверни від страшних лихоліть майбутнє своє цвітіння, вирятуй із новітньої напасті великостраждальний рід твій. Захисти від скверни і променистих стронцієвих заграєв. Благослови жити, працювати, творити добро.

Нині, прісно, на віки вічні.

Амінь.

Муз. О. Янушкевич, сл. Н. Погребняк – «Молитва за Україну»

*Любов та Станіслав Прилипки,
Вінницький обласний центр
народної творчості*

«ПАМ'ЯТЬ ГОЛОДУ, ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ»

Реквієм пам'яті жертв голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні

Б'є дзвін. Гасне світло у залі.

Відкривається завіса.

На сцені ліворуч і праворуч біля порталів світяться свічки в торшерах-канделябрах.

Опущений відео екран, за яким розміщуються симфонічний оркестр філармонії і хор оперної студії Харківського університету мистецтв.

Диктор-чоловік (за сценою). Пам'яті жертв Голодомору в Україні 1932 – 1933 років присвячується.

1. ДОКУМЕНТАЛЬНІ СВІДОЦТВА

Відеокадри кінодокументів голодомору, музичний супровід – фрагменти ораторії Євгена Станковича «Панахида за померлими з голоду».

Екран підіймається, сцена освітлюється

2. «ГОЛОДОМОР - 33»

Вступ, частина 2 і частина 9 «Епілог» «Українського реквієму пам'яті жертв трагедії XX сторіччя», музика заслуженого діяча мистецтв України Володимира Птушкіна, текст лауреата Національної премії ім. Т. Г. Шевченка Степана Сапеляка.

Виконують:

- академічний симфонічний оркестр Харківської філармонії, художній керівник і диригент симфонічного оркестру – заслужений діяч мистецтв України Юрій Янко,
- хор оперної студії Харківського університету мистецтв ім. Котляревського, головний хормейстер – заслужений діяч мистецтв України, професор Наталія Белік, хормейстер Тетяна Карпова,
- соліст – народний артист України Володимир Болдирєв,
- читець – заслужений артист України Анатолій Лобанов.

Затемнення. Після виконання номера хор оперної студії виходить за лаштунки

Диктор-чоловік (за сценою).

Зроніть сльозу. Бо ми не мали сліз.

Заплачте разом, а не наодинці.

Зроніть сльозу за тими, хто не зріс,

Що мали зватись гордо – українці.

Заплачте! Затужіть! Заголосіть!

Померлі люди стогнуть з тої днини,

Й благають: українці, донесіть

Стражденний біль голодної країни.

Згадайте нас – бо ми ж колись жили.

Зроніть сльозу і хай не гасне свічка!

Ми в цій землі житами проросли,

Щоб голоду не знали люди вічно.

(Ніна Виноградська)

3. «ПРИСВЯЧЕННЯ», Б. Яровинський.

Виконує симфонічний оркестр Харківської філармонії, художній керівник і диригент симфонічного оркестру – заслужений діяч мистецтв України Юрій Янко.

Із-за лапшунків на плунжер виходить камерний хор Харківської філармонії

Диктор-чоловік (за сценою). 38 країн Організації Об'єднаних націй визнали Голодомор 1932 – 1933 років в Україні Національною трагедією українського народу. В Україні загинуло майже 10 мільйонів жертв, на Харківщині – майже 2 мільйони.

4. «РЕКВІЄМ», «Lacrimosa», В. А. Моцарт.

Виконують:

- симфонічний оркестр Харківської філармонії, художній керівник і диригент – заслужений діяч мистецтв України Юрій Янко,
- камерний хор Харківської філармонії, художній керівник – народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка, професор В'ячеслав Палкін, головний хормейстер – лауреат Всеукраїнського конкурсу хорових диригентів Андрій Сіротенко.

Опускається інтермедійна завіса

5. «ГОЛОДОМОР»

літературно-музична композиція за однойменною поемою заслуженого діяча мистецтв України Ніни Виноградської.

Виконують: заслужені артисти України Оксана Стеценко, Євген Плаксін, Людмила Важньова, артисти Мирослава Філіпович, Дмитро Петров.

Оксана: Велика родина була у Петренків:
Матуся і тато, бабуня і дід,
Чотири синочки і доня Оленка –
Охочим до праці й щасливим був рід.
Сміялась матуся, закохана в тата,
Навчала бабуня малих онучат.
Сім'я незаможна, любов'ю багата,
Та хліба до столу завжди вистача.
Долівка помазана глиною чисто,
А зверху солома на ній для тепла.
У запічку пахне духмяним любистком,
І вечір зимовий іде спроквола.
На комині вузлики гріються з маком,
З насінням петрушки, з чорнушкою теж.
А піч зігріває всіх ніжно і м'яко,
І дідова казка... І пісня – без меж.

Євген: Отак би їм жити в щасливій родині...
Аж тут тридцять третій снігами несе.
Ідуть активісти о ранній годині
Зерно відібрати, загарбати все.
Вже тягнуть з-за комина вузлики з маком,
І плаче матуся і бабця стара.
І падають в ноги, і просять всіляко,
А ті забирають останнє з двора.

«Ну як тепер бути? Забрали корову
І все до зернини. А діти, а ми?»
Ідуть тато з дідом копати в діброві
Якогось коріння посеред зими.

Людмила: На городі пусто.
В хаті мертва тиша.
І синки опухлі
Мов живі мерці.

Знов оладки з листя
І водиця в кухлі –
Ось і всі наїдки
У її руці.

Пропікають очі
Материну душу.
І сама голодна,
І в очах туман.

Мирослава: Чоловік поїхав
У краї далекі
Поміняти речі
На якийсь наїж.
У льоху сховала
Зерняток півглека –
Перерили землю
І знайшли... Грабіж!
Хто ж таке затіяв
Учинити горе?
Жевріла ж надія
Вберегти синів.
Декілька зерняток
У голодну пору
Врятували б діток...
Але світ зимів.

Дмитро: Вже часник на лузі
Вигребли з корінням,
Обірвали липу,
Кропиви нема.
Не зійшла картопля
Саджена лушпинням...
Люди, мов примари.
Голод. Смерть. Пітьма.

Оксана: Сизим літнім ранком
Чоловік до хати
Не прийшов – приплівся
На хитких ногах.

Він приніс в торбинці
Хліба дві буханки,

Вісім картоплинок
І один киях.
Все оте багатство
Їм дало надію,
Що сини ще будуть
Бігати в дворі.

І в краях далеких
Хтось зерно посіє
І не дасть померти
Їм і дітворі.

Людмила: І молилась мати
Всім богам на світі,
І варила зерна
На одній воді.

І по три зернятка
Віддавала дітям,
Щоб жували довго
Зубки молоді.

Євген: А сусід під тином,
Мов собака, виє.
Роздирає груди
І лице своє.
З'їв синочка, ситий,
Він не розуміє,
Бо страшніш за звіра
Відтепер стає.

Мирослава: Ліпиться малеча
До худого тіла.
В батькові долоні
Туляться вуста.
«Таточку, не з'їжте,
Як Матюшу з'їли,
Будемо слухняні...»
Він їх пригорта.
«Ви не бійтесь, діти,
То нещасні люди.
Їм затьмарив голод
Розум і серця.
А минеться літо –
Там кислички будуть.
Наберуться сили
Зморені тільця.
І шипшина, й терен,
Глід і горобина,
Бузина й калина
Вмерти не дадуть.
Восени до столу
Буде і хлібина.

Тільки треба літо
Якось перебуть».

Євген: А в сільраді виснуть
Матюки – погрози,
Телефон з райцентру
Розстрілом ляка.
За кордони їдуть
Із зерном обози.
Не страшне померлим
І саме ЧеКа.

Дмитро: Табори ГУЛАГу
Сповнені по вінця
Горя і розпуки
У краях чужих.
Напились сибіри
Крові українців,
Вимостили землю
Кісточками їх.

Оксана: Стояли хати у морози взуті,
Закутані у латані сніги...
А на печі в лютневій каламуті –
Замерзлі люди, наче батogi.
У хаті морок, нікому ховати
Мерців, яким не дошкуля зима.
І обнімає мертвих діток мати,
Вона мовчить, бо вмерла і сама!

Людмила: Хто слово скаже, пом'яне померлих,
Вони жили й любили на землі,
За що, питаю, їх зі світу стерли,
І розчинили в забуття імлі?!

Ну хто згадає материні руки,
Що притискали ніжно немовля,
І хто відчує передсмертні муки? –
Сама холодна й мертва янголя.

Оксана: На світі зосталась з великого роду
Єдина Оленка... За всіх пожила...
Залишилось з того святого народу
Лиш декілька душ із усього села.

Євген: Не мовчимо! Бо нас тепер багато!
Не мовчимо! Не дасть змовчати біль
Загублених, замучених тим катом,
Що нині лаврів пожинає хміль.

Мирослава: Не мовчимо! Бо з нами кожен третій,
Померлий в той страшний голодомор.

Бо з нами двадцять другий, тридцять третій
І в сорок шостім пережитий мор.

Дмитро: Не мовчимо, братове українці!
Ми ж так мовчали в пору ту тяжку,
Бо молимося хлібові, хлібинці,
Що гірко дістається на віку.

Людмила: Не мовчимо! Доволі спати, брате,
О, сестро, сльози витирай з очей.

Оксана: Не мовчимо! Не можна нам мовчати,
Бо в душах зойки тих страшних ночей.

*Піднімається інтермедійна завіса.
На авансцені стоїть Камерний хор Харківської філармонії.*

6. «ГОСПОДИ, УСЛЫШИ МОЛИТВУ МОЮ»

муз. Олександра Архангельського

Виконує: Камерний хор Харківської філармонії, художній керівник – народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка, професор В'ячеслав ПАЛКІН, головний хормейстер – лауреат Всеукраїнського конкурсу хороших диригентів Андрій СІРОТЕНКО.

Диктор-жінка (за сценою).

Ідуть селяни в темні далі босі...
...білють коси матерів, –
ридають неньки разом із вітрами
і руки простягають над степами
до брам високих городів.
Іде конвой, і стогне камінь,
спиня трамваї голосні.
Ідуть оточені селяни
густими жалами заліз.
Торби із хлібом за плечима,
обличчя чорні од ріллі,
а ворони ведуть над ними
круг сонця кола вогняні.

(Тодосій Осьмачка)

7. «ОЙ, У ПОЛІ ДРЕВО», пісня-плач

Виконує: Фольк-гурт театру народної музики «ОБЕРЕГИ», художній керівник заслужений діяч мистецтв України Юрій Алжнев.

Диктор-чоловік (за сценою).

Ти кажеш, не було голодомору,
І не було голодного села?
А бачив ти в селі пусту комору,
З якої зерно винесли дотла?
Як, навіть, варево виймали з печі
І забирали прямо із горшків,

Окрайці виривали з рук малечі
І з торбинок нужденних стариків?
Ти кажеш, не було голодомору,
Чому ж тоді, як був і урожай,
Усе суціль викачували з двору, –
Греби, нічого людям не лишай!
(Дмитро Білоус)

8. «КОЛОСКИ», хореографічна композиція,
спеціальна постановка спомину жертв Голодомору 1932-1933 років.

Виконує: ансамбль танцю «Закаблуки» Харківського училища культури, художній керівник Олена Ковалівська.

Із урожайного снопа по колосочку, коливаючи кожний, наче дитину, дівчата уносять їх у темряву відчаю. Номер іде під акомпанемент дзвоників на долонях дівчат, які в фіналі номеру створюють спільний скорботний дзвін.

Затемнення.

Наче завісою попереднього номера, на авансцену виходить Хор хлопчиків.

9. «БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА», М. Іполітов-Іванов.

Виконує: Хор хлопчиків Харківської середньої спеціалізованої музичної школи - інтернату, художній керівник і диригент Олексій КОШМАН.

Диктор-чоловік (за сценою).

Візьмеш у жменю сонного насіння
І не пізнаєш власної руки, –
Най синій день, най у землі коріння,
Жіночий сміх і сонячні книжки!

Диктор-жінка (за сценою).

Надії мрійні і смутне квиління
Загублено у передранній млі,
А гострозоре, мужнє покоління
Уже росте на молодій землі.

(Павло Филипович)

Опускається зображення ікони Озерянської Божої матері, яке замінює емблему Голодомору.

10. «МОЛИТВА ДІТЕЙ УКРАЇНИ», хореографічна композиція.

Виконує: ансамбль народного танцю «Джерельце», художній керівник заслужений діяч мистецтв України Ірина Кошавець.

Диктор-жінка (за сценою).

Минули навіки дні чорних негод –
Живе Україна! І вільний народ,
Як з попелу Фенікс, ожив і злетів,
І зорями зміряв простори степів.

Диктор-чоловік (за сценою).

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..

Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.

Диктор-жінка (за сценою).

Радійте, співайте пісні голосні,
Квітками завітчуйте чола ясні.
Ридайте і смійтесь в сльозах, солов'ї,
Стривайте воскреслі надії свої.

Диктор-чоловік (за сценою).

О Боже, без меж милосердя твоє,
І правда, о Боже, на світі ще є!
(Олександр Олесь, 1917 р.)

Звучать дзвони.

Учасники ансамблю народного танцю «Джсерельце» залишаються на сцені.

На авансцену виходить Хор хлопчиків музичної школи-інтернату.

На плунжер виходить камерний хор Харківської філармонії.

11. «МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ», муз. М. Лисенка, сл. О. Кониського.

Виконують:

- хор хлопчиків Харківської середньої спеціалізованої музичної школи-інтернату, художній керівник і диригент Олексій Кошман,
- камерний хор Харківської філармонії, художній керівник – народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка, професор В'ячеслав Палкін, головний хормейстер – лауреат Всеукраїнського конкурсу хорових диригентів Андрій Сіротенко.

У сценарії використані вірші з видання: В. Петров «Діячі української культури – жертви більшовицького терору», м. Київ, видавництво «Воскресіння», 1992 р.

Олександр Савенко,
заслужений діяч мистецтв України,
член Національної спілки журналістів
України, м. Харків

«СВІЧА ПАМ'ЯТІ»

Сценарій проведення літературно-музичного заходу до Дня пам'яті жертв голодоморів та у зв'язку з 80 роковинами Голодомору 1932 - 1933 років в Україні

*До початку заходу в залі у запису звучать скорботні мелодії
На авансцені трибунка, мікрофон
Звучать дзвони пам'яті
Завіса відкривається
Виходить ведучий*

Ведучий: Шановні присутні! На виконання Указу Президента України від 19 серпня 2013 року «Про заходи у зв'язку з 80 роковинами Голодомору 1932-1933 років в Україні», сьогодні 23 листопада, у День пам'яті жертв голодоморів вся велика українська громада віддає данину шани та пам'яті тим, чиє життя трагічно обірвалося у ті далекі страшні роки.

До слова запрошується Голова обласної державної адміністрації _____.

Виступ. У своєму виступі Голова обласної державної адміністрації оголошує хвилину мовчання.

Після виступу трибунка та мікрофон прибираються зі сцени.

Інтермедійна завіса відкривається.

На екрані горить свіча (ВІДЕО-1). ГОЛОС запис.

Полин травною на душі гірчить печаль,
Безжальним катом мучить серце жаль,
Без крихти хліба зупинився їхній час.
Палає пам'яті свіча. Вогонь – не згас.

1-й ведучий: Літа 1933 від Різдва Христового був в Україні великий голод. Не було тоді ні війни, ні суші, ні потопу, ані моровиці. А була тільки зла воля одних людей проти інших. І ніхто не знав, скільки невинного люду зійшло в могилу – старих, молодих, дітей, і ще не народжених – у лонах матерів.

ВІДЕО-2

2-й ведучий: Світ мав би розколотись надвоє... сонце мало б перестати світити... земля – перевернутися – від того, що було... Але світ не розколовся. Земля обертається, як їй належить, і ми ходимо по цій землі зі своїми тривогами і надіями. Ми – єдині спадкоємці всього, що було. Ми – нащадки мільйонів українців, жертв небаченого в історії людської цивілізації голодомору.

1-й ведучий: Пам'яті мільйонів українців, які загинули мученицькою смертю від голоду, заподіяного сталінським тоталітаризмом у 1932-1933 роках...

2-й ведучий: ...пам'яті українських сіл і хуторів, які щезли з лиця землі після найбільшої трагедії ХХ століття, присвячуються ці хвилини.

Відео хроніка-3

Голос на кадрах: Під виглядом хлібозаготівельної кампанії на величезній території України було розгорнуто небачений терор голодом. Продовольство конфісковували. Селян позбавляли прав на виїзд, і якщо в селі не було запасів їжі, село вмирало. Фактично ж це була дія, свідомо, спрямована на повільне фізичне винищення селянських родин – коріння нації. Кількість хліба, що припадала в день на одну людину, становила від 20 до 50 грамів. 666 днів 30-мільйоний народ страждав, мучився, вмирав. Досліджуючи втрати від голодомору 1932–1933 років, було встановлено, що загинуло близько 12 мільйонів, вивезено до Сибіру 3 млн. українців. Повні демографічні втрати, включаючи катастрофічне зниження народжуваності під впливом голоду сягають від 15 до 18 млн. чоловік. Під час Голодомору в Україні помирало від 17 до 25 людей в хвилину. Що ж забрали з собою в могили ті мільйони великомучеників голодного року? Гени розуму, здоров'я, досконалості фізичної й духовної, гени милосердя і справедливості, людяності й відваги, всіх мислимих людських чеснот і талантів. Обривався вічний живий ланцюг поколінь. Українському народові, якого ніколи не щадила доля, було завдано такого удару, якого ще не знав ні він, ні весь цивілізований світ.

Колядка «Настав судний вечір».
Фонограма звуковий ефект з різних звуків.

2-й ведучий: Їм, неоплаканим, по-християнськи не відспіваним і не пом'янутим, їм, похованим без труни і пошани, у спільних могильниках, їм, забутим владою протягом десятиліть – присвячується цей вечір пам'яті і скорботи.

1-й ведучий: Засвітіться над землею невинні Душі з усіх сіл, присілків, хуторів, збудуйте пам'яті неvigаслий собор. Голодомор... Голодомор... Голодомор...

Удар дзвону.

Народний хор - «Ходить дівка по кладбищу».

У центрі сцени народний хор – одягнуті в темне, люди-колоски, серед них виникає постать, символічний образ згорьованої Матері-України, у білій сорочці, що вільно спадає донизу.

Мати-Україна: Богородице! Свята Покрово! Матір наша небесна! Де ж ти? Чому ж залишила мій народ і землю?! Хіба ж не бачиш людських сліз?! Хіба ж не розумієш, що я, Твоя Україна, стала велетенським цвинтарем?!..

Хор виконує українську народну пісню «Я зйду колоском....».

Поміж темні силуети хору – людей-колосків виходить на перший план вервечка скорботних постатей, одягнутах в біле.

ГОЛОСИ – ЗАПИС

Біла постать: Всевишній! Допоможи! Дай манни небесної нагодувати присмертних! Земле рідна, зрости пшеничні зерна! Саде красний, порятуй плодами! Не потім, а зараз, в голодну пору...

Білі постаті (всі шепотом): Господи, Вседержителю наш, допоможи!

Постаті центрального кола: Господи, зглянься над нами!

Всі постаті (з піднятими догори руками розгойдуються, кожне коло в протилежний бік): Господи, порятуй від голодної смерті!

Біла постать: Ти ж зумів двома рибами і п'ятьма хлібами всіх голодних наситити!

Біла постать – стара людина: Сотвори диво, Боже! Порятуй! Чорна орда жнивує на нашій землі! Поглянь на її покоси!

Біла постать (*Стає навколішки, шепоче*): Господи! Невже і там, у твоєму Раю, є Україна, яку заселяєш померлими від голоду святими душами?!

Постаті на колінах.

Ведучі залишають сцену. ДЗВОНИ. Висвічується постать Матері-України.

Мати-Україна (*на фоні вокалізу хору*): Сушить жура серце, колють ноги терни. Душі невинні! Отакий от хрест випав вам на долю! Пролітаючи повз мене, ви лишаєте тільки стражденний зойк, болісний крик, що сходить у моєму серці білою мукою... Для чого ви розриваєте душу мою на хресті безвихідної печалі?

Хор виконує вокаліз дитячої пісеньки або колискової.

Із-за куліс неквапливо виходять дитячі постаті – «зіроньки». Вони кружляють в такт музиці і зупиняються. Голоси дітей-запис.

1 зіронька: Мені заподіяли смерть за «п'ять» колосочків. Було це літечком. Ой, як хотілося їстоньки! Об'їзчик нас з маленьким братиком піймав і відняв колосочки...

2 зіронька: А мене били за знайдену в полі картоплинку. Били, били, били... поки не забили. І тепер я теж зіронька..

3 зіронька: А я в садочку жодного яблучка не могла знайти, зате вовчі ягоди рясно уродили. Наїлася досхочу...

Діти підбігають до своїх матерів-білих постатей. Висвічується постать матері-України. Білі постаті рухаються.

Мати-Україна (*шепоче*): Вони йдуть і йдуть... Мільйони тіней... Всі сили земні і небесні, простіть муку і божевілля мого народу! Ті моторошні дикі жахи, не бачені від створення світу, простіть!

Хор виконує «Плач».

Під час цього тексту і наступного монологу Матері-України, поступово гаснуть свічки у внутрішньому колі, щоб на кінець монологу залишилась одна єдина свічка, яка згасне на останніх словах Матері-України. Залишається висвітленою постать Матері-України.

Мати-Україна: Це душі плачуть на небесах... (*прислухаючись*) А чи може то голосить Всесвіт, перебираючи в пам'яті всі страждання, всі муки й скорботи роду нашого українського... Кричу до мовчазного неба, до хмар, здіймаю руки до місяця, що поминальною свічкою мерехтить у височині. Заклинаю пам'яттю землю, на якій мільйони погаслих свічок – людських життів...

Дітоньки мої, стривайте! (*голосніше*) Куди ж ви?.. Не одягати більше дівчатам намістечка, не вишивати сорочок, не задивлятись парубкам більше на чорні брови... Затулились очі. Простіть, зорі! Прости, небо! Прости, земле! (*Тихо*). Ні щастя, ні долі... Нема людей...

*Лунає сумна музика (звуковий ефект). Затемнення.
Висвітлюється постать старого кобзаря-лірника.*

Кобзар-лірник: Нема людей... Зотліли... Відлетіли клинами в бездонне небо... Стогне, тяжко зітхає Земля... І донині чую, як повз мене скриплять вози, і щоночі везуть захололі тіла у велетенські могильники, як оплакують померлих солов'ї і зозулі, бачу й донині, як плачуть ранкові молоді трави, як тужить великими суцвіттями ароматний бузок по цвинтарях, чую, як стогнуть жита, як ридма ридають зорі і бачу, як летять і гаснуть вони над спорожнілими хатами...

Виконує українську народну пісню.

По завершенні пісні на сцену виходить народний хор. Одночасно з лівого і правого боку виходять ведучі, а за ними один за одним всі учасники дійства. У всіх, крім ведучих, на витягнутих уперед руках вишиті рушники. Ведучі займають місця праворуч і ліворуч на авансцені. Постать Матері-України (деталі її костюму змінилися) займає місце на передньому плані по центру. Звучить церковний передзвін. Всі учасники повертаються один до одного обличчям і «розстеляють» рушники, тримаючи їх на рівні зігнутих рук. Висвічується постать Матері-України.

Мати-Україна: Роде мій небесний! Народе Божий, неоплаканий!.. Лика неціловані! Чесні руки не перехрещені, пропахлі пшеницею і житом!.. Душі рідні, перед ворітьми Господніми не відспівані, ходіть до мене вечеряти! Роде мій!

Хор виконує народну пісню «Роде наш красний»

Мати-Україна: Діти мої – квіти зірвані!.. Клин мій журавлиний, у синій височині загублений!.. Ласкаво прошу до столу! Пригощайся, роде мій скорботний!

Хор виконує народну пісню «Роде наш красний»

Мати-Україна: Як там тобі, родино моя, на тій, небесній, Україні? Як сіється, жнивується? Чи ж ростуть і там чорнобривці, мальви, волошки? Чи побілені у вас хати? Чи ж є там вечорниці на хуторах і левадах?

1-й ведучий: І йдуть Чумацьким Шляхом білі тіні з небесної України...

2-й ведучий: І сідають до поминальної вечері...

*Хор виконує «Святий Боже».
АКТОРИ – РІЗНІ ГОЛОСИ*

1-й: Прости, народе Божий, лише сирою землею зігрітий! Усіх нас грішних прости, що мовчали...

ДЗВІН

2-й: Прости за те, що за упокій твій молебнів не справляли, поминальних свічок не світили, обідів по тобі не робили.

ДЗВІН

3-й: Прости нас, роде замордований! Царство небесне вам, душі, невинно загублені!

ДЗВІН

Хор закінчує співати

1-й ведучий: Хай у кожній оселі, в кожній родині старий і малий схилить голову перед пам'яттю невинно убієнних, уклінно припаде до їхніх могил, поставить свічку перед образом Божим.

2-й ведучий: Вшануємо пам'ять жертв жахливого Голодомору тихою молитвою, яка увійде в наші серця і очистить наші душі від зла.

Учасники дійства виконують «Боже, Великий, Єдиний», на музику М. Лисенка та залишають свічки на авансцені.

В залі вмикається світло.

Ведучий (закулісно): Літературно-музичний захід «Свіча пам'яті» до Дня пам'яті жертв голодоморів та у зв'язку з 80 роковинами Голодомору 1932-1933 років в Україні завершено.

Запрошуємо всіх присутніх взяти участь у меморіальному заході до Дня пам'яті жертв голодоморів, який відбудеться через декілька хвилин біля П'ятницької церкви.

*Анатолій Покришень,
сценарист академічного народного хору
Чернігівського обласного філармонійного
центру фестивалів та концертних програм*

«ЧОРНІ ЖНИВА СКОРБОТИ»

*Сценарій години історичної пам'яті
(до 80-х роковин голодомору 1933 року)*

В запису лунає поминальний дзвін

Ведучий: 80 років тому нам хотіли винести вирок смерті.

80 років тому мільйони синів і доньок України, мільйони невинних людей, мільйони наших рідних і близьких були без жалю винищені голодомором.

80 років тому наш народ пережив катастрофу, яка могла зупинити життя всієї нації. Голодомор приніс не лише страждання і смерть. Він посіяв страх серед людей. Тільки щирий спомин і чиста пам'ять про усіх полеглих здатна звільнити нас від мороку минулого.

23 листопада Україна сколихнеться від усвідомлення голодомору 1933 року. Приспустяться від чорного болю жалобних стрічок Державні прапори. Запізнілими дзвонами шукатимемо мільйони українських душ, щоби вписати їх в історію Пам'яті...

На сцену виносять жорна, зверху на рушнику чорна хлібина з свічкою, обвита калиною.

Голос за сценою: ...і не зійшло сонце,
і знялася буря,
і налетіли чорні ворони,
і почувся скрегіт зубів,
і кільчився страх,
і реготала біда,
і блискав голод,
і гриміло ридання,
і цілували постріли,
і вагітніла земля
мільйонами
на очах світу,
на очах Бога
торжествував чорт
і світ німів,
і ридав Господь...

З'являється Мати-Україна.

Україна: Хто се? Чий голос щоночі просить?

Читець: Це я, твій народ, моя ненька-Україна.

Голоси: Хлібця!... Хлібчика дай!... Крихітку хлібця!...

Україна: Хто водить за мною запалими очима – криницями, очима, у які переливалися всі страждання, муки й скорботи роду людського, і розпинає душу мою на хресті всевишньої печалі? Чий же це мільйонноголосий стогін у мені? Хто щоночі будить, стогне, квилить, плаче і веде у холодну ріку, де розлилися не води, а сльози мого народу? У ній ні дна, ні берегів...

Голоси: Хлібця!... Хлібчика дай!... Крихітку хлібця!...

Читець: Літа 7441 від Створення світу, літо 1933 від Різдва Христового був у нас великий голод. Не було тоді ні війни, ні суші, ні потопу, ані моровиці. А була тільки зла воля одних людей проти інших. І ніхто не знав скільки невинного люду зійшло в могилу – старих, молодих і дітей, і ще не народжених у лонах матерів.

Україна: І знову вони йдуть щодня, щоднини, щоночі, мільйони тіней, мільйони очей, прошкують небесним Чумацьким шляхом і повертають до мого серця... Ідуть українські великомучениці, пригортають до грудей немовлят Босоногі Богородиці в домотканих сорочках, пливуть Марії – Оранти, святі Покрови роду нашого. Василі, Івани, Петри, янголи крізь мене летять. Лишають білий крик, білий зойк білих крил, що сходять у мені чорно – пречорною мукою.

Читець: Українська нестерпна сюїта...
А навколо – одна сон-трава.
Умирать почали... у квітні.
Коли всюди і все ожива.

Ні живої води... ні порому,
Що єднає життя на порі.
Чи ж то легко смеркати молодому
На ранковій веселій зорі?!

Вже і проліски, і блавати...
Ще би трохи – і сад зацвів!
Як було тим очам закриватися
Під лункий солов'їний спів?!
...Умирать почали у квітні.

Україна: Йдуть з осінніх боліт, із снігових заметів, із весняних дібров, і в білих розвернених садах на всіяних кульбабою лугах падають. Чи ж то я, чи моя пам'ять, а чи душа летить у ту весну і квилить – голосить у Всесвіт? Кричу до мовчазного з разками пташиних ключів неба, до білих садів, схожих на велетенські мари, здіймаю руки до Місяця, схожого на вогник воскової поминальної свічі людського життя... Мільйони погаслих свічок.

Україна виходить на авансцену і падає на коліна

Україна: Небо! Поможи! Дай манни небесної погодувати помираючих! Саде! Сотвори диво! Плоду дай помираючим! Місяцю! Сили дай помираючим! Земле! Жита дай, гречки дай, проса дай не в липні, а у весняну пору дай!

Господи! Вседержителю наш! Чи ж ти осліп від горя і людських гріхів! Глянь на ті покоси! Таких жнив, такого жнива світ не знав від сотворіння, таких покосів іще не бачитиме ні Земля, ні Небо. Подивись на те різнотрав'я, на квіт, на пуп'янки, на... Господи!

Сину Божий! Ісусе Христе! Спасителю наш! Порятуй від голодної смерті народ мій, у якого дика саранча забрала до зернини! Ти ж умів двома рибинами і п'ятьма хлібинами нагодувати п'ять тисяч. Сотвори диво – нагодуй! Порятуй!

Богородице! Матір наша небесна! Свята Покрово, покровителько люду святоруського!

Куди ж ви всі відійшли? Чого ж залишили мою землю і народ мій? Чи ж не бачите, що доточують кров із могутнього дерева життя? Чи ж не бачите, що то вже не я, не Україна, а велетенська могила? Де ж ви, сили небесні?

Лунає вступ «Панахиди за померлими від голоду» Є. Станковича, читець (народ) підходить до України, піднімає її, накриває плечі хусткою.

Читець: І стояла Вона, осліпла від горя, обдерта, сива, напівблаженна, мукою підпирала небо, моторошно роззиралася, моя Мати-Україна, на велетенському хресті розіп'ята й вишіптувала.

Україна: Доньки мої! Синочки! Заждіть! Ось квасок, петрушечка зійдуть. Вже ген зозуля маслечко колотить, вже ген жита зеленіють, сади біліють. Івани, Марії, Тараси! Стривайте! Зачекайте! Куди ж ви? Як же я без вас?... Нема. Зотліли, повідлітали ключами у небо...

Лунає уривок з «Панахиди за померлими від голоду» Є. Станковича.

«Відкрийтеся небеса...», Україна і читець (народ) відходять до куліс, на сцені з'являються читці, утворюють коло навколо жорнів.

Читець: Пекельні цифри та слова,
У серці б'ють, неначе молот,
немов проклятий оживе,
Рік тридцять третій.
Голод... Голод... Голод...
У люті сталінській страшній
Тінь смерті шастала по стінах,
Мільйонів, мільйонів, Боже мій,
Не долічила Україна.

Читець: В історії пером швидким
Писались гімни і хорали,
А ті пекучі сторінки
З історії повикидали.

Читець: В руках, що виростили хліб,
Не залишили ні зернини,
Ні, рід наш в горі не осліп,
Ти все згадаєш, Україно!

Читець: Згадай же ти, щоби воздять
Близьким і дальнім людоморам.
Хоч радість легше пам'ятать,
Та треба пам'ятать і горе.

Читець: Український збіджений народе,
Україно – мати січова!
Де твої знамена і клейноди?
Де твоя державна булава?

Читець: Вже давно не чути серед степу
Орлиного клекотання угорі,

Славу про Хмельницького й Мазепу
Не співають сиві кобзарі.

Читець: Де поділась усмішка весела
І купальські вогнища дівчат?
Де поділись українські села
І садки вишневі коло хат?

Читець: Від народу можна все забрати,
Витискати з нього піт і кров,
Та не можна чоботом стоптати
До Вітчизни сонячну любов.

Читець: Коли б ми плакати могли,
Які б річки з очей незрячих,
Які б річки із сліз гарячих
По Україні потекли!

Читець: Плаче Таня.
На возі з мерцями.
Вона, людоньки, ще ж бо жива...
А везуть вже до смертної ями.
Забарилися десь перезва.
І нема кому косу розплести.
Повмирили і дружби, й дружки.
Отака українська сієста.
Отакії дівочі стрічки.
Дочекалася свого весілля.
Мертві хлопці...
Усі женихи!
Наречена поверх, як неділя.
А ще вище – чужії гріхи.
Серед білого дня стало темно.
Що, гробарю, ти Богу сказав?!
Покотилась, як сонце, на землю
Та остання дівоча сльоза...

Пісня «Свіча»

Читець: Вже в безлюдді повнім погасала
Донечка, надія удовина.
І сама вдова її вдягала,
І сама поклала в домовину.
У візку скрипливому із двору
Дотягла насилу до могили,
Що її у цю недобру пору
Вирила, аби земля покрила.
А як дощ заструменів цівками,
Цвинтарні оплакуючи втрати,
Босими опухлими ногами
Танцювала у багнюці мати:
«Оце ж тії чоботи, що зять дав,
А за тії чоботи дочку взяв...» (*співає*)

Чорний-чорний та недобрий сватав
І, дивись, таки зумів узяти.
І тепер весільну перед зятем
Гірко відтанцьовувала мати:
«Чоботи, чоботи із бичка,
Чом діла не робите, як дочка?...» (співає)
Засиха на литках та багнюка -
Отакі-то перед і халяви.
Босі п'яти нелюдську розпуку
Світові оглухлому жбурляли:
...дочку взяв...
...д-о-ч-к-у...

Падає на коліна у німій розпуці, хлопці підводять її і ведуть за куліси, лунає пісня «Летіла зозуля».

Лунає «Адажіо» Альбіні

Голос за сценою: Зроніть сльозу. Бо ми не мали сліз.
Заплачте разом, а не наодинці.
Зроніть сльозу за тими, хто не зріс,
Що мали зватись гордо – українці.
Заплачте! Затужіть! Заголосіть!
Померлі люди стогнуть з тої днини,
Й благають: українці, донесіть
Стражденний біль голодної країни.
Згадайте нас – бо ми ж колись жили.
Зроніть сльозу і хай не гасне свічка!
Ми в цій землі житами проросли,
Щоб голоду не знали люди вічно.

Відеосюжет документального фільму «Голодомор. Україна XX століття»

Ведучий: Пом'янімо мільйонні жертви,
Які голодом винищив кат.
В тридцять третьому році що вмерли,
І лишились лежать коло хат.

Хай ця хвилина для громадян нашої незалежної держави, для всіх людей доброї волі й чистої совісті стане актом поминальним, жестом покаєння і перестороги.

Хай у кожному місті й селі, в кожній оселі, в кожній родині старий і малий схилить голову перед пам'яттю невинно убієнних голодом, уклінно припаде до їхніх могил, поставить свічку перед образом Божим. Хай ця хвилина увійде в наші серця тихою молитвою, очистить наші душі від зла. На вшанування світлої пам'яті жертв голодомору в Україні 1932 – 1933 років оголошую хвилину скорботи.

На словах ведучого дівчина-Україна виходить і запалює свічку на хлібові, хвилина скорботи, звучить метроном.

Дівчина-Україна підходить до авансцени, до неї доєднується читець-народ.

Читець: Щовесни, у Великодню ніч, як забує зело, спалахнуть цвітом сади, як зійде місяць і вистоїться у ставках та криницях вода, як вмовкне лихо, приходять з небес три жони святі: Київська Русь, козачка Січ і соборна Україна. Розстеляють домоткані обруси уздовж Дніпра поміж трав та зілля, ставлять полив'яні миски з коливом,

варениками, кулішем, галушками, узваром, медами. Засвічують поминальні свічі. Тоді дзвонять дзвони Десятинної церкви, Михайлівського Золотоверхого монастиря, Святої Почаївської Лаври, всіх церков і каплиць і звучить древній голос посивілої від горя України.

Україна: Ходи до мене, роде мій вечеряти! Марії, Ганни, Уляни, Мокрини, Соломії, Уласи, Палагни, Пилипи, Андрії, Василечки, Грицики, Катрусі покірно прошу до святої вечері. Пригощайтесь, причащайтесь, роде мій скорботний! Діти – мої квіти викошені! Ключ мій журавлиний, на рідній землі підстрелений! Муко моя довічна! Скорбото моя всевишня!

На сцену виходять ведучий та дівчата з хлібами

Ведучий: Хліб... Скільки приємного щемету появляється в душі кожного при згадці про тебе. Святий хлібе, про тебе не сміли згадувати жертви тридцять третього. Ти являвся їм уві сні рожевою мрією. Скільки померло з твоїм іменем на вустах. Іменем жертв тридцять третього року благаю вас – бережіть цей святий хліб. І нехай смак цього хліба не дозволяє нам забувати, що хліб – це життя.

Лунає «Молитва 1933 року», дівчата роздають порізаний хліб усім гостям і учасникам, на сцену виходять всі учасники дійства.

Читець: Боже великий, всевладний,
Яви нам свою могуть,
Дай розпізнати правду,
Праведників не забудь.

Читець: Дивляться в Твої очі
Мільйони скатованих душ.
Пригорни їх, посели на спочинок,
Та їхнього сну не наруш.

Читець: Заступи нас і нашу державу
Од кривавих, лютих негод.
Всі ми – суцї, усопші, прийдешні –
Твій пшеничний, безсмертний народ.

Ведучий: На цьому наш захід завершено. Дякуємо всім за увагу. На все добре і до нових зустрічей.

Кмітевич М. М.,
завідувач сектором культурно-
дозвілєвої діяльності Одеського
обласного центру української культури

9 ЛИСТОПАДА – ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ КУЛЬТУРИ ТА МАЙСТРІВ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

«ДАРУЙМО ЛЮДЯМ РАДІСТЬ»

Сценарій до дня працівників культури

Сцена та зала святково оформлені.

На задньому плані сцени зліва в горі – емблема вечора. Під емблемою – напис «Працівники культури, зі святом!».

Диктор (за кулісами):

Всіх творців вітаю з нашим святом й добре знаю:
Завітали до нас музиканти
Землі Баранівської щедрі таланти
Тут бібліотекарів еліта
Що по книзі вчать, як в світі жити.
Тут зібрались митці натхненні,
Що дарують радість нам зі сцени.
Тут і співаки і танцюристи,
Словом, всі всі справжнісінькі артисти.
Та навіщо промовлять багато?
Свято наше час розпочинати!

Звучить мелодія. Відкривається завіса. Під музику з'являються музи мистецтва, кожна в своєму образі. До мікрофонів піднімаються Мельпомена, Терпсіхора, Євтерпа. Всі стають біля мікрофонів. Музика поволі стихає.

I муза: Я – Мельпомена – муза всіх театрів.
Із уст моїх зринає істина стара
Їй не завадить метушня шалена
Життя – це гра, лише кумедна гра
А світ навколишній – то сцена!

II муза: Я – Євтерпа – муза музики і пісень, хто не знає.
Я – пісня. Я душа народу!
Хай горять яскраво творчості вогні,
Я несу прекрасне з роду і до роду,
Як лунає пісня – значить ми живі!

III муза: Я – Терпсіхора – муза танців.
Танець ніжний, не звабливий
Танець світлий дійсно щирий
Танець, в котрім ти і я
Відчуваємо звук життя.

На сцену виходить ведуча в образі КУЛЬТУРИ

Культура: Доброго дня. вельмишановне і добірне товариство, доброго дня, дорогі мої колеги.

Вже вкотре українська держава славить людей, що є неоцінним скарбом її, бо саме Бог їх нагородив талантом – до пісні, танцю, музики.

Вітаю, щиро вітаю всіх Вас, хто життя своє присвятив народній пісні, щирому слову, хто дбайливо вкладає до рук дитини книжечку, як розумне і вічне, хто стежками пам'яті народної зберігає пам'ять поколінь, його традиції та звичаї.

Вітаю Вас, дорогі працівники культури та аматори народної творчості Баранівського району.

Рік 2012 як і початок 2013 став особливо плідним на гарні здобутки. І ми про них заявляємо вголос.

Дівчата-музи виносять дипломи переможців обласних фестивалів, конкурсів. Проводиться нагородження.

За всіма цими здобутками Ваша плідна праця – дорогі мої.

Вітаючи Вас зі святом бажаю всім Вам при доброму здоров'ї прожити гарною піснею і слід свій залишити онукам й правнукам.

Номер художньої самодіяльності.

Ведуча: Культура, це така галузь, яка ніколи не була в принцесах. Їй споконвіку відводили роль Попелюшки. Але в казках завжди щасливий фінал. А щоб до нього дійти, потрібно, щоб героями були люди енергійні, добрі душею, з жаром в серці і почуттям людяності, люди співучі і хороші організатори.

Дозвольте запросити до слова голову райдержадміністрації _____ та голову районної ради _____.

Нагородження кращих працівників культури району

Вас вітає піснею _____.

Ведуча: До привітання та нагородження Заслужених працівників культури та ветеранів праці запрошується _____.

*Нагородження ветеранів праці
Номер художньої самодіяльності*

Ведуча (на фоні ліричної мелодії): Останнім часом стало престижно проводити різноманітні номінації: «Людина року», «Жінка року» тощо. Ми теж вирішили не відходити від цієї традиції. І тому сьогодні до вашої уваги – «Музичний калейдоскоп найяскравіших зірок Баранівської естради».

І так до вашої уваги – метри нашої естради, «Настоящие полковники», а про те уже можна сказати – генерали – вокальний гурт. Пісня _____.

Ведуча: А нашу концертну програму продовжує наступний номінант – головний шарманщик району, серцеїд жіночих мрій, красень, Атлант, на плечах якого тримається культура Дубрівського краю – _____. Пісня _____.

Ведуча: Здається часу і не гаю
А не встигаю, не встигаю!
Щодня себе перемагаю,
Від суєти застерігаю,
І знов до стрічки добігаю,
І знов себе перемагаю,

І не встигаю, не встигаю,
І не хвилиночки ж не гаю!

Саме в такому ритмі проходить наше життя, а тим більше життя в культурі. Сьогодні готуємо одне свято, завтра інше. Але повірте, що усе це приємно, бо приносить насолоду і приємні хвилини і вам, наші любі глядачі, наші шанувальники.

Наступна номінація концерту – «Берегиня співочого Баранівського краю», краса і гордість школи мистецтв, тріо славних вродливих дівчат (тріо школи мистецтв).

Пісня _____.

Ведуча (на фоні ліричної мелодії): Багато гарних слів сьогодні було сказано на адресу наших працівників. Але є ще в культурі така галузь, без якої практично не було б ні пісні, ні свята. Це наша бухгалтерія. Пам'ятаєте пісеньку: «Мои финансы, поют романсы», але це не про нашу бухгалтерію, бо нашим бухгалтерам потрібно складати Оди, адже уже багато років віддали сумлінної праці наші красуні і погодьтесь, що таких красунь немає в жодній бухгалтерії, справжні фінансові богині (працівники бухгалтерії).

Любі наші!
Нехай пісні всі милозвучні
До Вас долинуть знов і знов.
Хай світла радість дорога
Барвінком стелиться в житті
В цей день святковий, чарівний
Хай буде настрої золотий.

А в дарунок Вам пісня _____ від «Кращого хлопця на селі» _____.

Ведуча: Будь мені розрадою пісня моя зоряна,
Почуттями, мріями звуку розпросторена.
Будь мені краплиною, що снагою сповнена,
Що в дорозі втомлена, а в душі обновлена.
А в трудах і в труднощах будь мені підмогою,
А в розлуці з друзями – стань мені дорогою.

В номінації «Лине пісня до серця» – старійшини нашої сцени, душа сцени тріо «Надвечір'я». Пісня _____.

Ведуча: Душа у нас то мовчить, то плаче, то співає... та частіше тихо, ззовні не помітно. Та бувають хвилини, коли із самої глибини в повний голос звучить симфонія...

Саме така симфонія виривається із вуст наступного нашого номінанта «Відкриття року» – _____ з піснею _____.

Ведуча: Учімося у дітей душевної краси,
Радіти сонцю, що прийшло у гості,
В дитини серце до добра лежить,
І нам не слід мінять цієї пози.

В номінації «Майбутні зірки сцени, а поки що зірочки» виступають вихованці школи мистецтв _____.

Ведуча: Психологи стверджують, що немає жінки, яка не змогла б звабити чоловіка. Але вона має відповідати хоча б трьом критеріям: розумітися в автомобілі; пити пиво; мати почуття гумору.

Про те, усе це є відносно. Про секрет звабливості краще запитати у справжньої жінки. І так в номінації «Самая обаятельная и привлекательная» з своїм шоу-балетом _____.

Ведуча: Ось і завершується наше свято. Хтось колись сказав: «Візьми від життя все, але на всяк випадок запам'ятай де брав». В наш суворий час нам потрібно чимало працювати, щоб наша зірка яскраво світила на небосхилі творчості, щоб люди потяглися знову до прекрасного і не вмерли наші чудові традиції!

Я – культура! Я – душа народу,
Хай горять яскраво творчості вогні!
Я несу прекрасне з роду і до роду,
Як лунає пісня, значить – ми живі!

Культура з музами відходить на задній план і в образах завмирають, але їх, мов картинку, висвічують.

Звучить фінальна пісня, на сцені всі учасники свята.

Світлана Сірук,
завідувач РОМЦ м. Баранівка
Житомирської області

«МОЯ ПІСНЯ В ДУШІ, МОЯ ДОЛЯ В КУЛЬТУРІ»

Сценарій Всеукраїнського дня працівників культури та аматорів народного мистецтва

Сцена святково прибрана, на авансцені корзини з квітами, в залі звучить лірична музика.

На сцені панно «Зі святом!»

Ведучий І: Від Бога наша пісня, наша мова,
Від щедрості – ми суцї на віку,
Від Божої любові колискова
Нам душі оспівала в сповитку.

Ведучий ІІ: В тобі мистецтво, у тобі одному
Є захист у красі незнаних слів,
У музиці, що зроду, всім знайому,
Ти втілюєш в небесний передзвін.

*Позивні сповіщають про початок урочистої частини свята.
З двох боків на сцену виходять ведучі.*

Ведучий І: Повне свіжості й бентеги
Професійне свято знов прийшло до нас!
Тож дозвольте вас, колеги,
Привітати в добрий час!

Ведучий ІІ: Все недобре і похмуре
Хай минає ваш поріг.
Сонце рідної культури
Осяває хай усіх!

Ведучий І: Хай любові й дружби узи
Для добра єднають вас,
Хай благословляють музи
Український наш Парнас!

Ведучий ІІ: Хай усім нарешті вдасться
Золоті знайти ключі...
З професійним святом,
З творчим довголіттям,
Наші любі діячі!

Ведучий І: Доброго дня, вам, дорогі колеги, однодумці!

Ведучий ІІ: Доброго, святкового дня! Щиро вітаємо усіх вас: співаків і бібліотекарів, танцюристів, гумористів, і неперевершених музикантів, а також наших безвідмовних аматорів сцени. Усіх, хто щоденною клопіткою працею зберігає, збагачує українську національну культуру.

Ведучий І: Вдивляючись у неповторне саяво ваших щирих очей, віримо в безсмертя народного мистецтва, доки є такі люди, які щоденно кладуть на жертвний вівтар життя, свою творчість, аби теплом своїх сердець зігріти життя інших людей.

Ведучий ІІ: Дорогі колеги! З професійним святом вас вітає начальник відділу культури і туризму _____.

Виступ

Ведучий І: Наша земля щедра на красу, щедра на людей, що творять її світ. От і сьогодні на наше святкування ми запросили людей, які своєю наполегливою працею, своїм талантом збагачують наш край, прославляючи його на всю Україну.

Ведучий ІІ: Шановні працівники культури! Найщиріші слова вітання вам шлють голова районної державної адміністрації та голова районної ради.

Виступ

Ведучий І: За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у розвиток, збереження, популяризацію української національної культури і з нагоди Всеукраїнського Дня працівників культури та аматорів народного мистецтва, для нагородження від районної державної адміністрації та районної ради запрошуються: (*Список нагороджуваних*).

Від обласної державної адміністрації до нагородження запрошуються: (*Список нагороджуваних*).

Ведучий ІІ: Для церемонії нагородження запрошуємо на сцену начальника відділу культури і туризму _____.

Ведучий І: Грамотами відділу культури і туризму нагороджуються:
В номінації «Кращий ведучий 2014 року» для нагородження запрошується ...

Ведучий ІІ: В номінації «Кращий за професією» нагороджуються переможці районного конкурсу: ...

Ведучий І: В номінації «Краща платна діяльність» нагороджується: ...

Ведучий ІІ: В номінації «Кращий режисер року» нагороджується: ...

Ведучий І: В номінації «Кращий керівник хору» нагороджується: ...

Ведучий ІІ: В номінації «Проектний менеджмент» нагороджується: ...

Ведучий І: В номінації «Відродження духовної спадщини»: ...

Ведучий ІІ: В номінації «Кращий сільський бібліотечний менеджер»: ...

Ведучий І: В номінації «Кращий організатор дитячого читання» нагороджується:

Ведучий ІІ: В номінації «Активний учасник мистецьких заходів» нагороджується:

Ведучий І: Для вітального слова та церемонії нагородження запрошуємо на сцену голову районної організації профспілки працівників культури _____.

Виступ

Ведучий ІІ: Українська пісня, танець, слово – це скарб, що йде від серця до серця, чарує й дарує радість і натхнення. Вклонімося берегині – Пісні. Вклонімося Мистецтву, воно тримає нас на світі. Адже, це гордість і слава, незгасне і майбутнє нашого району!

Ведучий І: На сцені віртуоз гри на баяні _____. Авторський твір.

Ведучий І: Заграй скрипалю, мою любов,
Щоб вся зотліла і жар сколов,
Я завтра з нею – якимось сама –
Але сьогодні ще сил нема.

Ведучий ІІ: Заграй, скрипалю, мою любов,
Розвій печалі і біль замов.
Якщо не можеш, то хоч розрай,
Або із серцем її покрай.

Євген Дога - «Вальс із кінофільму «Мій ласкавий і ніжний звір», виконує дует скрипалів у складі _____. Концертмейстер _____.

Ведучий І: Відомий факт: хто від душі сміється,
Для того зайві ліки й лікарі.
Відтак ми, культармійці, як ведеться,
На вахті від зорі і до зорі.

Ведучий ІІ: Хто добре й чесно працювати вміє –
Тому і посміятися не гріх.
Нехай же сміх ніколи не старіє.
Нехай живе здоровий, щирий сміх!

Гумористичну композицію вам представляє керівник районного театру мініатюр.

Ведучий І: Вас вітає танцювальний колектив.

Ведучий І: Спасибі! Вірні ви народу.
Ви для народу несете
Мистецтва життєдайну воду,
Краси коріння золоте!

Ведучий ІІ: Спасибі щире вам, артисти.
За ваші образи й пісні,
В яких палає серце чисте,
Мов цвіт черешні навесні!

«Вишенька-черешенька», виконує дует у складі _____.

Ведучий І: За нашу землю, як за неньку рідну
Піднімем келих в ці святкові дні
За нашу долю і за нашу пісню
За те, щоб завжди бути на коні!

Ведучий II: Щоб ми були не бідні, а багаті
За наші гори ниви і ліси
Щоб квітла Україна – рідна мати,
Сьогодні, завтра і у всі часи.
«Лише у нас на Україні» співає солістка РБК – _____.

Ведучий I: Дорогі друзі! Ось і підійшов до завершення наш концерт.
Щиросердечно дякуємо за вашу творчість, за те, що бережете українську духовність.

Ведучий II: Нехай Господь Бог посилає вам здоров'я та творчого ентузіазму на
многії і благії літа.

Ведучий I: До побачення. До нових зустрічей!

*Марія Дукач,
методист Володимирецького районного
Будинку культури Рівненської області*

6 ГРУДНЯ – ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

«ЗА ЧЕСТЬ. ЗА СЛАВУ. ЗА НАРОД!»

Сценарій благодійного концерту на підтримку Української Армії

Ведуча. Слава Україні! Минає 40 днів з трагічної дати нашої з вами країни – 18-20 лютого. Здається, що ці криваві події були тільки вчора. Ще не висохли сльози на очах матерів, ще пухка земля на могилах братів наших. Вони в нашій пам'яті навіки. В серцях українців раз і назавжди закарбувались імена героїв Небесної Сотні, які душу й тіло положили за нашу свободу.

Давайте вшануємо світлу пам'ять загиблих хвилиною мовчання.

Хвилина мовчання.

Т. Петриненко «Господи помилуй нас»

Ведуча. Дякуємо усім, хто не залишився байдужим до того, що діється в Україні і прийшов сьогодні до нашого залу, аби долучитися до мистецької акції «За честь, за славу, за народ!», підтримати боєздатність Української армії, бойовий дух солдатів й офіцерів. І нехай нам сьогодні допоможе Бог.

Народна пісня «Хто ти є Україно?»

Ведуча. Сьогодні аматорські колективи і окремі виконавці на цій сцені хочуть використати силу мистецтва, аби нашим військовим не довелося використовувати свою зброю. Ми дякуємо нашим Збройним силам за мужність і витримку, яку вони проявляють щохвилини. Україна з вами!

Пісня «Вольная воля»

Ведуча. Не кажіть – «Навіщо жити,
І в журбі отак згасати?»,
Треба колосом незмитим
Рідні ниви засівати.

Де ви, лицарі й гетьмани,
Уставайте, відгукніться!
В бур'янів колосся в'яне,
А в пшениці - золотиться.

Хай з нас кожен прокладає
Щастя зоряні дороги,
Чорний вітер не здолає
Наші рідні перелogi.

Українці! Рідні браття!
Ще прийде весела днина.
Хай живе в серцях багаття
І квітує Україна!

Музика Янушкевича, слова Погребняка - «Україні»

Ведуча. Сьогодні, зайві будь-які слова, у цьому залі і на цій сцені немає байдужих людей. Тож нехай патріотизм і гідність, шляхетність і милосердя, добро і любов будуть основою нашого життя.

Виступ самодіяльного поета.

Українська народна пісня «В суботу пізенько»

Ведуча. Моя Україно, розлогі смереки,
Озерні гаї і безкрайні степи.
В тобі передзвін обізвався далекий,
Озвалось відлуння лихої доби.

За тебе йшли битись на бій козаченьки,
Стрільці Січовії, повстанці УПА...
Поклали голівоньки браття рідненькі,
Щоб зникла із серця солоня ропи.

За тебе земля обливалася кров'ю,
За тебе гармати ревли у полях.
Тебе захищали святою любов'ю,
Щоб вийти на світлий і праведний шлях.

Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Мерщій поєднаймо серця полум'яні
На вічні роки і прийдешні віки.

Повстанська пісня «Поддай дівчино руку на прощання».
«Націоналісти»

Ведуча. «Служу на вірність народу України» – це не просто слова з присяги – це героїзм, це мужність, це непохитність, які дарують нам усім впевненість у завтрашньому дні.

А. Матвійчук «Я України син»

Ведуча. Життя мина... Усі ми перебудем:
Хто – при бандурі, хто – при гамані.
А що вже по собі залишим людям,
Судити не тобі, і не мені.
У кожного – свої герби й знамена,
Свій лад і чин в державі й при столі,
Ми всяк своєї долі ковалі:
Вам до душі вертка синиця в жмені,
А нам до серця – в небі журавлі.

Народна пісня «Козацька похідна»

Ведуча. 19 березня ми відзначали ___- річницю визволення Радивилівщини від загарбників. Від імені серця, від іменні життя, від імені пам'яті, вклоняємось вам – сивочолі фронтовики, ветерани Великої Вітчизняної війни.

Нехай сьогоднішні події в Україні змусять всіх замислитись про мир і життя заради нього.

Пам'ятаймо, що лише декілька кроків до межі, що розділяє мир і війну.
І вислів «Бережімо мир»! – сьогодні, як ніколи актуальний.

В. Івасюк «Мальви».
На сцену виходять діти

Дитина 1. Я хочу, щоб ми з горем не стрічались
Раділи квітам, зелені, весні,

Дитина 2. Щоб сонце нам привітно усміхалось:
Матусі, татку, друзям і мені!

Дитина 3. Я хочу, щоб ніколи не лякала
Смертельним громом землю цю війна...

Дитина 4. Щоб Україна в квітах потопала,
Сльозиночка не впала ні одна,

Дитина 5. І посмішка в матусі не згасала
Щоб мир у злагоді навіки нас єднав.

Пісня «Хай радіють усі».
Виступ самодіяльного поета.
Музика Гаптаря, слова Осадчого «Горить вогонь»

Ведуча. У нас є Українська армія! І я хочу, щоб у цей нелегкий для України час ви знали, що серця мільйонів українців б'ються в унісон з вашими серцями. Ви не самі! Єднаймося люба родино!

Музика Вовка, слова Власюка «Єднаймося, люба родино!»

Ведуча. Наша зустріч добігає кінця. Якщо ми, ніби за цеглинкою цеглинку, будуватимемо наш храм людської душі, не будемо байдужими та черствими, будемо патріотами своєї Батьківщини то будемо гідними називатися українцями!

Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Здоров'я і щастя вам, рідні країни,
Добробуту, миру на довгі роки!

Єднаймося, браття! Хай чиста іскрина
Запалить любов'ю гарячі серця,
Й піснями наповниться вся Україна
Від щастя, якому не буде кінця!

Вокальна композиція «Слава Україні»

Ведуча. Я знаю: ми відродимось, народе,
Повернемо і мову, й рушники.
Я вірю: Українонька заплаче
Від пісні щастя, що на всі роки.

Я знаю: розцвітуть сади зелені,
Заграють ріки на струні степів,
І білі вишні, ніби наречені,
Під вітром розіллють бентежний спів.

Я вірю: колись буде в Україні
Соборність і духовна чистота,
«Згинуть вороженьки, як роса на сонці» ,
Сяйне крилом веселка золота.

Рожево спалахнуть духмяні весни
І полетять лелеки й журавлі.
В любові кожне серденько воскресне
На світлій, мирній, радісній землі!

*Алла Комар,
художній керівник Радивилівського
районного Будинку культури
Рівненської області*

«УКРАЇНСЬКІ СОЛДАТИ РОЗУМОМ ТА СИЛОЮ БАГАТІ»

Сценарій до Дня захисника Вітчизни

Музичний супровід: фрагменти військових маршів і пісень про армію.

Оформлення: книжкова виставка «Із архіву ПАМ'ЯТЬ»

Слави у тебе ніхто не випрошував,
Рідна Вітчизно.
Просто був вибір у кожного
Я - чи Вітчизна.
Все найдорожче, світле, прозоре –
– Вітчизна.
Горе твоє – наше власне горе,
Вітчизно.
Правда твоя – це наша правда,
Вітчизно.
Слава кожного з нас – це твоя слава,
Вітчизно!

Ведучий 1. Народна мудрість каже, що земля може нагодувати людину своїм хлібом, напоїти водою зі своїх джерел, але захистити себе сама земля не може: це свята справа тих, хто їсть хліб, п'є воду, милується красотою своєї землі. А нам є чим хвалитися. Земля у нас – найкраща. Якщо ми згадаємо історію своєї країни, то побачимо: нашому народу завжди доводилося боротися із загарбниками, що за всяку ціну прагнули відібрати у нас батьківське обійстя.

Ведучий 2. Дорогі наші чоловіки, ветерани, захисники Вітчизни! Переповнені любов'ю і ніжністю, з вдячним серцем вітаємо всіх вас з днем святковим і хвилюючим.

Звучить пісня

Ведучий 1. Одна Батьківщина – і двох не бува,
Місця, де родився, назавжди святі,
Хто рідну Вітчизну свою забува,
Той щастя не знайде ніколи в житті.

Ведучий 2. Ти для мене, як весняне свято,
Рідна земле, доле благовісна,
Як про тебе пісню заспівати,
Коли ти сама – найкраща пісня.

Звучить попури з популярних пісень та мелодій із кінофільмів воєнної тематики: «Аты баты, шли солдаты», «В бой идут одни старики», «Небесный тихоход» та ін.

Ведучий 1. Наші прадіди і доблесні діди
Країну завжди боронили від біди.
І наш обов'язок – примножити їх славу,
Ділами добрими прославити Державу.

Ведучий 2. Всіх, хто прийшов напередодні цієї дати –
І тих хто був, і тих, хто тільки йде в солдати, –

Прийшли сердечно привітати
Малі дівчата і хлоп'ята.

Концертний номер

- Дитина 1.** Я вітаю діда, тата
З чоловічим справжнім святом!
Хто Вітчизну боронив –
Привітання заслужив!
- Дитина 2.** Тато до армійських лав
Зовсім нещодавно став.
Відслужив належний рік,
Як достойний чоловік.
- Дитина 3.** Нині будем святкувати,
Дід почне розповідати,
Як у армії служив,
Всіх згадає, з ким дружив.
- Дитина 4.** Прадід мій пройшов війну –
Я вклоняюся йому.
В мирний час служив мій дід –
Захищав кордон, як слід!
- Дитина 5.** Прадід про війну розкаже,
Потайки сльозу змахне,
Фотографії покаже
І невесело зітхне...
- Дитина 6.** Щось смішне про службу в війську
Пригадає тато звісно!
Всі ті спогади й байки
Буду слухать залюбки!
- Дитина 7.** Треба швидше підростати
І професію обрати,
І у армії служити
Щоб Вітчизну боронити!

Концертний номер

- Ведучий 1.** Сьогодні свято, ми вітаєм вас –
Мужчини в виправці військовій.
Вітаєм тих, хто вже пішов в запас
І тих, хто підроста – обов'язково.

Ведучий 2. В нашому залі присутні майбутні призовники. І вони сьогодні погодилися пройти невеличкі випробування, як підготовку до солдатських буднів. А для цього ми запросили улюбленого героя з серіалу «Солдати» (*Звучить мелодія з кінофільму «Солдати».*) Зустрічайте – прапорщик, пробачте вже старшина – Шматко Олег Миколайович.

Шматко: Йо майо! А где же новобранцы?

Виходять хлопці – бажано учасники танцювального колективу

Шматко: Ну что это за шаг, молодежь как стоим? Где ваша выправка? А ну равняйся, смирно. Равнение на зал. Стой раз, два. Товарищи будущие солдаты, приближается праздник «День защитника Отечества». И поэтому нас ждет сегодня строевая, огневая и физическая подготовка. А начнем мы, пожалуй, с осмотра строя. Равняйся, смирно. Нале-е-во! Кто повернулся раньше времени? Поворачиваться только на «во». Напра-а-во! Нале-е-во! Кру-гом!

Шматко: А теперь все виды военной боевой техники.

Хлопец: Де, не бачу...

Шматко: Как фамилия?

Хлопец: Коробко!

Шматко: Ты что, самый борзый, Коробко?

Хлопец: Та трохи є!

Шматко: Ну тогда «трохи» побудешь за главного.

Шматко: Итак, виды боевой техники. Самолет, ракета... *(Поглядом просить глядачів допомогти йому. Глядачі починають підказувати. Кожного, хто правильно підкажує, старшина запрошує на сцену. Досить декілька чоловік)*

Шматко: Молодцы. А тепер продемонстрируем рядовому Коробко все виды боевой техники *(Звертається до першого учасника)* Вы какой вид техники называли? Танк? Значит вы будете танкистом *(І так далі. Завдання учасників за допомогою рук, ніг та звуків по черзі продемонструвати той вид техніки, яку назвали. Старшина вручає всім учасникам призи. Самому артистичному – головний приз. Переможця виявляють за оплесками глядачів)*

Шматко: Я вижу, что прежде чем допустить вас к сложной военной технике, вам необходимо пройти спецподготовку. Задание первое – разминка! *(Хлопці починають робити різкі рухи руками і ногами. Шматко дивиться на них скептично)*

Шматко: Разминка умственная, а не физическая.

1. Пить и есть не просит, а пищу носит *(Вещевой мешок)*
2. Птичка невеличка, летит незаметно, кусает приметно *(Пуля)*
3. Морской волк, в звездах знает толк *(Штурман)*
4. Не Бог, не царь, а послушаться нельзя *(Командир)*

Учасники роблять вигляд, що нічого не знають і намагаються залучити до конкурсу глядачів.

Шматко: Бойцы, слушай мою команду. На первый-второй рассчитайсь. На две команды разойдись. Допустим, вы на серьезном секретном задании. Вам необходимо доставить в штаб секретный пакет. Но есть серьезная проблема – ранение левой ноги. А

это значит, что вам не обходимо прыгая на одной ноге, доставить пакет до определенного места, тоесть от сюда – до сюда. (*Показує. Іде змагання*)

Шматко: Ну что ж, физическая подготовка на уровне, проверим огневую.
Змагання в «дартс», хто влучить у більшу кількість повітряних кульок.

Шматко: А теперь самое главное. Солдат хорошо спит, когда он что...?

Всі низують плечима

Шматко: Когда он сыт! Каждого из вас в армии ждут наряды.

Коробко: Тобто гарна форма?

Шматко: Ага, униформа. Кухонный халат называется. А ты, Коробко, уже и схлопотал свой первый наряд внеочереди – на кухню картоху чистить.

Коробко: А що, у вас там жінок немає?

Шматко: Женщины есть везде, но как старший по званию, для службы без осложнений, я вам не советую. Женщина, она же как пуля со смещенным центром: сначала она бьет в голову, потом в сердце, потом по карману, а потом выходит боком. Но сейчас не об этом. Ваша задача во время музыкальной паузы начистить как можно больше картошки. Ну что, новобранцы, вопросы есть?

Хлопець: Є. А у вас в частині гарно годують?

Шматко: «Гарно гадують», еще и остается.

Хлопець: А що остається?

Шматко: Лавровый лист. Ну что ж, за вашу подготовку к воинской службе я спокоен. Но вот, что нам делать с концертом для наших гостей?

Хлопець: Так у нас товаришу старшина і самодіяльність на рівні. Подивитесь?

Шматко: Так что же ты молчишь? Зови своих артистов.

Хлопець свистить. Всі хлопці збігаються. Матроський танець «Яблучко»

Хлопець: Наші прадіди і доблесні діди
 Країну завжди боронили від біди.
 І наш обов'язок – примножити їх славу,
 Ділами добрими прославити Державу.

Ведучий 1: Що не кажіть, а українські солдати розумом та силою таки багаті.
 У цей прекрасний і святковий час
 Ми розумієм – не прожить без вас!
 Цей день святкує навіть Президент.
 І в нас для кожного мужчини є презент.

Далі ряд концертних номерів

Ведучий 2: Ми вітаємо всіх чоловіків, воїнів доблесті і честі. І бажаємо вам – сміливим гордим і коханим – благополуччя, мирних днів та добра і радості. Зі святом!

Ведучий 1: Ми раді, що наше свято відбулося. Хочемо сказати: дякуємо всім, хто допоміг його влаштувати і всім, хто прийшов на наш концерт. Мамам бажаємо чекати своїх синів з радістю і надією. Хлопцям, що йдуть до армії, – нічого не боятися. Тим хто повернувся з військової служби, – добре влаштуватися у житті, використовуючи досвід, який ви отримали в армії.

Коли-небудь війни всі зникнуть з землі,
Розквітнуть поля, зазвучать солов'ї,
І стануть народи всі щиро дружити,
І зброю їм всім доведеться зложити.

Та святом цей день залишиться в віках,
Бо буде земля у надійних руках.
Століть надбанням є і доблесть і слава,
Вам низько вклоняється рідна Держава!

*Євгенія Коваль,
завідуюча відділом аматорського
мистецтва Херсонського обласного
центру народної творчості*

Сценарний план
урочистого відкриття першої черги Пантеону героїв Української Повстанської Армії
в урочищі Гурби Здолбунівського району Рівненської області

11⁰⁰ – звучать дзвони в запису. Ведуча запрошує голову районної ради, який оголошує про чин перезахоронення рештків героїв Української Повстанської Армії, які загинули в урочищі Гурби.

11⁰⁵ – Труни з рештками розміщено на центральному майданчику. Поряд виставлено почесну варту воїнів Збройних Сил України. Останню ходу з рештками Героїв здійснюють воїни Рівненського гарнізону. Звучить оркестр.

11¹⁰ – Труни з рештками героїв вниз по доріжці опускають воїни Рівненського гарнізону на імпровізований майданчик.

11²⁰ – Богослужіння і Панахида за участю керуючого Рівненської та Острозької Єпархії Митрополита Євсенія.

12⁰⁰ – По завершенні перепоховання звучить гімн України і виконується салют по загиблим. Після салюту відбувається процедура покладання квітів до Пантеону.

12³⁰ – Без оголошення на сцену виходить соліст, який виконує твір Святослава Мельничука на слова Олекси Стефановича «Молитва».

Розпочинається мітинг-реквієм.

До мікрофонів виходять дві ведучі в національних костюмах.

Ведуча 1: Над Гурбами плакало небо,
 Похмуро стояли дуби
 І, як заклинання, до тебе
 Шуміло вгорі «не убий».
 Жовтіло соснове коріння
 З осувів, з піску, мов кістки,
 Де у забутті, як у тлінні,
 Забиті лежать юнаки.

Ведуча 2: Вже розчахнута ніч, і облуди розірвані пута,
 І воскресли могили, воскресли із пісні слова,
 Побратими мої, ми не вправі тих хлопців забути,
 Бо жива Україна і правда на світі сама.

Ведуча запрошує до слова Голову обласної державної адміністрації, Голову обласної ради, Голову районної державної адміністрації

Ведуча 1: Володимир Мельник на сл. Олександр Шелеста «Балада про Гурби». В. Мельник «Вічна пам'ять». Виконує народний аматорський хор районного Будинку культури.

Ведуча 2: Гурби – журби... Щось тут на горбах,
 Наче прокляті. Наче заляте.
 Це безлюддя, ні жодної хати,
 Мовчазна віковічна тужба.
 І доріжина ця в нікуди,
 І непевна стежина під лісом,
 Де намарне шукати сліди,
 Всього того, що коїли біси.
 Мовчазна, горем бита земля,

Перемішано густо бідою,
Не один тут обірваний шлях,
Де ізхрещене все боротьбою,
Наче вибрана бойня людська –
Скільки тут покорочено віку...
На сльозах, на крові, на кістках
Виростає гірка вероніка.

Без оголошення народний аматорський вокальний ансамбль виконує повстанську пісню «Віє вітер, віє буйний».

Галина Менкуш - «Високе небо».

Повстанська пісня - «У темному лісі», виконує вокальне тріо

Ведуча 1: Зродились ми великої години,
З пожеж війни, із полум'я вогнів,
Плекав нас бій про втрату України,
Кормив нас гніт і гніт до ворогів.

Ведуча 2: Зродились ми, повстанці України,
Всіх нас, всіх нас об'єднує УПА,
Ідем у бій за щастя наше й волю,
Щоб Україна вільною була.

Повстанські пісні «Раз козак у похід собирався», «Як згадаю про руїни», виконує народний аматорський фольклорний колектив.

Муз. Володимира Матюка, сл. Бориса Кирчіва - «Крилець», виконує народний аматорський вокальний ансамбль.

Ведуча 1: В своїй Молитві, Боже Єдиний,
Прошу дай щастя для України,
Мудрості дай, щоб могли осягнути,
Все, що зробили, все, що забуто.

Ведуча 2: Моя молитва любові просить,
Що всім родинам добро приносить,
Заздрість, зраду, Боже, скарай,
Хліба насущного в Єдності дай.

На сцену виходять усі учасники мистецької та офіційної частини. Виконується «Молитва за Україну» Миколи Лисенка.

*Здолбунівський районний Будинок
культури Рівненської області*

З М І С Т

Передмова (Оксана Іонова)	3
22 СІЧНЯ – ДЕНЬ СОБОРНОСТІ ТА СВОБОДИ УКРАЇНИ	5
<i>День Соборності України (Рівненська обл.)</i>	<i>5</i>
<i>Собор свободи нам серце зігрів. Сценарій тематичного свята (Світлана Рогова, Рівненська обл.)</i>	<i>9</i>
<i>Сценарій до Дня Соборності України (Рівненська обл.)</i>	<i>13</i>
<i>Сценарій урочистостей з нагоди Дня Соборності України (В. Шамбір, Рівненська обл.).....</i>	<i>16</i>
<i>Україно, соборна державо. Сценарій урочистої академії (Світлана Умриш, м. Тернопіль).....</i>	<i>19</i>
29 СІЧНЯ – ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ	22
<i>На Аскольдовій могилі український цвіт. Літературно-історичний репортаж для дітей середнього шкільного віку (Н. Ситник, Харківська обл.)</i>	<i>22</i>
15 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ	26
<i>Сценарій урочистостей, присвячених учасникам бойових дій на території ініших держав (І.Кітаєва, м. Дніпропетровськ)</i>	<i>26</i>
21 ЛЮТОГО – ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ	30
<i>Душа народу бринить у слові. Сценарій конкурсно-розважальної програми (Рівненська обл.).....</i>	<i>30</i>
<i>Живи, слово рідне! Сценарій літературно-музичної композиції (І. Мороз, м. Запоріжжя).....</i>	<i>33</i>
23 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ЗАХИСНИКА ВІТЧИЗНИ	36
<i>Захисників вітаємо зі святом (Марія Дукач, Рівненська обл.)</i>	<i>36</i>
<i>Ми - щит і меч твій, Україно! Сценарій тематичного вечора (Ірина Бабак, м. Рівне)</i>	<i>39</i>
8 БЕРЕЗНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ	44
<i>Жінка року. Сценарій проведення конкурсу (Рівненська обл.)</i>	<i>44</i>
<i>Жінки, яких ми любимо. Сценарій концертної програми (Євгенія Коваль, м. Херсон)</i>	<i>49</i>
26 КВІТНЯ – ДЕНЬ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ	58
<i>Дзвони Чорнобиля. Літературно-музична композиція (Анатолій Бєлеванцев м. Хмельницький)</i>	<i>58</i>
<i>Сценарій вечора пам'яті до Дня Чорнобильської трагедії (О. Драган, А. Рушинець, м.Запоріжжя)</i>	<i>64</i>

<i>Тривожні дзвони Чорнобиля. Сценарій вечору-реквієму (А. Романова, м. Кіровоград)</i>	<i>66</i>
<i>Чи знаєш ти, світе, як сиво ридає полин? Сценарій мітингу-реквієму (Анатолій Белсванцев, м. Хмельницький)</i>	<i>74</i>
2-га НЕДІЛЯ ТРАВНЯ – ДЕНЬ МАТЕРІ	76
<i>Мамина колискова. Сценарій мистецького свята (Л. Рожнова, В. Клімчук, Н. Фурдило, м. Луцьк)</i>	<i>76</i>
<i>Мати. Сценарій літературно-мистецького заходу (Марта Грицик, м. Львів)</i>	<i>80</i>
1 ЧЕРВНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ	88
<i>Діти, діти, людства первоцвіт. Сценарій свята (Ж. Денисюк, Рівненська обл.)</i>	<i>88</i>
<i>Місія честі, любові, добра. Сценарій свята (Світлана Рогова, Рівненська обл.)</i>	<i>91</i>
<i>Не журись. Сценарій конкурсно-розважальної програми для учнівської молоді під час проведення дискотеки (А. Романова, м. Кіровоград)</i>	<i>94</i>
<i>Подорож на планету Милосердя і Добра (Людмила Пітик, м. Тернопіль)</i>	<i>98</i>
28 ЧЕРВНЯ – ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ	108
<i>Молюсь за тебе, Україно (Світлана Умриш, м. Тернопіль)</i>	<i>108</i>
<i>Сценарій святкового концерту (І. Кітаєва, м. Дніпропетровськ)</i>	<i>114</i>
<i>Сценарій урочистого мітингу (Євгенія Коваль, м. Херсон)</i>	<i>116</i>
23 СЕРПНЯ – ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ	120
<i>Вітаємо! Ви в Україні! Сценарій тематичного концерту, присвяченого Державним символам України (Серафима Бабичева, Одеська область)</i>	<i>120</i>
<i>Сценарний план урочистої церемонії підняття Державного Прапора України (І.Кітаєва, м. Дніпропетровськ)</i>	<i>125</i>
24 СЕРПНЯ – ДЕНЬ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ	128
<i>Будеш жити, Україно! Сценарій театралізованого концерту (Катерина Інишина, Наталія Зима, м. Суми)</i>	<i>128</i>
<i>Вишиванка іде по землі. Сценарій свята Вишиванки (А. Романова, м. Кіровоград)</i>	<i>132</i>
<i>Вінок Україні виплітаю з талантів рідного краю. Сценарій мистецької вітальні (М. Кмітевич, м. Одеса)</i>	<i>138</i>
<i>З любов'ю вічною до тебе, Україно! Сценарій театралізованого свята (Олена Петрівська)</i>	<i>144</i>
<i>З Україною в серці (Алла Комар, Рівненська обл.)</i>	<i>148</i>
<i>Квітує, Черкацино моя, в вінку барвистім України! Сценарій святкового концерту (Алла Данилюк, м. Черкаси)</i>	<i>153</i>
<i>Незалежній Україні – слава нині і ввік! Сценарій тематичного вечора (Валентина Карась, Рівненська обл.)</i>	<i>158</i>
<i>Новий день над Україною. Сценарій мистецького заходу (Марта Грицик, м. Львів)</i>	<i>165</i>
<i>План-сценарій урочистостей з нагоди 23 річниці державної незалежності України (Юрій Мельничук, м. Рівне)</i>	<i>177</i>
<i>Пролог концерту до Дня державної незалежності України (Рівненська обл.)</i>	<i>181</i>

<i>Україно – колыско моя (Л. Сисонюк)</i>	184
<i>Україно, цвіти у любові й добрі! (Оксана Осипчук, Наталія Стребчук, Рівненська обл.)</i>	192
<i>Шляхи до Незалежності. Сценарій літературної композиції (В. Вітос, м. Одеса)</i>	197
1 ЖОВТНЯ – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ	204
<i>Сценарій концерту (І. Кітасва, м. Дніпропетровськ)</i>	204
4-та СУБОТА ЛИСТОПАДА – ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ	208
<i>Великі твої жертви, Україно! Сценарій вшанування пам'яті жертв штучного голодомору в Україні 1932-1933 років (м. Львів)</i>	208
<i>Мільйонів горе не заглушить час. Сценарій театралізованого концерту-реквієму (Любов та Станіслав Прилипки, м. Вінниця)</i>	220
<i>Пам'ять голоду, пам'ять серця. Реквієм пам'яті жертв голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні (Олександр Савенко, м. Харків)</i>	229
<i>Свіча пам'яті. Сценарій проведення літературно-музичного заходу (Анатолій Покришень, м. Чернігів)</i>	237
<i>Чорні жнива скорботи. Сценарій години історичної пам'яті (М. Кмітевич, м. Одеса)</i>	242
9 ЛИСТОПАДА – ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ КУЛЬТУРИ ТА МАЙСТРІВ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА	248
<i>Даруймо людям радість (Світлана Сірук, Житомирська обл.)</i>	248
<i>Моя пісня в душі, моя доля в культурі (Марія Дукач, Рівненська обл.)</i>	252
6 ГРУДНЯ – ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ	256
<i>За честь. За славу. За народ! Сценарій благодійного концерту на підтримку Української армії (Алла Комар, Рівненська обл.)</i>	256
<i>Українські солдати розумом та силою багаті (Євгенія Коваль, м. Херсон)</i>	260
ПАМ'ЯТНА ДАТА	
<i>Сценарний план урочистого відкриття першої черги Пантеону героїв Української Повстанської Армії в урочищі Гурби Здолбунівського району Рівненської області (Рівненська обл.)</i>	265
Зміст	267

Незалежній Україні – слава нині і вавік!

Збірник сценаріїв тематичних культурно-мистецьких заходів до державних свят та пам'ятних дат: підготовлений співробітниками установ культури України / передмова заступника начальника управління, начальника відділу регіональної політики Міністерства культури України Оксани Іонової. – Рівне: КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» Рівненської обласної ради, 2014. – 270 с.

Редактор: завідувач кафедри культурології і музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету, проф. Володимир Виткалов.

Упорядники: провідні методисти КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» РОР Валентина Терещук, Лариса Посільська, Вікторія Боднарчук, Юрій Мельничук.

Відповідальний за випуск: голова ради директорів обласних центрів народної творчості України, директор КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» Рівненської обласної ради Феодосій Васечко.

КЗ «Рівненський обласний центр народної творчості» РОР,
33028, м.Рівне, вул.Драгоманова, 22,
тел. (0362) 22-22-36, 22-79-48
e-mail: rivne-ocnt@ukr.net